கடவுள் துணை.

மூன்றாவது பாகம்

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு

ரிஜிஸ்தர் அறிவிப்பு.

இதனால் சகலமான அச்சுக்கூடத் ததிபர்களுக்கும், புஸ்தக வியாபாரிகளுக்கும், இன்னும் மற்றுமுள்ள மகான்களுக்குந் தெரிவிப்பது யாதெனில்:—

இந்த "யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு" என்னுமிப்புஸ்தகத்தில் அச்சிட்டிருக்கிற சாஸ்திரங்களின் முடிவிற் கண்டிருக்கிற ஒவ்வொரு மகான்களிடத்திலும் ஓலை ஏட்டுப் பிரதிகளைச் சகல சுதந்தரத்துடன் பெற்று, என் மூதாதைகள் கையாண்டுவந்த ஓலையேட்டுச் சாஸ்திரங்களையுஞ் சேர்த்து, இந்நூலுக்குப் போதுமான திரவியத்தைச் செலவுசெய்து என்னால் (கெவர்ன்மெண்ட் சட்டப்படி) ரிஜிஸ்தர் செய்திருப்பதால் இச்சாஸ்திரங்களைப் பிறர் எவ்விதத்திலும் அச்சிடக்கூடாதென்பதை இதன்மூலமாய்த் தெரிவித்துக்கொண்டேன்.

இப்படிக்கு,

இ. ராம. குருசாமிக்கோன்,

புஸ்தகஷாப், புதுமண்டபம், மதுரை.

மூதற்பாரம்

கடவுள் துணை.

முகவுரை.

உலகின்கண் சர்வேஸ்வரனால் உற்பத்தியாக்கப்பட்டபலவுயிர்களினும், சுவேதஜம்-அண்டஜம்-உற்பீசம்-சராயுஜமாகிய நால்வகை யோனி, எழுவகைத் தோற்றம், எண்பத்துநான்கு லட்சம் ஜீவாசிகளிற் சிரேஷ்டமானது இம்மானிடப்பிறவியேயாம்; இதில்ஜெனிக்கும்சிசுக்கள்-பாலர்-குமாரர்-எவ்வனர் விருத்தர்களாகிய ஆண்பெண்ணினங்களுக்குரிய சகலசுகதுக்கங்களையும், தர்மார்த்த காமமோக்ஷமர்மங்களையும், இகபர சாதனங்கட்குரிய இயல்பினையும், எண்ணிலாப் பிறவித் துன்பங்களையும், இஷ்ட காமியார்த்த இன்ப ரசங்களையும் எடுத்துக்கூறிய நூல்கள் பலவாயினும், அவற்றினை இனிது விளங்கக் கூறுவன: அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த வடிவாயுள்ள சின்மய சொரூப நிலையைப்பெற்ற தேவ, ரிஷி, முனி, சித்தர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய யோக ஞான சாஸ்திரங்களேயாம்.

இவ்வித சாஸ்திரங்களை வெளிவிடாது நமது முன்னோர்கள் தொன்றுதொட்டு ஓலைஏடுகளிலெழுதி, வீடுகளில் காலைமாலை பூசையில் வைத்துப் பூசித்து வாசித்து வருவது யாவருக்குந் தெரிந்த விஷயமே. அப்படிப்பட்ட அரிய சாஸ்திரங்கள் நமது நண்பர் இ. ராம. குருசாமிக்கோனார் மூதாதைகள் கையாண்டுவந்த ஓலை ஏட்டுப்பிரதிகள் பலவாம். அவற்றுட்சிலவற்றையும், கனம் ந. ராம. கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடத்திலும், என்னிடத்திலும் கைவசமாயிருந்த ஓலைச்சுவடிகளையும் ஒருங்கே திரட்டிப் பார்க்கையில், பதினெண் சித்தர்கள் பாடல்களிற் சில இருந்தும் சில இல்லாதிருக்கவே அதையுஞ் சேர்த்து அச்சிடக்கருதி "சொல்லும் பொருளுஞ் சுவையுங் கனியும், எள்ளும் ஒளியும் இருப்பது போல, என்பாற் பிரியாதெழில் நட்பதனை, அன்பாற் கொண்ட அருமை நண்பர்" இ. ராம. குருசாமிக்கோனாரிடம் வெளியிட, அவரு மதற்கிணங்கி பல தேயங்களிற்சென்று சில ஏடுகளைச் சேகரித்துக் கொண்டு வந்தனர். அச்சமயம் தெய்வ கடாக்ஷத்தால் திருப்பழனியின்கண் வசிக்கும் ஸ்ரீ கைலாச போகமகாரிஷீஸ்வர சுவாமியவர்கள் ஆதீன ஆச்சிரமம் மகா கைலாச பரம்பரை 225-வது பட்டம் ஸ்ரீ கைலாச தெண்டாயுதபாணி ரிஷீஸ்வர சுவாமியவர்கள் தமது ஆச்சிரமத்

திற் கையாண்டுவந்த பலசாஸ்திரங்களடங்கிய ஏட்டுச் சுவடிகளை வரப்பிரசாதத்துடன் கொடுத்து, அச்சிடும்படி உதவி புரிந்தனர்கள்.

எல்லாச் சுவடிகளையும் காயிதத்தில் எடுத்தெழுதிப் பார்க்கையில் அதிற் சில சாஸ்திரங்களில் ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு செய்யுட்களில் இரண்டு வரியும் மூன்று வரியுமாக இருந்ததுடன், சிலபாக்களில் எதுகை மோனைகளேதுமில்லா திருந்தன அவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டி, இப்புஸ்தகத்தில் அச்சிட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு சாஸ்திரங்களின் முடிவிற் கண்டிருக்கிற நமது ஆத்ம நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் ஒரு பிரதிக்கு நாலு ஓலையேட்டுப் பிரதிகளைப் பெற்று அவற்றுள் வரைந்துள்ள விதப்பிரகாரம் அனேக மகான்களின் உதவியைக்கொண்டு என் சிற்றறிவுக் கெட்டியவாறு சீர்திருத்தஞ் செய்ததுமன்றி, இதற்கு தேவ ரிஷி முனி சித்தர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய "யோகஞான சாஸ்திரத்திரட்டு" எனத் திருநாமஞ் சூட்டிப் பன்னிரண்டு பாகங்களாக அச்சிட்டிருக்கின்றனன்.

இச்சாஸ்திரங்களை யெல்லாந் திரட்டி ஒன்று சேர்த்து அச்சிடுவதற்காகப் பொருட்செலவும், தேகப்பிரயாசையும் எடுத்துக் கொண்டு சதா துணைக்கருவியாயிருந்த மதுரை புதுமண்டபம் புஸ்தக வியாபாரியும், ஸ்ரீராமச்சந்திர விலாசம் பிரஸ் சொந்தக்காரருமாகிய நமது நேயர் இ. ராம. குருசாமிக் கோனாரவர்களது நன்றியும், தாலபத்திர சாஸ்திரச் சுவடிகளுதவிய ஏனைய நண்பர்களது நன்றியும் யான் என்றும் மறக்கத்தக்கனவன்று.

இவ்விதம் பன்னிரண்டு பாகமாய் அச்சிட்டிருக்கிற இவ்வரிய பெரிய சாஸ்திரங்கள் ஒரு புஸ்தகத்திலிருப்பது மற்றொரு புஸ்தகத்திலில்லாதிருப்பதால், பன்னிரண்டு வாலியத்தையும் பார்ப்பது அவசியம். ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் இதனை வாங்கிக் கையாண்டு வருவீர்களென நம்புகின்றனன்.

இங்ஙனம்,
த. குப்புசாமி நாயுடு,
மதுரை.

உ

கணபதி துணை.

மூன்றாவது புஸ்தகம்.

தேவ ரிஷி முனி சித்தர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய யோகஞான சாஸ்திரத் திரட்டின்

அட்டவணை.

உ

குருவே துணை.

தேவ, ரிஷி, முனி, சித்தர்கள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டின்

நான்காம் பாகத்தில் சொல்லியிருக்கிற

முக்கிய விஷயங்கள்.

ஐயா! இதற்கடுத்த நான்காம்பாகத்தில் மச்சமுனி. வேதமுனி, துர்வாசமுனி, பூகிமுனி, வசிஷ்டமாமுனி, பாம்பாட்டிச்சித்தர், ஞானச்சித்தர், சுகப்பிர்மரிஷி, கூர்மானந்தர், சூரியானந்தர், கண்ணானந்தர், அசுவினிதேவர், பாராசர், தேரையர் முதலிய மேலான தேவ ரிஷிகளாற் சொல்லப்பெற்ற அருமையான இருபத்தைந்து சாஸ்திரங்கள் அடங்கியுள்ள விஷயங்களை இதனடியிற் காணலாம்.

அவையாவன:

முதலாவது மச்சமுனிவர் மூலஞானம் பத்தில், இடகலை பிங்கலை சுழிமுனைக்குரிய வாசியோகசாதன கேசரி மார்க்க முதலிய விபரங்களையும்,

௨-வது மச்சமுனிவர் சூட்சுமஞானம் பத்தில், கற்பமுறையும், சிவயோகி அனுஷ்டிக்க வேண்டிய குளிகைகளும், ஞானசோதி சித்தியும், சமாதி தசதீட்சை முதலிய விபரங்களையும்,

௩-வது மச்சமுனிவர் காரணஞானம் பத்தில், நான்குவேத பிரணவமுடிவையும், ரவிமதி சுடர் கேசரி தெரிசனமும், அஷ்டாங்க யோகசித்தியின் விபரங்களையும்,

௪-வது மச்சமுனிவர் தீட்சைஞானம் ஐம்பத்தைந்தில், பஞ்ச பூததேவதையும், பானுபிறை அக்கினியென்ற நாடியும், பத்துவாயுவும் பகருதற்கரிய நந்திதெரிசன விபரங்களையும்,

௫-வது மச்சமுனிவர் ஞானதண்டகம் தொண்ணூற்றேழில் அஷ்டமாசித்தி கருக்குரு கற்பம் வாதம் மை மெழுகு மூலிகை வேரு ரேசக பூரக கும்பக மூலாட்சர யோக ஞான சாதன விபரங்களையும்,

6-வது மச்சமுனிவர் ஞானதீட்சாவிதி நூறில், நந்திதெரிசனமும், குண்டலிசத்தியும், ஆதியந்தம் பூரணசோதியும், அறுகோணத்தியல்பும், வாதமுறை கருமானம் வாசியின்தீட்சை விபரங்களையும்,

7-வது வேதமுனிவர் ஞானசூஸ்திரம் இருபத்திநான்கில், அடிநடுமுடி பாவெளி ரசகுளிகை சூடாமணிமாத்திரை விபரங்களையும்,

8-வது தூர்வாசமகாரிஷி ஞானசூஸ்திரம் எழுபத்தேழில், வழலை குரு சவுக்காரம் மயிற்பாலம் நெருப்பாறு செயநீரும், சுண்ணமுடன் சிலவேலை விபரங்களையும்,

9-வது யூகிமுனி தத்துவஞானம் நூற்றைந்தில், யோக ஞான சாதனங்களுக்குரிய மூலாட்சரங்களும், மூலாதாரத்தின் முடிவும், பஞ்ச பூதங்களுக்குரிய அஞ்சு தேவதைகளும், இடகலை பிங்கலை சுழிமுனை சோதிசொரூபமும், ஜனங்க ளுற்பத்தியும், தத்துவம் தொண்ணூற்றாறும், சரீர மர்ம முதலிய விபரங்களையும்,

10-வது வசிஷ்டர் ஞானோதயம் பதினாறில், அறுகோண சக்கர மூலாட்சரங்களையும், ஆதியாஞ் சோதி தெரிசன யோக சாதனை முதலிய விபரங்களையும்,

11-வது வசிஷ்டர் வைத்திய சூஸ்திரம் இருநூற்றியாறில், செயநீர் சுண்ணம் செந்தூரம் மெழுகு தாம்பூர வங்கதங்க பற்பங்களையும், கிசாயம் லேகியம் சூரணம் முதலிய அவிழ்தங்களைச் செய்பாகம் கைபாகமாய்ச் செய்து பலவித ரோய்களைப் பறக்கச் செய்யும் பலவித விபரங்களையும்,

12-வது பாம்பாட்டிச் சித்தர் ஞான சூஸ்திரம் பதினாறில், யோக சாதன மர்மங்களின் வல்லப விபரங்களையும்,

13-வது பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல் முந்நூறில், பிரபஞ்சம் பொய்யென்றும், பிர்மமொன்றே மெய்யென்றும் அப்பிர்மத்தைச் சாரும் விபரங்களையும்,

14-வது ஞானச்சித்தர் மெய்ஞ்ஞானம் பன்னிரண்டில், யோக ஞான சாதனங்களுக்குரிய விபரங்களையும்,

15-வது ஞானச்சித்தர் பாடல் முப்பத்தைந்தில், சிவயோக ஞான பிரமநிலை விபரங்களையும்,

16-வது சுகப்பிரமரிஷி ஞான சூஸ்திரம் முப்பத்திரண்டில், அருசு சுண்ணம் குரு குளிகை வேதை கற்பம் செய்முறை முதலிய விபரங்களையும், யோகசாதனத்துக்குரிய விபரங்களையும்,

17-வது கூர்மானந்தர் மவுனஞானம் ஐந்தில், மூன்றெழுத்தும் ஐந்தெழுத்தும், வாலை சித்தி முதலிய விபரங்களையும்,

18-வது கூர்மானந்தர் ஞானசூஸ்திரம் ஐம்பதில், வாதவைத்தியம், காய கற்ப முறைகளையும். யோக சாதன மூலமந்திர விபரங்களையும்,

19-வது சூரியானந்தர் ஞான சூஸ்திரம் பதிமூன்றில், பூநீர் வழலைகுரு அண்டபிண்டம் உப்பு காயசித்தி மூலசுத்தி மூலமந்திர முதலிய விபரங்களையும்,

20-வது சூரியானந்தர் கற்பஞானசூஸ்திரம் இருபத்தைந்தில், காயசித்தி யோகசாதனம் மெவுனகுளிகைமுதலிய விபரங்களையும்,

21-வது கண்ஞானந்தர் சிவராஜயோகம் பதினொன்றில், யோக சாதனத்துக்குரிய மூலாட்சரங்களையும்,ஞானசித்தி விபரங்களையும்

22-வது அசுவினி தேவர் சிவயோக கற்பம் பதினாறில், வாசிநிலை யோக சாதனங்களுக்கு வேண்டிய விபரங்களையும்,

23-வது பராசரிஷி ஞானோபதேசம் இருபத்திரண்டில், பூரண வஸ்துவைக்காணும் ஞானசாதன விபரங்களையும்,

24-வது தேரையர் நவலோக பற்பம் பதினாறில், இரும்பு பித்தளை ஈயம் வெள்வங்கம் திராவுருக்குச் செம்புடன் நாகம் வெள்ளி முத்து வெண்கலம் தங்கம் முதலிய நவலோகங்களையும், நன்றாய்ச் சுத்திமுறையுடன் பற்பஞ்செய்யும் விபரங்களையும்,

25-வது தேரையர் சிவபூஜாவிதி எழுபத்தைந்தில், சிதம்பரச் சக்கரம், அஷ்டகர்மம், தேவிபூஜாவிதிக் கிரமங்களையும், சித்தியிற் சிறந்த யோகசித்தி காயசித்தி அஷ்டமாசித்தி முதலிய அநேக நுட்ப விபரங்களையும் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது.

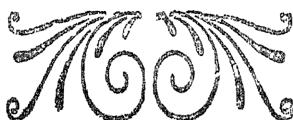
முன்னர் சொன்ன மூன்று பாகங்களிலும் ஒழுங்காயுரைத்துள்ளதை, நன்றாய்த் தெரியவேண்டுமானால் நான்காம் பாகத்தை வாங்கி வாசிக்க நன்குவிளங்கும். தவசிரேஷ்டரின் சாதுரிய வாக்கியத் தன்மையை இதனாலறியலாம். ஆகையால் யாவரும் நான்காம் வாலியத்தையும் சேர்த்துப் பார்க்கும்படி கோருகிறேன்.

அன்றியில் இதனைச் சேர்ந்த யோக ஞான சாஸ்திரத்திரட்டு பத்துபாகம் வரை அச்சிட்டு புஸ்தகமாகத் தயாரிலிருக்கிறது. வேண்டியவர்கள் அடியிற்கண்ட விலாசத்திற்கெழுதி வி. பி. மூலமாகவும் நேரிலும் புத்தகம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் ஒன்று வீதம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

இப்படிக்கு,

இ. ராம. குருசாமிக்கோன்,

புஸ்தகஷாப், புதுமண்டபம், மதுரை.

உ

சிவமயம்.

முதலாவது

குடைப்பிள்ளையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞான சைதன்யம் 7.

வெளிகடந்த வெளியொளியே சுழினைகாப்பு
    வேதாந்த வியாத்தி னறிவேகாப்பு
தளிர்தனனுங் கானுமொன்றாய் மூன்றுமவ்வில்
    தம்பனத்தில் மோகனத்தாய் பதமேகாப்பு
அளிகருவி லெட்டாகி நாலுஞ்சேர்ந்த
    அதிசயமே பூரணத்தி னறிவேகாப்பு
களிவுறுதி சைதன்ய ஞானங்கூறக்
    கணபதியே முத்தியருள் காப்பதாமே.

தானென்ற உப்போடு கமரசாரம்
    தனித்துநின்ற திரிப்பொடியாம் மண்டலமூன்றாய்
வானென்ற பூதமஞ்சாய் ஆதாரமாறாய்
    மருவியது பஞ்சீகிருதமாகி
வேனென்ற தத்துவமாய் மனசுநாலாய்
    வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் மனமுமாகிக்
கோவென்ற சூட்சத்தில் நின்றதப்பா
    கொள்கியதி லோர்ஞானங் கூறக்கேளே. (1)

கூறுகிறோம் தத்துவத்தைக் கேட்டுத் தள்ளிக்
    கொண்டுநின்ற ஆறுதலைக் குறியுந்தள்ளிக
கூறுகிறோம் மாயையெல்லாம் குறியோடேதள்ளிக்
    கூறுகின்ற வாசனையைக் குமட்டிநீக்கிக்
கூறுகிறோம் மனதோடே புருவமையத்துநீ
    கொடுமனசை அசையாமற் கெட்டிபண்ணிக்
கூறுகிறோம் அகாரமுத லுகாரத்தாக்கிக்
    குவிந்துநின்ற மவுனத்தை அறிவிற்றாக்கே. (2)

தாக்கையிலே புருவமையம் கனத்துவிம்மும்
சாதகத்துக் கேறுவது தாக்குதாக்கு
நோக்கையிலே பனிச்சென்று நாதங்காணும்
நுன்னையஞ்சேர் நாதம்போம் அறிவுஞ்சேரும்
பார்க்கையிலே ஒன்றுமில்லை சடமுமில்லை
பாரென்ற மவுனமில்லை அறிவுமில்லை
காக்கையிலே அகண்டமுள்ளே கொல்லுங்கொல்லும்
காராட்டா லொன்றுமில்லை காருபாரே.

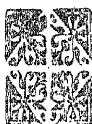
பாரிந்த அகண்டத்துக் காதியந்தம்
பரவியதிற் கட்டுகிற துறையோகோடி
நேரிந்தப் படியல்லோ சேர்ந்தார்கேளே
நிமிஷத்தில் தெருவிக்குஞ் சுகமொன்றுபோதம்
சாரிந்தச் சமரசை அருளோடுபொருளுஞ்
சாதகமாய்ச் சொன்னதெல்லாம் பொய்யாம்பொய்யே
கூரிந்தக் குருவருளாற் குகையிற்சென்று
குவியாட்டாற் குருவகைக்குங் குளிகைசெய்யே.

செய்யப்பா குளிகைமுத்தி ஆரியத்திற்சொக்கும்
செகசால மட்டாங்கஞ் சேராடும்
வையப்பா மனசையந்த அகண்டத்துள்ளே
மற்றொன்றில் வையாதே மயக்கமாகும்
மெய்யப்பா முக்காலுஞ் சொன்னேம்பாரு
வேறொன்று மெண்ணாதே மனமுரைக்கமுத்தி
பொய்யாவெண் ணாதேவுப சரிக்கச்சித்தி
புகழ்பெரி யோர்கள் போக்கிதாமே.

போக்கோடே தேசமெங்குந் திரியுமக்காள்
புகழாக விந்நூலைப் பாடம்பண்ணி
வாக்கோடே நாதாக்கள் நாதங்கேட்டால்
மயங்காதே யிம்முறையை வகையாய்ச்சொல்லு
தாக்கோடே ஆறுமந்தத் தாரியமீது
தானவனுஞ் சச்சிதா னந்தகுருமூலம்
தூக்கோடே பணிந்துமக்காள் வாயைப்போற்றிச்
சோதியமாய்ப் பிதாபெயரைச் சொல்வேன்பாரே.

சொல்லுகிறேன் மூலகுரு காலாம்பேரன்
சொற்றவருக் கொங்கணற்குப் பிள்ளையானேன்
சொல்லுகிறேன் உனையழைத்து அணைத்துக்கொள்வார்
குமூலகி லறுபத்து நாலுபதியோரும்
சொல்லுகிறே னதிலறிந்த மட்டுஞ்சொன்னேன்
ஆடியான நாதாக்கள் தாளும்பெற்றேன்
சொல்லுகிறேன் மூலகுரு போகர்பாதம்போற்றிச்
சுத்தசை தன்னியமென்றும் வேதாந்தமுற்றே. (7)

கடைப்பிள்ளை ஞானசைதன்யம் 7
முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாசி வீதியிலிருக்கும் பாத்திர வியாபாரம் த. ரா. ம. கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குருவே துணை.

இ ர ண் டா வ து

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞான சமாதி தீட்சை 17

ஆதிசிவ மூலகணபதியைப்போற்றி
அருள்பெருகுஞ் சமாதியுட தீட்சைசொல்ல
நீதியுள்ள நந்தீசர் மூலநாயன்
நிலையறிந்த காலாங்கி போகமூர்த்தி
சோதியெனும் பூரணத்தே சிகராய்நின்ற
துலையான கொங்கணவர் பாதங்காப்பு
ஓதியதோர் மந்திரகலை சமாதிதீட்சைக்
குண்மையுள்ள கணபதிதாள் சரணந்தானே. (1)

தானான தீட்சையடா சமாதிதீட்சை
தனையறிந்த மந்திரமாம் மூலபீடம்
கோனான பீடமதை யார்தான்காண்பர்
குறித்தபடி சொல்லுகிறேன் குறியைக்கேளு
தேனான மூலமடா அக்கினியுமாச்சு
திருவான முக்கோண மாலின்வீடு
வானான அண்டமடா புருவமத்தி
வளமான மதியினுட மனத்தான்பாரே. (2)

பாரப்பா மூன்றினுட விபரஞ்சொன்னேன்
பதிவாக அவர்களுட மூலங்கேளு
நேரப்பா அடிமூல மக்கினியின்பீசம்
நிலையான பீசமடா ஓம்அம்உம்மென்றோது
சாரப்பா நடுவான கதிரினுடபீசம்
கருணைவளர் ஐங்கிலியும் சவ்வென்றோது
மேரப்பா முடிவான மதியின்பீசம்
விளங்கிநின்ற நமசிவய மென்றுகாணே. (3)

காணவே மண்டலங்கள் மூன்றில்நின்ற
　　கருணைவளர் தேவதைகள் பீசஞ்சொன்னேன்
பூணவே மனங்குவிந்து செவிக்கமைந்தா
　　புத்தியுடன் வகைவிபரம் புகலக்கேளு
தோணவே உதயாதி தன்னில்நீயும்
　　சுத்தமுள்ள மனக்கண்ணால் மூலம்பார்த்து
ஊணவே ஓம்அம்உம் மென்றேதான்
　　உத்தமனே நூத்தெட்டு உருவேசெய்யே. (4)

உருவறிந்து ஓதயிலே மூலத்தீய்தான்
　　ஓமெனவே தான்சொலித்து வேர்வைமீறும்
கருவறிந்து தானெழுந்து நித்தியகர்மம்
　　கட்டளையைத் தான்முடித்து தன்னைநோக்கித்
திருவிருந்த சத்தியடா முக்கோணத்திற்
　　சென்றிருந்த மனக்கண்ணால் நன்றாய்ப்பார்த்துக்
குருவிருந்த பதிநோக்கித் தியானம்பண்ணிக்
　　குணமாக அய்யுங்கிலியுஞ் சவ்வென்றோதே (5)

ஓதுவது நூத்தெட்டு உருவேசெய்தால்
　　உத்தமனே பரிதிமதி யொன்றாய்க்கூடி
மாதுவளர் பூரணமாம் அண்டத்தேகி
　　மகத்தான சுழினையிலே தீபங்காணும்
கோதுபழு தில்லாதத் தீபங்கண்டாற்
　　கூர்மையுள்ள கண்கள்ரெண்டுஞ் சிவப்புமாகும்
ஆதரவாய் அந்தநிலை யறிந்தேகொண்டு
　　அப்பனே மதிவீட்டை அடுத்துக்காரே. (6)

அடுத்துமனை அருதியினால் புருவத்தேகி
　　அப்பனே பிருகுடியின் அந்தத்தாலே
தொடுத்துமிகச் சிவயநம வென்றுதானுஞ்
　　சுத்தமுடன் நூத்தெட்டு உருவேசெய்து
கடுத்தரமாய் நின்றநடு விண்ணைநோக்கி
　　நாட்டமுடன் சந்திரனே பிரகாசிக்கும்
திடத்துடைய சந்திரனே பிரகாசித்தாற்
　　தேகமதிற் குளிர்ச்சியுமே செம்மையாமே. (7)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு

ஆமப்பா கயிலாச வர்க்கத்தோர்கள்
அப்பனே புருவமதின் னருளைக்காண்பார்
தாமப்பா சொல்லுகிறேன் மூலவர்க்கத்
சங்கையுடன் நடுவான தெளிவைப்பார்பார்
ஊமைப்பா யிருவருக்கும் ஒன்றேசூட்சம்
உருதியுள்ள சூட்சமடா மூலாமூலம்
காமப்பால் சாலைப்பால் கொண்டுசெல்ல
கருவான மூலத்தைக் காருகாரே.

காரப்பா மூலமது கணபதியின் தியானம்
கருவான முக்கோணம் சத்தியுட தியானம்
ஓரப்பா புருவமது சதாசிவத் தின்தியானம்
உண்மையுடன் நித்தியமுந் தியானித்தக்கால்
தேரப்பா மனந்தேறும் வாசிதேறும்
சிவசிவா வெகுணசித்துத் தானேயுண்டாம்
நேரப்பா தினந்தோறுந் தியானஞ்செய்ய
நீடுலகில் நீயுமொரு சித்தன்காணே.

காணவே மூலத்தால் முத்திபெற்றார்
கருணையுள்ள ரிஷிமூவர் சித்தரெல்லாந்
தோணவே மூலத்தால் சித்துமுண்டாம்
துலங்குகின்ற அடிமூலம் ஆர்தான்காண்பார்
பூணவே அடிமூலம் தன்னொளியாய்நிற்கும்
புருவநடுச் சுழினையடா விண்ணொளியாய்நிற்கும்
பேணவே விண்ணொளியை விண்ணிற்சேர்த்து
பெருகின்ற ததினிலே சமாதம்பாரே.

பாரப்பா சமாதியுட பருவஞ்சேரு
பதிவான மூலமது தியுமாச்சு
கோரப்பா நடுமனைதான் வாய்வுமாச்சு
கோர்த்துரெண்டும் வொன்றென்றாய்க் காயமாச்சு
சாரப்பா ரெண்டையுமே ஒன்றுபண்ணித்
தானவனாய் நின்றதினால் சமாதியாச்சு
ஆரப்பா அறிவார்கள் சமாதிநிட்டை
ஆதியந்தம் நீயெனவே அறிவாய்காணே.

காணவே சொல்லுகிறேன் மதிக்கும்மேலே
கலந்துபார் அறிவுடனே இசநாதத்தைப்
பூணவே யிருதயராய் நெஞ்சிற்றானும்
புகழான ரவியினுட பிரகாசத்தைத்
தோணவே ஆதார மூலம்பாரு
சுடர்க்கொடி போலவுமே தீபங்காணும்
ஊணவே நல்மனதாய் மூன்றும்பார்த்து
உத்தமனே உகந்தந்த விடத்தைக்கேளே.

சேளுநீ ஆதியடா மூலாதாரங்
இருமையுள்ள சுதாதாரமாம் திராதாரந்தான்
வாழுநீ பிர்மமது மைந்தா கேளு
வலுமையுள்ள மவுனமடா துரியாதீதம்
வேழுநீ மாலினுட வீடதானும்
விளங்கின்ற கருணையடா துரியம்பாரு
சூழுநீ ருத்திரனார் மலையிற்றானும்
சுழியதுவும் நின்றதடா அறிந்துகொள்ளே.

அறிந்துகொள்ளு மயேஸ்பரத்தில் மைந்தாமைந்தா
அப்பனே சொற்பனந்தா னடங்கிநிற்கும்
விரிந்துநின்ற மணித்தாயின் வீட்டுக்குள்ளே
விளங்கிடுமே சக்கரந்தான் மேன்மையாக
வரிந்துநன்று மாதாரம் நன்றாய்ப்பார்த்து
வழிதுறையும் வாசியுட நிலையுங்கண்டு
திருத்தியதோர் துரியாதீ தத்தில்நின்று
சிவாயகுரு தேசிகனார் பாதம்பற்றே.

பத்திமனம் பற்றுவது மூலத்தியிற்
பாங்கான சுழியமுனை லச்சுழிவிற்சென்று
சுத்தமுள்ள சதாசிவனார் மனையிலேதான்
சுடரொளியாந் தூண்டாத தீபமாகும்
சித்தமுள்ள தீபமடா பிராணனாதம்
சென்றெழுக்க விடத்திலது சேருங்கண்டாய்
புத்தியுடன் அந்திடத்தில் மனதைவைத்துப்
பூரணமாய்க் கேசரியைப் பூசைபண்ணே.

பூசையென்ன தேசமுறு கோயிலாச்சுப்
புத்தியுடன் கோவிலுக்குட் செல்லும்போது
நேசமுடன் மூலகண பதியைப்போற்றி
நிலையான நந்தியடி பூசைபண்ணி
வாசமுடன் சதாசிவனார் மனையிற்புக்கி
மகத்தான பராபரனார் ஒளியைக்கண்டு
பாசமுடன் நேசமதாய்த் தியானஞ்செய்யப்
பதிமான சமாதிமுத்தி தீட்சையாமே. (16)

முத்தியுள்ள சமாதியுட தீட்சைதன்னை
மூதண்ட யோகசிவ ஞானிக்கீவாய்
சித்தமுள்ள சிவயோக முத்தர்க்கீவாய்
சிவஞ்ஞான குருதேசி தனக்குமீவாய்
சுத்தமுள்ள சமாதியுட தீட்சைமார்க்கம்
சோசியமாய்ச் சொன்னதை நீ பதனம்பண்ணி
சத்தமது தான்பிறந்த யிடத்தில்நின்று
சதாகாலம் பூரணத்திற் சார்வாய்முற்றே. (17)

கடைப்பிள்ளை ஞான சமாதி தீட்சை 17

முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாசி வீதியிலிருக்கும் பாத்திர வியாபாரம் க. ரா. ம. கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

முருகன் துணை.

மூன்றுவது

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞானத்தண்டகம் 50

அண்டமெனும் எமகூட மலையில்வாழும்
        ஆதிநந்தி காலாங்கி மூலர்போகர்
விண்டபடி நடனமிடுஞ் சிலம்பைக்கண்ட
        வேதாந்தக் கொங்கணவர் பாதம்போற்றி
கண்டதொழி லடங்கமதாற் றண்டகத்திற்
        கருவுருவாய்ப் பாடுதற்கு கமலங்காப்பு
மண்டலத்துக் காதார மானநந்தி
        மகத்தான மூலகண பதிகாப்பாமே.

பதியான பதியதுவும் மூக்கோணந்தான்
        பார்மகனே உந்தியென்ற கமலமீதிற்
கெதியான மோட்சகெதி வீடென்றெண்ணிக்
        கிருபையுள்ள ரவிமதியை ஒன்றாய்க்கூட்டி
விதியான எழுத்தெனவே மவுனமாக
        வேதாந்த சாரதொடுத்து விண்ணைநோக்கித்
துதியான காலமென வுருவேசெய்து
        தாயான கொங்கணர்க்கு மகன்தானென்னே. (1)

மகனான கடைப்பிள்ளை யானசித்தா
        மார்க்கமுடன் வாவெனவே அமிர்தமீய்ந்து
அகமான தேகமதிற் சூட்சங்காட்டி
        அஞ்செழுத்துக் குயிரான ஆதிகாட்டி
சுகமான பதிகாட்டிச் சொரூபங்காட்டிச்
        கோதியென்ற கற்பூர நிலையுங்காட்டிச்
செகமாயை தன்னுடைய வழியுஞ்சொல்லிச்
        செம்மையுடன் சிவயோகந் திறஞ்சொன்னேனே. (2)

சொன்னமொழி மெய்யெனவே தன்னைப்பார்த்துச்
சொரூபமிலை தனையறிந்து விண்ணைநோக்கிக்
கன்னுமனக் கண்ணறிந்து தன்னைப்பார்த்துக்
காலறிந்து மேலான கமலவீட்டில்
உன்னிவிலே பாடிமனக் கண்ணினாலே
உரிமையுடன் மதியுறுர்த வுண்மைபெற்றுத்
தன்னருளை தானுகத் தன்னைப்போற்றித்
தவசியென்ற கலைநெறி விண்ணைப்பற்றே. (3)

பத்தியுள்ள குருபரனைக் கண்டால்மைந்தா
பருதிமதி சுடாதின்பின் பதியைக்கேளு
முத்தியுள்ள ஆதார முடிவைக்கேளு
மூர்க்கமுள்ள வாசியுட கருவைக்கேளு
சித்தியுள்ள கற்பமதின் செயலைக்கேளு
சிவசிவா பஞ்சகலை தீக்ஷைகேளு
சுத்தமுடன் மனப்பிறாத்தக் கருதிகேளு
சொரூபமிலை யென்னவென்று தொழுதுகேளே. (4)

கேளடா பிர்மநிஷ்டை தன்னைக்கேளு
இருமையுடன் நிருவிகற்ப சமாதிகேளு
வாளடா சிவயோக வாழ்க்கைகேளு
மந்திரத்துக் குயிரான மணியைக்கேளு
காலடா ஓடிநின்ற யிடத்தைக்கேளு
கண்மூடி அறிவழிந்த கதையைக்கேளு
மாளடா மாண்டவிடந் தன்னைக்கேளு
மதிகதிரும் நின்றகுறி மார்க்கங்கேளே. (5)

மார்க்கமுடன் மூலமுத லாறுதாரம்
வகையுடனே அறிந்துகந்து சுழியில்நின்றால்
ஏர்க்கையுடன் நினைத்தவண்ணம் முடிக்கலாகும்
எட்டிரண்டும் ஒன்றான இன்பத்தாலே
பார்க்கமணிக் கண்ணாலே நன்றாய்ப்பார்த்து
பக்திகொண்டு தேகமதைச் சித்திபண்ணு
[illegible]ர்க்கையுள்ள தேகமட்டு [illegible]
[illegible] (6)

சித்தியுள்ள வகையேது என்றால்மைந்தா
நேர்க்கமுடன் சொல்லுகிறேன் மார்க்கமாக
முத்திகொண்ட ஆகாரமடா விந்துவிந்து
முதலான விந்துவடா தண்ணீரப்பா
புத்திகொண்டு தண்ணீரை யொன்றில்வாங்கிப்
புகலவே வாய்விளகுப் பொடியைத் தூவிப்
பத்தியுட னுறையூறி தன்னிற்கொண்டாற்
பாலகனே தேகமது வாலையாமே. (7)

ஆமப்பா வாலையை தாகுந்தேகம்
அந்தரங்க மானதொரு அமிர்தந்தானும்
தாமப்பா தன்பிலையை யறிந்துகொண்டு
சதாகாலம் பூரணத்தில் மனத்தைநாடு
காமப்பால் காளல்பால் ரெண்டுங்கொண்டால்
கயிலாச தேகமடா காலனோடு
ஓமப்பா சத்தியமாய்ச் சொன்னவார்த்தை
உறுதிவைத்துச் சத்தியமா யுற்றுப்பாரே. (8)

உத்தமொழி சத்தியமாய்ச் சொல்லக்கேளு
உறுதியுடன் மனதுருதி யாகநின்று
பத்தியுடன் ஓம்கம வசியவென்றே
பார்மகனே உருவேற்றப் பலிக்குஞ்சித்தி
சத்தமுடன் தேகம்வச்ர காயமாகும்
சருதிபனல் மூலமடா முக்கோணத்தில்
புத்தியுடன் சதாகால முருவேசெய்தாற்
பூரணத்தில் நின்றுகெதி காணலாமே. (9)

காணவே வாமப்பால் தண்ணீராகும்
கருவையுள்ள கனற்பாலே நாதம்நாதம்
பேணவே நாதமென்றால் அறிவாரில்லை
பெண்குழந்தை அழுரியடா குமரிகற்பம்
தோணவே அந்தநீ ரொன்றில்வாங்கிச்
சுகமாக வால்பிளகு ஊறப்போட்டுப்
பூணவே வூறியபின் னெடுத்துக்கொண்டு
புத்தியுடன் பின்னுமந்த நீரிற்போடே. (10)

போடப்பா பத்துமுறை நன்றாய்நீயும்
புண்ணியனே தானெடுத்து வைத்துக்கொண்டு
நாடப்பா வுதையெடுத்துப் பதனம்பண்ணி
நடுவான பூரணத்தைத் தியானஞ்செய்து
வீடப்பா பெலப்பதற்கு மைந்தாநீயும்
விபரமுட னந்திசந்தி யுச்சிமூன்றாய்த்
தேடப்பா அய்யஞ்சாய்க் கொண்டுதீர்ந்தால்
தேகத்தில் நின்றதொரு நோய்கள்போமே. (11)

நோயான தின்னமொன்று அமிர்தகற்பம்
நுண்மையுடன் சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு
தாயான ஆனந்த மூலிச்சாத்தில்
தூயவான சாதிக்காய் ஊறப்போட்டு
வாயாறக் காயினிலோ ரெட்டுப்பங்கு
வரிசையுட னேநறுக்கித் தானும்வைத்த
காயான சாதிக்கா பூரித்தானாற்
கணக்கஞ்ச முறைசெய்து வுலர்த்திக்கொள்ளே. (12)

கொல்லப்பா உதையாதி தன்னிலேதான்
குணமாக வொருதுண்டு வாயிற்போட்டு
மெல்லப்பா மென்றுரசங் கொண்டாயானால்
வேதாந்த வாசியது சித்தியாகும்
செல்லப்பா வாசியிற்சென் றேறியந்தத்
திருவான நடுமனையாஞ் சிகாரவீட்டில்
நில்லப்பா நின்றநிலை கொண்டால்மைந்தா
நிலமான மூலமது நிலைக்கும்பாரே. (13)

நிலையான சிவகலை வலுவாய்நிற்கும்
நிசபூசை விதிதீட்சை விதியாந்தன்னை
கலையாத மனதாகப் பூசைசெய்தாற்
கருவான தேகமது முத்தியாகும்
சிலையான தேகமது முத்தியானாற்
சிவசிவா சிவயோக மிதுதான்பாரு
அலையாதே வெறும்வீணர் பேச்சைநம்பி
ஆசைகொண்டு திரியாதே அண்டத்தேறே. (14)

அண்டபகி ரண்டமெல்லாம் நொடியிற் கடந்து
அவையடக்க மாகவொரு குளிகைசொல்வேன்
கண்டபடி சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு
காயாமா சாதிலிங்கம் விராகங் கட்டு
கொண்டபடி இரசம்பதாறும் விராகனந்தா
குணமான ஏலமது விராகனந்தா
விண்டபடி மதுரமது மூன்றுங்கூட்டி
விரைவாகக் கல்வத்திற் பொடித்துக்கேளே. (15)

கேளப்பா ஆனந்த மூலிச்சாற்றிற்
கிருபையுடன் நன்றாக அரைத்துமைந்தா
கேளப்பா ரவிதனிலே உலர்த்திப்பின்னால்
கெணிதமுடன் பின்னுமந்தச் சாறுவிட்டு
கேளப்பா இப்படியே பத்துமுறைசெய்து
கிருபையுடன் கல்வத்தில் நன்றாயாட்டி
கேளப்பா ஆட்டியபின் வழித்தெடுத்து
கேள்வியென்ன பின்னுமதை நன்றாயாட்டே. (16)

ஆட்டப்பா மைப்போல வழித்தெடுத்து
அப்பனே மிளகதுபோ லுருட்டிமைந்தா
நீட்டப்பா ரவிதனிலே காயப்போட்டு
நிமலமான தங்கமதாற் சிமிழ்தான்செய்து
போட்டப்பா பத்திரமாய் வைத்துக்கொண்டு
பூரணமா யொருகுளிகை வாயிற்போட்டு
நாட்டப்பா வாசிதனைச் சுழினைக்கேற்றி
நாதாந்த அமிர்தமது கொண்டுதேறே. (17)

தேறுவது யேதெனவே மைந்தாகேளு
சிவசிவா பிராணயஞ் செய்துகொண்டு
ஏறுவது வாசியினால் மூலங்கண்டு
ஏகாந்தச் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
மாறுவித மறிந்தவொரு வேளினக்கால்
மகத்தான பிராணயஞ் சித்தியாகும்
பூருவமாய் நின்றதொரு ஆருகாரம்
பொருந்திநின்ற சிவகலை யமுதமாமே. (18)

ஆமுத்ரசஞ் சாரமுடன் குளிகைகொண்டு
அந்தரங்க மாகவேநீ கொண்டால்மைந்தா
அமுதரசத் தேகமதா யிருக்கும்பாரு
ஆதியந்த நாதவிந்தைச் சொல்லக்கேளு
அமுதரச மானதுவுங் குயப்பாலாகும்
அப்பனே நாதமது தேனுமாமே
அமுதரச குயப்பாலுந் தேனுங்கூட்டி
அப்பனே யுண்டொன்றா யிருபோதுண்ணே. (19)

உண்ணையிலே கபமகலும் வாசியேறும்
உறக்கமென்ற அசதியது ஓடிப்போகும்
கண்ணுமனக் கண்ணதுவு மொன்றாய்ச்சேர்ந்துக்
கலையான வாசியது கண்டுதேற
விண்ணான சுழினையிலே நடனங்கொண்டு
மெய்யான கற்பூர வீட்டிற்சென்று
ஒண்ணான சுடரதுதான் வாசியோடே
ஓடுங்கிநின்ற விடமதுதான் சுழியுமாமே. (20)

சுழியறிய வகையோடே சொல்லக்கேளு
சுகாசனமா யிருந்துமன தறிவால்மைந்தா
வழியோடே போம்வாய்வு சிவமதாகும்
வார்க்கமுட னுட்புகுதல் சத்தியாகும்
வெளியாமற் கண்டமதில் அங்கென்றாணி
நேசமுடன் சத்திசிவ மொன்றாய்நின்று
அழியாத பேரின்ப வீட்டிற்செல்லும்
அவ்விடந்தான் சிகாரமடா சுழியாம்பாரே. (21)

பாரப்பா ரவிவீடு மூலாதாரம்
பதிவான மதிவீடு புருவமத்தி
நேரப்பா சுடரதுதான் சிகாரத்தந்தப்
நிசமான முச்சுடரு மிதுதான்பாரு
பேரப்பா முச்சுடரே மும்மலமுமாகும்
பேரண்ட மிதுவாகுங் கண்டுகொள்ளு
காரப்பா விதையறிந்து நடுவில்நின்றால்
கருவான சிலம்பொலிதான் நாதமாமே. (22)

நாதமென்ற நாதமடா அண்டத்தங்கம்
 நடுவான சூட்சமடா விந்துப்பிள்ளை
சூதமென்ற விந்தோடே நாதஞ்சேர்க்கச்
 சொல்லுகிறேன் கருமானஞ் சுருக்கினன்றாய்
நீதமென்ற அமுதமதில் விந்துசேர்த்து
 நிசமான விந்துரெட்டி ஒன்றாய்க்கூட்டிப்
போதமுடன் வெந்தெடுக்க வாலையிச்சா
 புத்தியுட னவ்வாலை சுத்தியன்னோ. (23)

சுத்திசெய்து வாலைதனை வைத்துக்கொண்டு
 சுருதியுள்ள நாதமதைச் சரியாய்ச்சேர்த்துப்
பத்தியுடன் சுற்பத்தில் மத்தித்தாக்கால்
 பாலகனே நாதவிந்து ஒன்றாய்க்கூடி
சித்தியுள்ள மெழுகதுபோ லிருக்குமைந்தா
 சிறுமணியாய்ப் பதினறு மணியைச்செய்து
முத்திபெற்ற தமர்ச்செய்து பழுத்தினுள்ளே
 மூடிவைக்க மணியதுவு மிறுகிப்போமே. (24)

இறுகின்ற மணியெடுத்துக் கமலப்பாலில்
 இன்பமுடன் சுத்திசெய்து யெடுத்துமைந்தா
உறுதியுடன் கோர்வைசெய்து வைத்துக்கொண்டு
 உத்தமனே மூகமணிதான் தங்கந்தங்கம்
பருதியென்ற தங்கமணி முகப்பில்வைத்துப்
 பக்குவமாய்ச் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணிச்
சுருதியுடன் மந்திரங்கள் செபித்தாயானாற்
 சொல்லவொண்ணு அச்சரங்கள் சித்தியாமே. (25)

ஆமப்பா மனோமணியைத் தியானம்பண்ணி
 அருள்பெருகுஞ் செபமாலை கையில்வாங்கித்
தாமப்பா தன்னிலையே புருவமத்தி
 தாயான இருதயமா முக்கோணத்தில்
வாமப்பால் மகிமையினால் வாசிபூட்டி
 வகையுடனே கண்டமதில் அங்கென்றாணி
ஓமப்பா உள்மூலச் சுழியில்நின்றால்
 உதயமனே சத்திசிவ முறுதியாமே. (26)

உறுதியுடன் பிராணாயக் கருவைக்கேளு
ஓம்சிவா வசியமதை யென்றுசொல்லுற்
அருதியுடன் மாத்திரையொன் றச்சமைந்த
சுகமாக ரேசிப்பாய் பதினாறையா
பருதியுடன் பூரிப்பாய் முப்பான்ரெண்டு
பார்மகனே கும்பிப்பாய் இருபான்னாலு
வரிதியுடன் மாத்திரைதா னறிந்தானால்
மனக்கண்ணால் வெளியொளியை மருவிகேளே. (27)

நோப்பதி யின்னமொரு கருவைக்கேளு
நேர்மையுடன் சொல்லுகிறேன் மைந்தாமைந்தா
தேரப்பா போம்வாயு ரேசகந்தானாகும்
திரும்பியது உட்புகுதல் பூரகந்தான்மைந்தா
சேரப்பா ரெண்டையுமே யொன்றாய்ப்பண்ணித்
திருவாய் சுழினையென்ற சிகாரவீட்டிற்
காரப்பா மனக்கண்ணால் நிறுத்திப்பார்த்தாற்
கருணையுள்ள கும்பகமென றறிந்துகொள்ளே. (28)

கொள்ளப்பா வசியமொன்று சொல்லக்கேளு
கூர்மையுள்ள புழுகதிலே சவாதுகூட்டி
விள்ளப்பா ரெண்டையுமே யொன்றாய்ச்சேர்த்து
மெய்ஞ்ஞான வசியமென்று மந்திரித்தேதான்
தெள்ளப்பா தங்கமென்ற சிமிழில்வைத்துச்
சிவசிவா நெற்றிதனிற் றிலதம்போட்டு
உள்ளப்பா அஞ்செழுத்தைத் தியானம்பண்ணி
ஓமெனவே நீயிருக்க வுண்மைகேளே. (29)

உண்மையின்று சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு
உனதுடைய சமூகமதைக் கண்டோர்க்கெல்லாம்
வண்மையென்ற நோய்களெல்லா மகன்றுபோகும்
வஞ்சனையும் பில்லி முதல் யாவும்போகும்
இன்மையென்ற மனதகன்று நன்மையாவார்
சிவசிவா திலதமதின் செயல்தானையா
நன்மையுடன் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
நாதாந்தப் பூரணத்தில் நாடிநில்லே. (30)

காடுநின்று றுஞ்சுருசண் கண்டுபோமெல்லாம்
கல்லோடுங் கெடியோடுந் தொண்டுசெய்வார்
ஆடிநின்ற அம்பலவர் மனதிற்கொண்டு
அருள்ஞானத் தீபமதைக் காட்டுமைய்யா
மூடிநின்ற திரையகற்றித் தீபக்கண்டால்
மூவுலகில் நீயுமொரு சித்தனாவாய்
வாடிநின்று அலையாதே பொய்சொல்லாதே
வஞ்சகர்க்கு மாரணத்தை வழுத்தக்கேளே. (31)

கேளடா மாரணத்தின் கருவைகண்டாய்க்
கோரத்திற் கேசரியாள் சொல்வித்தை
கேளடா பிடரதனையில் விபூதிவைத்துக்
கெணிதமுடன் கற்பூரங் கட்டிதன்னைக்
கேளடா தீபமதிற் கொளுத்திவைத்தால்
திருமையுடனே விபூதிமேல் வைத்துமைந்தா
கேளடா சத்துருவின் பேரைச்சொல்லிக்
கெட்டியாய் நசிமசியென வூதிப்போடே. (32)

ஓதுவது பதினாறு உருவேசெய்து
உறுதியுடன் நெற்றிக்கண் நடுவேதாக்கிச்
சூதுடனே மதிவிட மைந்தர்கேளு
சுருதியுடன் மெய்மறந்து தூங்கலாகா
வாதுடைய துட்டரைச்சங் காரஞ்செய்ய
மந்திரமா மோங்கார விதிதானுக்கு
நீதியுட னேர்மனதாய் நசிமசியென்றோத
நின்றதொரு பாவமெல்லாம் நீறிப்போச்சே. (33)

போச்சப்பா சத்துருவாய் நின்றோர்கள்
பொறிப்பட்ட பஞ்சதுபோல் வெந்துநீறும்
நீச்சப்பா மாரணத்தா லிதுபோலுமே
நிலைபதித்து வாசியினால் நெற்றிக்கண்ணில்
மூச்சப்பா நிறுத்தியொரு மனதாய்நீயும்
மூக்காலும் மூலாதா முதினாக்கால்
காச்சப்பா மூலமென்ற தீயினாலே
கற்பூரத் தீபமதைக் காணுவாயே. (34)

காணவே யின்னமொரு கருவைக்கேளு
　　காயான சாதிக்காய் தன்னைமைந்தா
தோணவே குயப்பாலா லுரைத்துக்கொண்டு
　　சுகமாக மூன்றுநாள் பெண்ணுக்கீய்வாய்
பூணவே பெண்களுட கெற்பந்தன்னிற்
　　பொல்லாத நோயகன்று பிள்ளையுண்டாம்
பேணவே புத்திகொண்டு பாருமைந்தா
　　பெருமையுடன் பிள்ளையுமே பிறக்குந்தானே. (35)

தானவனும் நின்றுதவஞ் செய்யவேணும்
　　தன்மையுடன் பூரணத்தைக் காணவேணும்
கோனவனால் நின்றகுறி மூலாதாரம்
　　குருவான ஆதாரம் சிகாரமாச்சு
ஞானவனாய் நின்றுநிலை தன்னைக்கண்டால்
　　நடுவான பூரணமே யேகவஸ்து
வானவர்கோ னறியாத வஸ்துதன்னை
　　வணக்கமுடன் மனக்கண்ணால் மகிழ்ந்துபாரே. (36)

பாரப்பா தீட்சைவிதி தன்னைப்பாரு
　　பத்திகொண்டு பூசைவிதி பதிவாய்ப்பாரு
நேரப்பா நின்றநிலை தன்னைப்பாரு
　　நிசமான சக்கரத்தின் நேர்மைபாரு
பேரப்பா வட்சரத்தின் மகிமைபாரு
　　பேரொளியின் நாதகி தத்தைப்பாரு
தேரப்பா கர்மத்தின் செயலைப்பாரு
　　தெளிவான வாசியினாற் கண்டுதேறே. (37)

தேறுவது வாசியினாற் றேறவேணும்
　　சிவசிவா சிவயோகத் திருக்கவேணும்
நேருவது சுழிமுனையை நேரவேணும்
　　நிசம்வைத்துப் பூரணத்தில் நிலைக்கவேணும்
சாருவது புருவநடுக் கமலமீதிற்
　　சதாசிவனும் மனோன்மணியுந் தானேதானாய்ச்
சேருவது சுழினையென்று சிகாரவீட்டிற்
　　றேனருவி பாயுதடா தினமுங்கொள்ளே. (38)

கொள்ளுதற்கு இன்னமொரு கருமானங்கேள்
கூர்மையுள்ள தாதுபுஷ்டி யாகத்தானும்
நன்ளுறவா யுண்டாகக் குணத்தைக்கேளு
நலமான ஆவினுட பாலிலேதான்
துள்ளுகிற நெரிஞ்சிப்பூ முருங்கைப்பூவுந்
துப்பறவாய்ப் பாலிலிட்டுக் காய்ச்சிமைந்தா
தெள்ளுதற்குக் கற்கண்டு பொடித்துப்போட்டுச்
சிவசிவா வுதயத்திற் புசித்திடாயே. (39)

புசித்திடுவா யீராறு தினமுமைந்தா
பூரணமாக் தாதுவது புஷ்டியாகும்
வசித்ததொரு தேகமது சித்தியாகும்
மன்மதனும் நிகரில்லா வழுவுண்டாகும்
நசித்ததொரு நீர்க்கடுப்பு வெட்டைநீரும்
நடுவான விந்துவுஞ் செபிக்கும்பாரு
விசுத்தியின்மே லாக்கினையாம் புருவமீநில்
வேதாந்தக் கற்பூரத் தீபம்பாரே. (40)

பாரப்பா மூலமதின் கனலைத்தாண்டிப்
பதிவான முக்கோணச் சிகாரவீட்டில்
நேரப்பா மனதறிவால் நின்றுபாரு
நின்றிலங்கும் கற்பூரத் தீபந்தானும்
சாரப்பா அத்தீபந் தன்னிலேதான்
சார்வாக வாசியைநீ கூட்டிப்பாரு
ஆரப்பா அறிவார்க ளாதிதீபம்
அறிவான வாசியினால் மூலம்பாரே. (41)

மூலமென்ற மூலமதை யார்தான்காண்பார்
மூச்சுடராய் நின்றதொரு மூலந்தன்னில்
மூலமென்ற நடுமூலம் முக்கோணந்தன்னில்
மூளைத்தெழுந்த சிகாரமடா ரீங்காரந்தான்
மூலமென்ற ரீங்காரம் நடுவேவிந்து
மூன்றான ரவியோடே மதியைச்சேர்த்து
மூலமென்ற கண்ணாடிக் குள்ளேபாரு
மூத்திகொண்ட தீபமடா பிராணனாமே. (42)

போக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

ஆமப்பா பிராணனென்ற மூலத்தியால்
ஆதார சுழினையென்ற நியத்தேத்தி
ஓமப்பா வென்றதொரு தியானந்தானே
ஒடுங்கிநின்ற மனதறிவாற் வெளிப்பாரு
நாமப்பா தன்னருளாற் சொரூபசித்
தயங்கியே நின்றதொரு நிபமாகிப்
போமப்பா அந்தியந் தட்தான்சென்று
பூரணமாய் நின்றிலங்கும் பிராணனுக்கே.

ஆச்சப்பா பிராணனிலே புருவமத்தி
அப்பனே நிமசயமுமே யாருமாகும்
மூச்சப்பா நின்றிலங்கும் மூலையாத்திபம்
முத்திரிகோணம் பீடமதுதான் சத்தியாகும்
பேச்சப்பா பிந்துவதாற் றெறிக்கும்ரெண்டும்
பெருமையொடு இகாரமடி மூலமாகும்
நீச்சப்பா வெகுநீச்ச நிருவிகற்பம்
நிலையான சமாதிதான் நிஷ்டையாமே.

ஆமப்பா மனதுறுதி டகுலபிக்கை
அறிவான பூரணமாம் வித்துவித்து
ஓமப்பா வித்தென்ற அமுதத்தன்னை
உத்தமனே வெண்சாரை யென்றேபேர்தான்
காமப்பா வெண்சாரை தண்ணீராகுங்
கருணையுள்ள தண்ணீரும் வெண்ணீராகும்
நாமப்பா வெண்சாரை ஆதிகற்பம்
நன்மைதந்திடுஞ் சண்டுகொண்டு தானுப்பிலே.

நீலென்ற கருஞ்சாரை சொல்லக்கேளு
நிசமான பெண்ணமுரி நீரைவாய்ப்பாரு
செல்லென்ற சாரையடா அமுதகற்பஞ்
சித்தையமா தொன்றாக் கொண்டுதேர்ந்தாற்
சொல்லென்ற மந்திரங்க ளெல்லாஞ்சித்தி
சுருதியென்ற தேகமது முத்தியாச்சு
கல்லென்ற கன்னருக்கு இத்தனாலே
சாட்டாதே மனதறிவால் தன்னைப்பாரே.

தன்னைத்தான் தானறிந்து விள்ளை நோக்கித்
தாயனை அருவாகச் சுகமாகக்கொண்டாற்
கண்ணைத்தா னறிந்தவனாக் கண்டவர்கள்தே
கயிலாச யானதொரு சமாதியில்
உன்னைத்தான் வளர்ப்பேனு மற்பத்தாலே
உள்ளடங்கிக் காண்பதுவே காட்சியாகும்
பெண்ணைத்தா னறிந்துபர் துன்னைக்கண்டாற்
பிசகாது கடம்பென் பிலாக்கம்பாரே. (47)

பிலமான மூலமட மலமாது
பேரின்ப மானதொரு சுழிமுனைமூலம்
தலமான கமலமட முதுகண்பார்வை
சக்கைபுன்னை கிரணமடா தாயார்வீடு
குலமான வீட்டிற்கு மேலாஞ்செப் நால்
குக்குமாரு மாறுமிக்கை முந்திரிக்க
நிலமான தலைமுறை விம்மமக்கண்டால்
நிலையறிந்து கலையறிந்தால் நிசமாம்பாரே. (48)

நிசமான வாசியடா நிசமாய்க்கண்டால்
நிலையறிந்து கலையறிந்து நேராகும்
தெசமான திட்சையடா புருவத்தாதி
தேவியெனும் வாலையினை யாடும்வீடு
வசமான வீடறிந்து நிசமாய்நின்றால்
வாக்குமுறி மனமுமுறி ரெண்டுஞ்சித்தி
விசமான காசமடா மாருமேது
விள்ளாதேசருஞ் சாரைவென் சாரையாமே. (49)

ஆமப்பா அண்டசேந் தன்னைப்பார்த்து
ஆதியந்தப் பூரணத்தை யறிந்துகொண்டு
ஓமப்பா குருபாதம் [illegible]றி
உடலும் பொன்மயமாம் பூரணநின்றால்
சாமப்பா சொல்லுகிறேன் மண்விண்ரெண்டே
கட்டமாய்க் கண்டுகொண்டு ஆதியந்தம்
தாமப்பா தன்னிலேயே தானும்நின்றால்
சதாகாலம் பூரணத்திற் சாருவாயே. (50)

சார்ந்திடுவாய் நித்தியதத் துவமதாகத்
தனியான பரவெளியின் நடனங்கண்டு
தேர்ந்திடுவாய் மெய்ஞ்ஞான போதந்தன்னிற்
சிறப்பாக வமுதரச கற்பமுண்ண
நேர்ந்திடுவாய் சத்துச்சித் தானந்தத்தின்
நிலையான வஸ்துவுந் தானேயென்று
ஓர்ந்திடுவாய் நின்பெருமை நிகழ்த்தப்போமோ
உண்மையறிந் துய்ந்திடுவா யீதுமுற்றே. (51)

கடைப்பிள்ளை ஞானத் தண்டகம் 50

முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாசி வீதியிலிருக்கும் பாத்திர வியாபாரம் க. ரா. மு. கணபதியா பிள்ளை அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

கடவுள் துணை.

நான்காவது

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞானக்கக்ஷம் 80

ஆதியென்ற மூலமந்த்ரம் அரியென்றோதி
அறிந்தபின்பு நவக்கிரகக் கக்ஷத்தை
நீதியுடன் கருக்குருவாய் விளங்கவேண்டி
நிலையறிந்த கொங்கணவர் பாதம்போற்றி
ஓதியதோர் மந்த்ரகலைக் கியானமான
உண்மையென்ற வேதபூ ரணமேகாப்பு
சோதியென்ற ஆதார மூலமாகித்
துலங்குகின்ற கணபதிதாள் துணைகொண்டேனே.

கொண்டதொரு நாதவிந்து கலையினாலே
குவிந்ததொரு நவக்கிரகக் கூர்மைகேளு
கண்டதொரு தசரேகை நேரேகீறி
கணக்காக அப்படியே குறுக்கேகீறி
ஒன்றுமுத லெண்பத்தோ ரறையுமாச்சு
உறுதியுள்ள அறைகளிலே உண்மையாக
அண்டர்பிரா னருளதனைச் சொல்வேன்மைந்தா
அக்ஷரமும் லக்கமுட னருளக்கேளே. (1)

கேளடா முதலறையில் கம்மென்றிட்டு
கெணிதமுடன் பதினொன்று லக்கம்போடு
காளடா மறுஅறையில் சம்மென்றிட்டு
கணக்குடனே எழுதிலே களிவாய்ப்போடு
தாளடா மூன்றறையில் டம்மென்றிட்டு
தன்மையுடன் பனிரெண்டு லக்கம்போடு
நாளடா நாலறையில் தம்மென்றிட்டு
நாட்டடா வெட்டிலே நலமாய்த்தானே. (2)

நாவென்ற அஞ்சறையிலே ரம்மென்றிட்டு
சங்கையுடன் பதிந்தறைந் தம்போடு
கோவென்ற ஆறறையில் வம்மென்றிட்டுக்
குறியாக ஒன்பதுதான் குணமாய்ப்போடு
மாவென்ற ஏழறையில் யம்மென்றிட்டு
மார்க்கமுடன் அருந்திலை வளமாய்ச்சேரு
தேவென்ற எட்டறையில் உம்மென்றிட்டுத்
திறமாக லக்கமது பத்தும்போடே. (3)

போடப்பா ஒன்பதென்ற அறையிலேதான்
புத்தியுடன் ஓம்மென்று ஆறும்போடு
விடப்பா வைகிரக வெளியதாக்க
மேவிநின்ற நவபீசம் ஒன்பதாக்க
நாடப்பா லக்கமென்பத் தொன்றுமாக்க
நலமாக நடுவிலேயைப் பிடித்துமாறு
ஆடப்பா வென்பத்தொன் றறையிலேதான்
ஆட்சமுட னட்சாமும் வகைகம்பாரே. (4)

பாரப்பா லக்கமெபதி அக்கரங்கள்
பதிவாகச் சமைப்பித்து மைந்தாகேளு
நேரப்பா ரேகைமுன்ன குலம்போடு
நிசமான சக்கரமுஞ் சதுரமாக்க
காரப்பா சக்கரத்தின் மேலேமைந்தா
கனிவாக ரவிவளையம் முன்றும்போட்டு
சேரப்பா வளையமதி விருப்பகன்போட்டுத்
திருவான கோட்டைநால் வாசல்கட்டே. (5)

கட்டியதோர் நால்வாசல் தன்னிலேதான்
கருவாக நால்வேதந் தன்னைமைந்தா
இட்டமுடன் நிறுத்துதற்கு விபரங்கேளு
சிவசிவா மேல்வாசல் ருக்குவேதம்
சட்டமுடன் கீழ்வாசல் சாமவேதம்
சமரசமாய்த் தென்வாசல் யசுர்வேதந்தான்
இட்டமுடன் வடவாசல் அதர்வவேதம்
இன்பமுடன் நால்வேதஞ் சமுத்திவ்வே. (6)

சுருதியுள்ள மந்திரந்தான் ருக்குவேதம்
சுகமான உயிரிதுதான் லாலீலூலம்
கருதியதோர் வேதமடா சாமவேதம்
கலையான உயிரிதுதான் சாசிகுசம்
பருதியுள்ள எசுர்வேத முயிலாக்கேளு
பாலகனே நாரீறா நம்மென்றேதான்
உருதியுள்ள வேதமதர் வணவேதத்தின்
உண்மையுள்ள யுயிரது ரீரூம்மென்னே. (7)

என்னவே நால்வாசல் நாலுவேதமீ
இன்பமுள்ள உயிரெழுத்தை யதிலேநாட்டிச்
சொன்னதொரு சக்கரத்தை யெதிரேவைத்துச்
சுகந்தமல ரட்சதையுந் தூபந்தீபம்
கண்ணிறைந்த காட்சியிரு லுபசரித்துக்
கருத்துறவே மானதமாய்ப் பூசைபண்ணிச்
சென்னிமையைத் தானோக்கிச் செபமேசெய்யச்
சிவசிவா மந்திரத்தின் செயலைக்கேளே. (8)

செயலான செயலறிந்து உருவேசெய்யத்
தீர்க்கமுள்ள மந்திரத்தைச் செப்பக்கேளு
சயமான ஐஉஅசிவ யநமவென்று
சத்தமுட னிருதயமாங் கமலத்தேகி
நயமாக நூற்றெட்டு உருவேசெய்தால்
நவக்கிரகக் கக்கிஷந்தான் சித்தியாகும்
மயமான நவக்கிரகக் கக்கிஷந்தான்
மார்க்கமுட னுடுகிற சித்துக்கேளே. (9)

சித்தென்ன கருவிடயம் நன்றாய்ச்சொல்வேன்
சிவசிவா நன்மைதின்மை ரெண்டுக்குந்தான்
சத்தமுடன் நின்றுவிளை யாடுமிந்தச்
சுருதியுள்ள நவக்கிரகக் கக்கிஷந்தான்
நித்தமுமே நேமமதாய்ப் பூசைசெய்தால்
நினைத்தபடி நின்றுவிளை யாடலாகும்
புத்தியுடன் நீயிருந்து புருவத்தேகிப்
···ணத்தின் கிருபையினாற் கருவைக்கேளே. (10)

கருவான வுறுதியென்ன வென்றுகேட்டாற்
கற்பூர மஞ்சளுடன் புழுகுசேர்த்துத்
திருவான அமுதப்பால் தன்னாலாட்டித்
திறமான நவக்கிரகந் தன்னிலேதான்
குருவான பதிநோக்கி நன்றாய்ப்பூசிக்
குணமாக மானதமாய்ப் பூசைசெய்து
உருவான மானிடர்க்குக் கட்டுறுத்தால்
உத்தமனே அவரிருந்து ஒதுங்கிப்போமே. (11)

ஒதுங்குமடா பில்லிமுதற் பிசாசுபேவல்
உத்தமனே கண்ணேறு நாவேறுந்தான்
ஒதுங்குமடா நெஞ்சடைப்பு மூர்ச்சைவாயு
ஒடுங்காத அஷ்டகுன்மம் அட்டகாசம்
ஒதுங்குமடா வலிப்புடனே பிரமைதோஷம்
ஓயாத சலக்கழிப்பு மூலரோகம்
ஒதுங்குமடா வெகுகோடி நோய்களெல்லாம்
உண்மையுள்ள சக்கிஷத்தி னுறுதிகேளே. (12)

உறுதியுள்ள நவக்கிரகச் சக்கிஷத்தின்
உண்மைதனை யாவருக்கு முரைத்தாயானாற்
பருதிமதி சுடர்தனை மறந்துநீயும்
பாழ்நரகி லுனதுசடம் பதிவதாகும்
சுருதிதனை மறவாமல் மனத்தைக்காத்துச்
சொர்க்கபதம் சேரவென்று லடக்கம்பண்ணு
சுருதிபதோர் சக்கிஷத்தை மைந்தாநீயுங்
கருத்துறவே மவுனமதாய்க் கனிந்துபாரே. (13)

கனிந்துமிகக் கருவிடயம் நன்றாய்ப்பார்த்துக்
கண்ணான பிள்ளைகட்குக் கருவைச்சொல்லு
அணிந்துமனம் பூண்டதொரு ஆசான்பிள்ளை
அன்பான சிஷருக்கு நன்றாய்ச்சொல்லு
துணிந்துமனு நீதியுள்ள ராஜபுத்ரன்
சுத்தமுட னிவர்களுக்கு ஞானமீய்ந்தாற்
பணிந்துநின்ற சிஷருக்கு மோட்சமுண்டாம்
பாலகனே குருதனக்கும் பலனுண்டாமே. (14)

ஆமப்பா யின்னமொரு கருமானங்கேள்
ஆகாத சத்துருமா ரணத்தைக்கேளு
சாமப்பா மயானத்தின் கரியோடொக்க
கவருதே காந்தமொடு மண்ணுஞ்சேர்த்துத்
நாமப்பா கோழியுட வுதிரத்தாலே
தானரைத்து வழித்தெடுத்து வைத்துக்கொண்டு
ஓமப்பா சத்துருவின் பேரைநன்றாய்
உண்மையுடன் காரீயத் தகட்டிற்குத்தே. (15)

நாக்கிமறு புறத்தில்நவக் கிரகருட்சம்
தானெழுதி யதைமருந்தை யதிலேபூசித்
தூக்கியே எருவடிக்கி யதன்மேல்வைத்துத்
தூறாறும் என்றுஅனல் மூட்டினக்கால்
நோக்கியதோர் சத்துருவும் நொடிக்குள்ளே
நொந்துமிகக் கரைந்துஅவன் நொருங்கிப்போவான்
நீக்கொடுமை யதிலும்வெகு கொடுமையப்பா
நினைந்துவரும் சத்துருமா ரணமிதாமே. (16)

நாமென்ற மாரணத்தி லநேகமுண்டு
ஜடுதியிலே கேளாது வெகுநாட்செல்லும்
ஓமென்ற கக்கிஷத்தின் வித்தைபோலே
ஒருநாளுஞ் சொல்லாது மைந்தாமைந்தா
ஆமென்ற நவக்கிரக கக்கிஷத்தை
அப்பனே பதனம்வெகு பதனம்பண்ணு
நாமென்ற அகமதனால் வெளியிற்சொன்னால்
நந்தியிலே தீப்பிடித்து நசிக்கும்பாரே. (17)

நசித்துடிகப் போகாமற் பதனம்பண்ணு
சாதாந்த நந்தியொளி நயனம்பாரு
பசித்துவரும் பரதேசிக் கன்னம்போடு
பாலகனே ஆதாரப் பதியில்நில்லு
விசித்திமின்மே லாக்கினையாம் மேலாதாரம்
விண்டங்காக் கண்ணொளியை மேவிப்பாரு
நிசத்தில்மனம் நிலையாத மூடரோடே
நீமகனே பேசாதே நிலையைப்பாரே. (18)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

பாரப்பா நிலையறிந்து நிலையைப்பாரு
பதிவான கலையறிந்து வாசியேறு
நேரப்பா நின்றநிலை வாசியாகும்
நிலையான பூரணமே போதமாகும்
சாரப்பா போதமென்ற ஞானந்தன்னைக்
கன்றுமனக் கண்ணதனால் விண்ணைப்பற்றிச்
சாரப்பா நல்மதியே நாச்சதமென்று
சங்கையுடன் தக்கதைத் தனதாய்க்காணே. (19)

காலையிலே தேகசுத்தி குருவைச்சொல்வேன்
கருவறிந்து மதிபெறக் கமலம்போற்றும்
புணையே டம்பதி நன்மிக்காக
புத்தியுடன் அகசுத்தி தேகசுத்தி
பேணவே செய்யுமிப் போதிலேதான்
பேசாதே மவுனமதா யிருந்துகொண்டு
தோணவே தந்தசுத்தி செய்துமைந்தா
சுகமாகக் கமண்டலநீர் தன்னைவாங்கே. (20)

வாங்கினதும் தேகசுத்தி செய்யும்போது
மவுனமுடன் ஸ்ரீபவ சிவாவென்றேதான்
பாங்குடனே பதினாறு உருவேசெய்து
பத்தியுடன் தேகசுத்தி செய்தாயானால்
தீங்கான தீங்குகளும் விலகிப்போகும்
திருவான தேகமதிற் செயலுண்டாகும்
பூங்கமல மாதுகுடி கொள்வாளய்யா
புத்தியுடன் தேகசுத்தி புனிதஞ்செய்யே. (21)

புனிதமுடன் தேகசுத்தி செய்துகொண்டு
பூரணமாய்ச் செபதபத்திற் பொருள்கண்ணூட்டி
கனிகரண நித்யகர்ம அனுஷ்டானத்தைக்
காலறிந்து தவறாது அருவேசெய்தால்
மணிகரண நாதமடா செவியிற்கேட்கும்
மகத்தான கற்பூரத் தீபந்தோணும்
தெளிதமுடன் அத்தீபச் சுடர்தன்னிலே
கேண்மகனே அண்டர்பதங் காணலாமே. (22)

காணலாங் காரணமாங் கடைக்கண்ணுன
கருணைவளர் சொர்க்கணவர் பாதந்தன்னைப்
பூணவே மனதுருக நின்றேனப்பா
பூரணமாங் காரணத்தின் பொருளைக்காட்டித்
தோணவே ஐந்நூற்றி யைம்பத்தேழிற்
றூலக்குமணி கடேசிகடைப் பிள்ளையென்று
பேணவே மகுடமணிக் குளிகையீந்து
பெருகிநின்ற முக்தியினை யீந்தார்தானே. (23)

தானேதான் தானென்றுஞ் சுயம்புவாகித்
தன்னருளா லாத்மாவை மவுனஞ்செய்து
தானேதான் மையமென்ற புருவமத்தி
சமரசமாய்ச் சுழிமுனையென்ற நாட்டங்கண்டு
தானேதா னுறுவறை மேலேநின்று
தற்பரமாம் பரப்பத்தி முக்கோணத்தில்
தானேதான் திரிகோணத் துள்ளமைந்த
சகலகலை ஆன்மாவைப் பூசைசெய்யே. (24)

செய்யப்பா சச்சிதா னந்தியென்று
தீர்க்கமுடன் மவுனத்துள் மவுனமாகி
செய்யப்பா தசமான திசைரூபத்திற்
செயமான யோகமென்ற திசைக்குள்ளே
செய்யப்பா ருசகமென்ற மூலருசகத்
திருவான அண்டமென்ற தங்கமேரு
செய்யப்பா அம்மேரி லிருந்துகொண்டு
சிவசிவா சிவயோகஞ் செய்துபாரே. (25)

பாரப்பா சிவயோக மதிகயோகம்
பரமான நவக்கிரகச் சக்கிரந்தான்
நேரப்பா பொதிகைமுனி கூறாய்ச்சொன்னார்
நிசமான நவக்கிரக பீசந்தன்னைச்
சேரப்பா அதில்மறைத்து லக்கமாகச்
செப்பினார் உட்பிசகுஞ் செப்பவில்லை
காரப்பா யிந்தநூல் தன்னிலேதான்
கணக்காக வகையுடனே துகைசொன்னேனே. (26)

சொன்னதொரு சுவத்திடக் கமலத்தில்
　　காரான பிரமதேவனாறு சொல்லக்கேளு
சொன். [illegible]
　　[illegible]
சொ[illegible]
　　[illegible]
சொ[illegible]
　　[illegible]. (27)

[illegible]
　　[illegible]
[illegible]
　　[illegible]
உருவுடன் முனிந்து வாணிபாரு
　　உண்மையென்ற பெருளாறிந்து ஞானம்பாரு
சரியையொடு கிரியையுடன் யோகஞானம்
　　சகலநிலை மூலமென்ற ருட்சத்தாலே. (28)

நாவென்ற ருட்சதிலே சோணவட்டம்
　　கண்மையுட ளதிங்கிலொந்து சாற்றக்கேளு
கோவென்ற சிகாரமடா விளங்குந்தான்
　　கொண்டிலின்ற ரீங்காரத் சக்கிருபம்
ஊவென்ற சத்திசிவ தொன்றுமின்று
　　உறுதியுள்ள ஓங்கார வட்டமாச்சு
வாவென்ற வட்டமதில் நவினிலேதான்
　　மங்கலநூ ரிபமடா அங்கத்தாலே. (29)

ஆங்கமென்ற வருவெளித்தா லேபாகேளு
　　ஆதி அனாதியின் செயலாகித்து அடக்கங்கண்டு
எங்குமானாம் நிறைந்தபாரு சோதிதன்னை
　　[illegible]
[illegible]கண்டு
　　[illegible] மோனக் குப்பார்த்துத்
திட[illegible]
　　திருவாசி [illegible] பிரதிசிலில்லே. (30)

இரமான நடிபேனை யிருப்பாய்நின்ற
[illegible]
பாமான [illegible]
பக்குவமா யுருவாகி அந்தரங்கமாகில்
உரமான தேகமடா ஞானதேகமாகும்
உண்மையென்ற மந்திரங்க ளறிவிற்றங்க
இரமான திடமது தேய்ந்துபோகுந்
செயலாக நடப்பதற்குத் திராணியுண்டே. (31)

காணாதே போவதென்ன புத்தியாலே
கருணையுடன் பூரணமாய் அமர்ந்திருந்து
தேனான அமுதரசம் போலேயுண்ண
செம்மையுட னுதயமாகி தன்னிலேதான்
கோணான குருவருளாய் செழித்தமாயே
குடிலையென்ற மெய்யகன்று லுலாவுதற்கும்
பேணாமல் தேகமது மறந்தாயானால்
பேருலகிற் செல்வமெல்லாம் வீண்வீண்தானே. (32)

வீணாகப் போகாமல் மைந்தாகேளு
வேதாந்த அகாரமதைச் செபித்துக்கொண்டு
தானாகத் தானவனைத் தனித்துநின்று
தாயான பூரணிதன் பாலைக்கொண்டால்
சாணான தேகமடா யெண்சாண்தேகம்
சமரசமாய் நின்றிலங்கும் வாலையாக
ஊனான தேகமது வாசியாகும்
ஒருதீங்கு மில்லையடா நமன்காடானே. (33)

நமனான யெமதூத னொன்றுக்கால்
நஞ்சமுது முண்டசிவன் கறைகண்டத்தில்
இமனான கயமதுதா னிருக்கக்கட்டி
இருந்திடத்தில் மடிந்ததடா காற்றுத்தீயும்
சமனான பிரதிவியும் அப்புரெண்டும்
சார்ந்ததடா இனத்தோடே இனமதாகத்
தமதிடமாய் நின்றதடா ஆகாசத்திற்
றுண்டிநின்ற அறிவுபூரணமுமாச்சே. (34)

பூரணமாய் நின்றதிரு வுருவிலேதான்
　　பொருந்திநின்ற சுபமதுக்க வகையைக்கேளு
காரணமாம் அகாரமது மைந்தாகேளு
　　கருணையுட னுன்னிடான்று செய்த்தபின்பு
தாரணையாம் உகாரமடா சத்திகாணு
　　சமரசமாய் நாதாதி பரனக்தன்னைச்
சாரணையாய் வெளுளியமை தன்குருவைக்கத்தா
　　சங்கையுடன் நாவபுட்டத் தான்தானாமே. (35)

ஆமப்பா அகாரமுடன் உகாரம்ரெண்டும்
　　அறிந்தானை அறிவையிருந் கொண்டாயானால்
போமப்பா பமான சுற்றுவான்கள்
　　பொருந்திநின்ற மூலஅனல் தன்னாலைமைந்தா
ஓமப்பா ஒழுங்கு அகன்றுபோகும்
　　உத்தமனே மறுபிறவி யில்லையில்லை
காமப்பால் கானப்பா லறிந்துகொண்டு
　　சக்கிஷமாம் நவக்கிரகச் சூட்சம்பாரே. (36)

பாரப்பா சூட்சமென்று வினைசூட்சம்
　　பதிவான நவக்கிரக மூலசூட்சம்
காரப்பா சூட்சநிலை கமலவீடு
　　கருணையுள்ள சிகாரமடா ஒளிகண்பார்வை
நேரப்பா நிலையறிந்த பார்வைதன்னால்
　　நிலையான கண்ணறிந்து தன்னைப்பாரு
தூரப்பா அடிமுடியுந் தானேதானுய்
　　சோதியென்ற ரூபமடா அரூபந்தானே. (37)

தானான ரூபமடா அரிஓம்மென்று
　　சங்கையுடன் நூனறியத் தன்னைப்பார்த்துக்
கோனான நந்திகொலு வாகிநின்ற
　　குருவான பீடமடா புருவமத்தி
தேனான மத்தியடா மூனைமையத்திற்
　　றேனருவி பாயுதடா அடியில்நின்று
ஊனான அமுதரசங் கொண்டேதேறி
　　உள்ளபடி நிலைவாசல் தன்னைக்காரே. (38)

காரடா பஞ்சிலையை பறித்துகொண்டு
கண்மூக்கு மத்தியிலே யிருத்துபாரு
நேரடா நிலையான வாசல்தன்னில்
நின்றிலங்குங் கோபுரந்தான் சோதிப்பாலே
பாரடா அடிமுடியு மொன்றாய்க்கண்டு
பத்தியுட னக்கனையே தன்னைப்பாரு
தாரடா அடிமுடியு மொன்றாய்நின்று
துலங்குமடா சொருபமது அருபந்தானே. (39)

தானாகி யுள்ளமதே சோதியாகித்
தன்னொளியாய் நின்றபொருள் தான்றானாகி
வானாகி யுள்ளொளியாய் வாசியாகி
யுற்றகலை ரவிமதியாந் தழிலையாகி
ஊனாகி நானவனு மவன்றானாகி
சத்திகொண்டு வடிவின்ற தன்மையாகிக்
கோனாகித் தானவனாய் நின்றதப்பா
குருவான பூரணமாய் பிரமமாச்சே. (40)

ஆச்சப்பா பிர்மமய மாகிநின்ற
அக்கினியின் ஆவியடா சத்தமாச்சு
பேச்சப்பா பெருகின்ற சத்தவெள்ளம்
பெருகின்ற அருவியடா அமுததாரை
நீச்சப்பா நிலையான தாரைதன்னில்
நினைவுகொண்டு மனதறிவால் நீயாணம்பண்ணு
மூச்சப்பா ஓடாது நடுவில்நின்று
முழங்குமடா நாதவொலி செவியிற்கேளே. (41)

கேளடா தனித்திருந்து தன்னைப்பார்த்துக்
கேசரத்தின் சமாதிக் கலையிலேறு
ஆளடா அந்தமனை சொந்தமாக
அதிலிருந்து வாசியினற் புருவத்தேகி
வாளடா மதியமுதந் தன்னைக்கொண்டு
வகையறிந்து சிவயோக வளமைபார்க்கக்
காலடா கலையறிந்து வாசிபார்க்கக்
கலையாகச் சமழியக் கருவைக்கேளே. (42)

கருவான இடகலைதான் சந்திரன்வீடு
கருணையுள்ள வலதுகலை சூரியன்வீடு
உருவாக விருவருமே யுகந்துநின்று
உரிமையுடன் சரமாறு முண்மைகேளு
திருவான மூலவனல் வாசியேறிச்
சிவசிவா அண்டபதஞ் சுத்திநல்ல
மருவுமுட னிடதுபுற நாசிதன்னிற்
பரிகிறது சந்திரகலை பரிந்துபாரே. (43)

பாரப்பா வலதுபுற நாசிதன்னிற்
பரிவாக நடக்கிற சூரியன்மைந்தா
நேரப்பா சூரியனே பெரும்பாக்கியமோர்
நிற்பதின்று இருபேரு மொன்றாய்க்கூடி
காரப்பா சுழினையென்ற மையந்தேகிக்
காலாறி யடங்கிற கருவைக்கேளு
சாரப்பா சந்திரகலை தன்னைமைந்தா
சங்கையுடன் சூரியனிற் சாரப்பண்ணே. (44)

பண்ணப்பா பெற்றவித மென்றுமைந்தா
பரிவான வலதுநாசி யோடுதாஸ்மேல்
நன்றாமாய்த் தானிருந்து விண்ணைநோக்கச்
சுடர்போலச் சூரியனே பிரகாசிக்கும்
என்றுமப்பா பிடித்திருந்து சுழினைமேவி
இன்பமுடன் ஜெபதபங்கள் செய்தாயாகில்
என்றுமனக் கன்னமு மொன்றாய்க்கூடி
சுகமோடு மேம்பாராய் வாழுவாமே. (45)

ஆமப்பா சூரியனே ஆத்மாவாகும்
அழிகிறதோர் சந்திரனே மாயைமாயை
ஓமப்பா மாயைதனை நீக்கிமைந்தா
ஒளிவான சூரியனை நம்பினக்கால்
போமப்பா சகலவினை யொழிந்துநல்ல
பொற்கமலம் போலவுமே தேகமாகும்
காமப்பால் கானற்பா லறிந்துமைந்தா
கலைதவறு நருவேறக் கருணையாமே. (46)

கருணையுள்ள வைக்கிரகக் கக்கிஷத்தைக்
கண்டறுமனக் கண்ணாலே தியானம்பண்ணி
ஒருமையுடன் [illegible] புரி[illegible]கும்
உண்மையென்ற [illegible]
அருமையுள்ள வாலையடா [illegible]
அங்கயனு தங்கமய மாகும்பாரு
புருவமையத் தொளிவான நந்திபாதம்
புத்திகொண்டு சத்தமதாய்ப் பூசைபண்ணே. (47)

பூசைசெய்யும் வைக்கிரகந் தன்னைக்கேளு
புத்தியுடன் சொன்னவர் பாதம்போற்றி
தேசமுள்ள சூரியனுஞ் சந்திரனிரண்டும்
சேர்மையுள்ள சேத்திரமாய் நின்றதையா
பாசமுள்ள சேத்திரமாம் [illegible]
பக்குவமாய்ச் சுழிநாடி [illegible]
தோசமென்ற குழ்வினைகள் தாமே[illegible]
துலங்குமடா கற்பூர தீபத்தாலே. (48)

தானான தியமதைத் தினமும்நோக்கிச்
சாந்தகுண மாகவேநீ யிருந்தாயானால்
கோனான ரவிசோமன் தன்னுள்வந்து
குற்றமொரு நாளுமில்லை சத்தமாகும்
ஊனான காயமடா விரகபீடம்
உறுதியுள்ள பீடமதி லுரிமைவைத்துத்
தேனான ருசிபோலே காத்தாயானால்
செம்மையுள்ள தேகமது உண்மையாமே. (49)

உண்மையுள்ள செவ்வாயும் புதனுஞ்சேர்ந்து
உற்றசெந்த மனுசாரிக்கும் சூக்குமுள்ள
தன்மையுடன் சூக்குமணி தன்னைப்பார்த்துச்
சாமறிந்து சாமாறிச் சாத்திலின்றும்
வன்மையென்ற கூற்றுவனும் மாறிப்போவான்
மகத்தான சோதியடா பிரகாசிக்கும்
நன்மையுள்ள தேகமது நாசாதையா
நாட்டமுடன் சாமறிந்து ரவியில்லிலே.

நில்லடா சூரியனார் கிரகந்தன்னில்
　　நிலைவாகச் சந்திரனைச் சேர்த்துகொண்டு
நில்லடா அக்கினியாஞ் சுடரைப்பற்றி
　　நின்றதொரு கிரகமெல்லாஞ் சேர்மையாகும்
நில்லடா அந்தநிலை சொந்தமாக
　　நேமமுடன் கண்டவரு இருந்தாயானால்
நில்லடா வென்றசொல்ல வொருவருண்டோ
　　நிமலனென சகலசிவ முத்தனாமே. (51)

சுத்தியுள்ள வியாபகமுடன் வெளிரெண்டு
　　சூழ்ந்திநின்ற ஆகாசந் தானுதானு
சித்தமுடன் சூக்ஷமான சாதிற்
　　சிவசிவ மனதொருமை யாகநின்றுப்
சுத்தமுடன் பலதொனியாய் நாதங்கேட்கும்
　　சாமான நாதமதே சந்தஞ்சத்தம்
சுத்தியுள்ள சத்தமது யென்னவென்றால்
　　பக்குவமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேளுகேளே. (52)

சேர்மகனே சத்திசிவ மானசோதி
　　சேருகுதிற் றில்லவனாந் தன்னிலேதான்
சேர்மகனே இருவருமே வாதுகூறிச்
　　செனிதமுடன் இருபடனே மாடம்போதிற்
சேர்மகனே சத்திபுட இருக்கால்தன்னில்
　　சேம்பியின்ற செம்பியுட நாதகீதம்
கேள்மகனே பலதொனியாய்க் கேட்டசத்தம்
　　சொல்லியென்ன சக்கரத்தி லுட்டந்தானே. (53)

தானென்ற சக்கரத்தி லுதந்தன்னைத்
　　தன்மையுட னாதார மூலங்கண்டு
போமென்ற தொக்கணைவ ரந்தாதக்
　　குறிப்பறிந்து ஆறுவரை கண்டாரப்பா
வென்றான் மனக்கிரகச் சித்தந்தனை
　　இருத்திசிவ யோகமதாற் கண்டுகொண்டால்
தாமென்ற தத்துவங்கள் தாறும்நின்று
　　சாதாக்ய பூரணமாந் தேகமாமே. (54)

ஆமப்பா சவிபூரணம் லக்கிசையாரும்
அப்வாசியிற் சாஸ்வதியன் ருடைய்திர்தாம்
ஆமப்பா அமுரிருந்த மதிரிசையா
அமுரிர்ச பாமிருநாக நாக்குநாகு
ஆமப்பா அன்றுக்கு உடைறு சேசட
அப்பனே மனதுறுதி பாகிர்ந்து
ஆமப்பா மந்திரங்கள் செபிக்கும்போதில்
அப்பனே சனிதேரமூம் விளையும்போமே. (55)

போருமடா நாவிற்கின்ற தேவமெல்லாம்
புத்தியுட னச்சரங்கள் ஜெபிக்கும்போதில்
ஏருமடா மதியமுதம் நாவில்வின்று
இன்பமுட னந்தமுதங் கொண்டயானால்
வாருடைய தேகமதில் கோடமில்லை
மைந்தனே டன்வாக்கு அமுதவாக்கு
பாருடைய வாக்கதிற் சொல்லும்வார்த்தை
பலிக்குமடா அச்சரத்தைப் பதிவாய்போதே. (56)

பதிவான ராகுவுட லிங்கமேது
பாலகனே சொல்லுகிறேன் லிங்கம்லிங்கம்
தெரியான லிங்கமடா பிரமலிங்கம்
தேசத்திற் பூரணமா மமுதலிங்கம்
விதியான விதிவளரும் லிங்கலிங்கம்
வேதாந்த அமுதரசஞ் சொலிக்கும்லிங்கம்
நதியான லிங்கமதில் மனதைநாட்டி
நமுவாமல் மனதிருக்கப் பூசைபண்ணே. (57)

பூசையென்ன அந்தலிங்கந் தன்னிலேதான்
பூரணமாய் நிறைந்துவரு மமுதம்வாங்கி
நேசமுடன் சதாகாலம் பானம்பண்ணி
நின்றேகந் தனக்குமொரு பகையுமில்லை
ஆசையுடன் தேகமதைக் காக்கவேணும்
அன்புவைத்து ஜெபதபங்கள் செய்யவேணும்
வாசமுட னேகாந்த மாகநின்று
மைந்தனே சாத்திரத்தைப் பார்த்துத்தேறே. (58)

சேறுவது சாஸ்திரத்தாற் பேறுபெறலாம்
சிவசிவா மெய்யதாய்க் கொள்ளவேணும்
மீறுவது புருவமையங் கடந்துபோய்த்தா
கோர்த்துவொளி முப்படைதப் பார்க்கவேணும்
ஊறுவது வாசியிலே பூரணமாய்த்தா
ஏகாந்த நிலைமையாகி யிருந்துகொண்டு
சாறுவது வெளிக்குள்ளே வெளியாய்ச்சேர்ந்துத்
தன்மயமாம் விண்டுரைக்கத் தரமோவில்லை. (59)

தானான மேருவுட சிகரமேது
சங்கையுடன் சொல்லுகிறேன் மூலம்மூலம்
கோனான மூலமடா ஆதாரந்தான்
குருவான அக்கினிகொண் டெழுப்பிவிடு
வானான அவ்வீட்டிற் குடியிருப்ப
உத்தமனே அதையறிந்து மனதைநாட்டித்
தேனான ஓங்காரப் பிரணவத்தைத்
தினந்தோறு மதித்திருந்து இம்மென்றேனே. (60)

ஞானவதா மதியிருக்க குடிலங்கிக்கும்
உத்தமனே உனதேகம் பிரகாசிக்கும்
ஏதுவினை வந்தாலும் மூலம்பார்த்தால்
என்மகனே வாசிசிவ யோகமாகும்
மாதுபரி பூரணமே தானுமின்று
மைந்தனே வைக்கிரயம் வருமயமிருக்கும்
சூதுதொழில் தவிர்ந்திருந்து யாதுபார்த்தால்
துலங்குமடா அனுக்கிரகம் நீதான்பாரே. (61)

பாரடா வைக்கிரக விதியுஞ்சொன்னேன்
பதிவான அட்சரமும் லெக்கஞ்சொன்னேன்
காரடா சர்மதர்மம் ரெண்டுஞ்சொன்னேன்
கைத்துப்பேற கிரமமதைக் கைக்கச்சொன்னேன்
ஆரடா யிந்தவிதமே யாருஞ்சொல்லார்
அப்பனே ஞானியிலே மாமேதைவன்
சேரடா ஆசிரயப் பாதம்தானில்
சித்தமாய் வைக்கிரகத் தொழிலேப்பாரே. (62)

தொழிலான வழிதுறைக ளென்னவென்றாற்
சுத்தமுடன் வக்கிரகச் சுருவெடு, தால்
தொழிலான அஷ்டகர்மந் செய், ர்ப்பாரு
சுத்தமுள்ள திரமதிலே பலன் தானமைத்தா
தொழிலான பலதொழில்கள் கருவிருலே
தொக்கவினை தனையகற்றி யத்தம்பார்த்தான்
தொழிலான சகலகர்மக் கிரகத்தாலே
சுருதிகண்டு சொரூபசித்தி பெற்றிறாரே. (63)

பாரப்பா பராபரம கண்டத்தன்றோ
பதிவான மானிடர்கள் தனக்குவைத்தா
வீரப்பா கொண்டதொரு வியாதிக்கெல்லாம்
விருப்பமுடன் புருவமதின் மேலாயிருந்து
கோரப்பா சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
சேமமுடன் ஓம்சவ்வும் சிவசிவென்றோதான்
காரப்பா விபூதியைநீ தியானம்பண்ணிக்
கர்மவினை நோயாளர் தனக்குக்கீகவே. (64)

கேளடா நோயான ரெதிரேவந்தாற்
கிருபையுடன் விபூதியைநீ கடாட்சித்தப்பாற்
கேளடா நோயாளி தன்னைநீயும்
கெருடபா ருவையாக நன்றாய்ப்பார்த்தால்
கேளடா சகலபிணி யொழிந்துபோகும்
தெளிதமுடன் பூரணத்தைத் தியானம்பண்ணி
கேளடா நவக்கிரகச் சக்கிஷத்தைக்
கெட்டியாய்த் திட்டமுடன் பூசைபண்ணே. (65)

பண்ணப்பா இன்னமொரு கருவைக்கேளு
பார்தனிலே பெண்களுக்குச் செம்போகம்
முன்னப்பா செய்தவக் குறையினாலே
மூடிநின்ற பாசமது அகலக்கேளு
விண்ணப்பா தானேக்கி (நவக்)கிரகருட்சம்
மேன்மைபெறத் தானெழுதித் தியானம்பண்ணி
கண்ணப்பா பெண்களுக்குக் குளிசங்கட்டி
நன்மையுள்ள வரிசையொன்று இன்னங்கேளே. (66)

கேளடா கருக்குழியில் நின்றபாசம்
கிருமையுடன் குளவிலக மருந்தாமேகேளு
கேளடா அ[illegible] முகக்குழிகளிற்
[illegible] நல்லெண்ணெயாய் தன்னைவாங்கிக்
கேளடா அத்தாளிலெண்ணெய் தங்கிலேதான்
கேள்வியென்ன பெருங்காயத் தன்னையுரைத்துக்
கேளடா பெண்ணுடம்பிற் றடவித்தாலும்
கெட்டியாய்ப் புருடனையும் பேசச்சொல்லே. (67)

சொல்லடா நான்மூன்று தினத்திலைத்தா
சுத்தமுடன் மாதுமாதி தனக்குத்தானும்
நில்லடா சாப்போதே கருவுந்தங்கி
நேர்மையுள்ள கெர்ப்பமதாய்ப் பிள்ளையுண்டாம்
அல்லடா இதின்விபரம் வைத்தாயேயும்
ஆருக்குஞ் சொல்லாதே அறிவாய்பின்னு
செல்லடா இக்கமுறை நாதன்சொல்லச்
செம்மையுடன் தானறிந்து தெளிந்தேன்பாரே. (68)

தெளிந்துகொண்டு வைக்கிரம கக்கிஷத்தைச்
செம்மையுடன் சற்குருவின் பாதம்போற்றி
அறிந்துமனைக் கனிவதனுற் பூசைபண்ணி
ஆதார மூலமதை யன்பாய்க்கண்டு
தெளிந்துமன மலையாமல் வாசியேறி
தேற்றிகடுப் புருவமையச் சுடரைப்போற்றிக்
குளிர்ந்துவரு மமுதரச பானம்பண்ணிக்
குருவான பதிதனிலே குவிந்தேன்பாரே. (69)

பாரப்பா குவிந்துமனங் கொண்டுநல்ல
பதிவான கலைக்கியானந் தன்னைப்பார்த்துக்
காரப்பா சத்தியதம் பூசைபண்ணி
கனிந்துவரு மமுதரச பானங்கொண்டு
சேரப்பா நின்றுதவஞ் செய்தாகில்
நிலையான பூரணமும் நேராகும்
வீரப்பா கொண்டதொரு புத்தியாலே
மெய்மறந்து நின்றநிலை விண்ணாண்காணே. (70)

காணப்பா ஐம்பூதங்கள் செனிப்பதற்குக்
கருவான பூமியுடன் வளமைகேளு
பூணப்பா குறிஞ்சிப்பிருதிவியுமாகும்
புகழான நெய்தலில் அப்புவாகும்
பேணப்பா மருதநிலம் தேயுவாகும்
பலமான முல்லைநிலம் வாயுவாகும்
ஊணப்பா பாலைநிலம் ஆகாயந்தான்
உத்தமனே அஞ்சினில்த் தன்மைதானே. (71)

உண்மையுள்ள பஞ்சநில மஞ்சிலேதான்
உத்தமனே மூன்றுநில முண்மையுண்மை
நன்மையுள்ள மூன்றுநில மேதென்றக்கால்
நலமாகச் சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு
தன்மையுள்ள குறிஞ்சிநிலஞ் சித்தர்க்காகும்
தயவான கெவனிகட்குஞ் சார்வாமைந்தா
இன்மையில்லா மௌனசிவ யோகிக்கெல்லாஞ்
சிவசிவா குறிஞ்சிநிலந் திரந்தான்பாரே. (72)

பாரப்பா இல்லறத்தோ டொத்துநின்று
பதிவான ஞானசிவ யோகிக்கெல்லாம்
நேரப்பா மருதமுல்லை நிலமிரண்டும்
நேர்மையுள்ள செபதபத்துக் குறுதியாகும்
காரப்பா சம்சாரிக் காகுமிந்தக்
கருணையுள்ள நிலமதுதான் மெத்தநன்று
வீரப்பா பாலைநெய்தல் நிலமிரண்டும்
வெகுகடினம் வெகுகடினம் சுத்தப்பாழே. (73)

சுத்தமுள்ள நிலமதிலே பஞ்சில்மூன்று
சுகமான அகமதிலே சூழ்ந்தபாரு
பத்திமுடன் பார்த்ததிலே பதிவாய்நின்று
பதியறிந்து கெதியறிந்து பதிவாய்நின்றால்
புத்தியது கோசரமாய்ப் பிரகாசிக்கும்
பூரணமுங் காரணமும் பொருந்திவாழும்
சித்தமுடன் நிலையறிந்து நிலையைப்பெற்றுச்
சின்மயமாய்த் தன்மையுடன் னன்மையாமே. (74)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

மாரப்பா மதியமுர்த்த ஞானக்கேணி
மத்தியுடன் மைவிசெர்ட் கக்கிசெழுத்து
சேரப்பா கேசரியிற் ஆத்மாவண்டு
கேசியான சூரியனகச் சாயைக்குள்ளே
வாரப்பா மகிழ்மனைத் தாமரைப்பூவெண்டு
அறுநாடிக்குள் மாதாமரைப்பூ பூசைசெய்து
காரப்பா கைலாசத் திருக்கொண்டால்
சதாசிவ தூரணையந் தாகுமாமே. (75)

தாகுமே பூரணமே சோதிசோதி
தம்பமாய் நின்றதொரு வாசிமேடம்
மாகுமா யுரை மாந்திரத்தாவி
மகுடமான மயமடா ஆதிபீடம்
கோகுல மேடமதில் நடிகேசர்
ருவில்நிறைந்த நாடகம் வேதத்தந்தம்
தேகுமா நாதமதி னத்தான்கண்டு
சிறுவேறு மருவெளாங் கிரந்தாறுமே. (76)

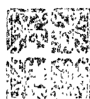
மேலான தேகமடா நாதரூபம்
திருவடி பூரணமாய் நின்றரூபம்
பாலான ஞானமதை யார்தான்காண்பார்
பலகோடி கோடியிலே யொருவன்றானும்
சாலான சாகரத்தில் சாத்திரில்நின்று
சக்கிரத்தை சுழிமுனைப் காப்பண்ணி
மேலான மலையில் நின்றபாத்திரம்
மேலான வெளியாம ரூபமாச்சே. (77)

ஆச்சப்பா பாழ்வெளி போதமாக
அதிலிருந்து சகலகலைக் கியானம்பாரு
மூச்சப்பா மிருந்திருந்து வாசிபாரு
மூலமான சுழிமுனையை நன்றாய்ப்பாரு
பேச்சப்பா பேசாத மௌனத்தேறு
பெருகிநின்ற அமுதரச பானங்கொள்ளு
நிச்சப்பா நிலையறிந்து யோகம்பாரு
நின்றநிலை தனையறிந்து நிலையாய்நில்லே. (78)

வில்லென்ற கலைதனிலே நினைவாய்நின்று
நேசமான நிரணமாய் நிலைகண்டோர்க்குச்
செல்லென்ற தசதீட்சை கடாக்ஷம்பண்ணித்
திருவான பூரணமு மனமுவந்தேய்த்து
சொல்லென்ற சாத்திரமுந் திறமுரைத்து
சுருதியுள்ள மந்திரத்தின் முடிவுங்காட்டி
ஒல்லென்ற ஆதாரம் அருதாரம்
ஓமென்ற அனுக்கிரக உண்மைசொல்லே. (79)

உண்மையுள்ள கிரமமதை யறிந்துசொன்னேன்
உத்தமனே சகலகலை வாசியேற்
நன்மையுள்ள சட்டமதாய் யெணம்பார்த்து
நயனமென்ற கண்ணாடிநீ விண்டுகோர்த்திட்
தன்மையுடன் தன்னாடியே மறுமிலாது
தன்னுயிரும் விண்ணிருபேர் பொன்றுமென்றே
இன்மைமுதல் தன்மையுமு முன்மையாகத்
தெளிந்துசிவ சிவமயமாய்த் தெளிவாய்நின்றே. (80)

சடைப்பிள்ளை ஞானக்கக்கிஷம் 80
முற்றிற்று.

திருச்செந்தூர் [illegible] தானக்கேத்திர சாஸ்திரி யதி அவர்களைத் [illegible] இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடப்பட்டது.

உ

முருகன் துணை.

ஸ்ரீ நந்தாவது

சடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்ந்தருளிய

சிவயோக ஞானம் 100.

காப்பு.

பூமகள் மணர்க்கண் வாலை பொருந்திய நந்தி காப்பு
மாமகள் மனுனத் தாதி வாசியுள் மூலங் காப்பு
நாமகள் கமலக்கண்ணாள் நாதாந்தத் தங்குங் காம்பு
மூமகன் கிருபையாலே முன்னவன் காப்புத் தானே.

பூத்திடு முருகன் காப்பு புருவமை யக்கன் காப்பு
சேத்திடு மருட்கண் காப்பு சின்மயக் கண்ணே காப்பு
வேத்திடு மையயன் பங்கன் வேதாந்தக் கனலி புக்கன்
காத்திடு மௌனிகண் காப்பு கடைக்கண்மூப் பாழ்கண் காப்பே

வேறு.

காப்புலி சீப்புலி கருத்தங் கோப்புலி
தீப்புலி தின்றுநான் செத்து நின்றுகொண்
டாய்புலி புன்முனை படங்கிச் சூத்திரம்
நூப்புலி மலிகுடி நூரிற் புக்குவாம்.

புலிநூரிற் காடியென்றே னப்பாநானே
புலிபோலே பாய்ந்துதடா பாச்சல்கண்டு
புலிபோலே பதுங்கியொரு புத்திற்சார்ந்தேன்
புற்றில்வளர் குளியனது வெட்டிக்கொத்த
கலியாமற் புத்தரவு சிறிச்சீற
னாணுமொரு காடியெனப் புத்தில்நின்று
வலியாம லரவுபட மறித்துக்கொண்டு
வாயிலுள்ள விஷத்தையங்கே வாங்கினேனே. (1)

வாங்கியொரு கிள்ளிவெட்டு எலிபைக்கண்டேன்
வளுத்தஎலி பெட்டையஞ்சு கடுவன்மூன்று
பாங்குபெற எலிக்குவழி பெண்டான்வேறு
பக்கமதி லிருக்குமதைத் தொங்காய்க்கண்டேன்
தாங்கியதிற் பெண்டானில் வழியேசெய்யத்
தாட்டிகமா யெட்டெலியுந் துள்ளித்துள்ளித்
ஓங்கியது பெண்டானில் வழியேயோடி
ஒருமிக்க வந்ததடா ஒருமித்தேனே. (2)

ஒருமித்தேன் பெண்டானி லெலிதானெட்டும்
ஒழுடிந்து போகவல்லோ வந்ததப்பா
தருமித்தேன் பெட்டையது அஞ்சில்மூன்று
தனிப்பட்டு வந்ததடா திரும்பவஞ்சும்
ஒருமித்துப் பஞ்சான்றன் மடுக்கைபார்க்க
ஓடாது அஞ்சில்ரெண்டு மூன்றுதண்டாய்
ஒருமித்து எதிரேறிப் பெண்டான்றேடி
ஓரைந்து மூன்றுமொன்றாய்ச் சண்டாளாச்சே. (3)

சண்டாளைப் பெண்டானிற் சுட்டுத்தின்றேன்
சுட்டதிலே பச்சையடா வெடிவால்விசங்
கண்டாலு மூரிலுள்ளோ ரடிப்பாரென்று
கரையடியி லொருபுறமாய் வெளியில்வந்தேன்
உண்டான தோரடியில் மச்சங்கண்டேன்
ஓங்காரோ அம்மச்ச மானேனப்பா
சண்டாளில் முன்னெலிபோற் சுருக்கிக்கொண்டு
சுவாசம்விட்ட குறையாலே வழிகண்டேனே. (4)

வழியேதான் பாதையிலே குளியன்பாம்பு
வால்மடித்துச் சிரசுபடம் விரித்துக்கொண்டு
வெளியாடிச் சிறியங்கே பாதைகட்டி
விரட்டியது தூரத்திமெத்த வேகங்கொண்டு
குளியான குளியனது அலகுசாய்த்துக்
கொத்தயிலே கைவாசிக் குளிகைகொண்டு
தெளிவான சித்தரொன்று பிடித்தேன்பாம்பைச்
சிக்கியொரு பக்கமதாய்ச் சுகியமாச்சே. (5)

யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு.

சரியமா யிருக்கையில்வா சரியனென்று
சுருக்காக வத்திருகால் சுற்றிக்கொண்டு
சரியமெனு மாசனமு மடமுழக்கால்
சமுதலையாய்ச் சுற்றியொரு சுபடஞ்செய்ய
முரியவறிவி யிதிறுடைய மனதுதைக்கண்டு
முழுமோசம் வந்தறிந்து முழுத்தக்கொண்டேன்
விதமுடன் முளிகையாந் திரியானங்கை
வெர்பிடிக்கச் சுழுலங்கை யடக்கினேனே. (௫)

அடக்கினேன் [illegible] திரியானத்தை
அத்தை [illegible] வாசியு [illegible]
விடத்[illegible] [illegible] சுருத்தெகொட்டுப்
[illegible] [illegible] நாக்கிறுதே
புடைக்குமொரு [illegible] [illegible]
பூரக யிதாகுதலாய்ப் புற்றில் பாலும்
[illegible] [illegible] மிடத்திலிக்கு
ஒருமிக்க [illegible] [illegible] (௬)

[illegible] பூரக [illegible]
புத்திரர் [illegible] சொல்லாம்போக்க
அடிக்கையில் [illegible] திரியானக்கை
ஆசாய [illegible] பூரகத்தைத்
தடிக்குமனு கையமாம யென்றுக்குள்ளே
[illegible] பூரகத் [illegible]
கொடுக்குடா [illegible] [illegible]
கோடியெய்தி [illegible] கோடிதானே. (௭)

தாறுனை பூரிக்கத் தக்குமுட்டான்
சாய்த்தமிடை [illegible] விமலையாச்சு
மாறுனை புகை [illegible] [illegible]
மனுனை [illegible] [illegible]
தேறுனை பூர [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
மாறுனை [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] (௮)

மின்னொளியி [illegible] கண்டோமாகும்
மெய்யிலே [illegible]
மின்னொளியிற் [illegible]
[illegible]
கண்ணொளி [illegible]
[illegible]
முன்னொளிபோ [illegible]
[illegible] (10)

மெய்யிறைற் பொய்ப்புறம்பி [illegible]
[illegible]
மெய்யிறைற் [illegible]
[illegible]
அய்யிறு [illegible]
[illegible]
பொய்யிறைல் மெய்யுதிகே [illegible]
பூரணமாய் நின்மலப்பூ [illegible] (11)

ஆச்சப்பா சதிர்மதியா லிரவுபகலாச்சு
அம்மதியின் கதிரடியார் பேசலாச்சு
பேச்சப்பா அடங்காது [illegible]
மின்று நில்லா [illegible]
மூச்சப்பா [illegible]
மோசமில்லை [illegible]
நீச்சப்பா வெள்ளத்திற் கரையுண்டு
நிலைக்குமடா கல்மலையாய் நிலைக்கும்பாரே. (12)

நிலைக்குமோ நிலையாதோ வென்றறியும்
நின்றுக்கால் வாசியிலும் நிலைக்கொட்டாது
தலைக்குமேற் காலாறல் மலைக்கவேண்டாம்
சமதலையா யடிமூலம் நிறுத்திக்கொண்டு
மலைக்குமனை மலையாமல் மூக்காப்பாரு
மனதாலே மனதுரைக்கு முக்கோணச்
சிலைக்குநா ணேத்திசராக் தொடுக்குமப்போற்
செக்கிரத்தாற் குறிதைத்த சுருக்கமாமே. (13)

கருக்குமடா பூரணத்தின் முனையைப்பாரு
  சொல்லாலே தெரியாது மூக்காலப்பா
தருக்குமடா தருகாமல் தருக்கவென்றால்
  தன்வாயில் நாக்கிருக்க ஊமையாச்சு
வெருக்குமடா மனம்வெருக்கச் சொல்லப்போமோ
  விருப்பிருக்கப் பேசநாக் குள்ளாக்காமோ
செருக்குமடா கருநாக்குப் பலிக்குமப்பா
  கண்மென்றும் பொல்லாது கடினந்தானே. (14)

கடினமது திட்டிரெண்டு மொன்றும்பார்வை
  கள்ளனடா கிருஷ்ணனவன் கபடஞ்செய்வான்
கடினமவன் மாயைவெளிக் கண்ணன்கண்ணன்
  கசடருக்குச் சங்கார ருத்ரன்ருத்ரன்
கடினமடா யிவர்களுட மூலமப்பா
  கண்டவர்கள் கசடறுப்பார் கண்ணைக்கொண்டு
கடினமடா யிதற்குமொரு மூலங்கேளு
  கபடத்துச் சொல்லுகிறேன் கருத்தான்கேளே. (15)

கேளப்பா கருவூரிற் கொள்ளைகொள்ளை
  கேட்டவர்க்குக் கேளாமற் கூகூகூகூ
நாளப்பா யந்நாளில் நாவிதின்றேன்
  நான்செத்தேன் பிழைத்தனடா கட்டமென்ன
கோளப்பா சொல்லறியேன் கோலங்கோலம்
  கோலமெனக் கூக்குரல்போற் கூவுங்கோழி
தேளப்பா கருவிடையன் தெளிவாய்ச்சொன்னேன்
  தேள்கொடுக்கு மறியாட்டாற் கொட்டுந்தேனே. (16)

தேளிருக்குஞ் சவரோர மடிக்கப்போமோ
  செந்தேளுங் கருந்தேளுங் கொடிதாமப்பா
ஆளிருக்குஞ் சிவக்கயிலை நிழலுக்குள்ளே
  அமர்ந்திருக்குஞ் சாண்முழுத்துக் கடையியப்பா
ஆளிருக்கு மிடத்தேத வெழுந்தேள்மீறி
  அசைத்தசைந்து அசையாமல் நாலுநாளும்
கோளிருக்கக் கோளறுமோ கொட்டுந்தேளைக்
  கொட்டிடுற் கொல்லுமது கொட்டிக்கொல்லே (17)

கொல்லத்திற் கொச்சியடா மஞ்சளிஞ்சி
　　கொடிதான துலாவேற்று மிறைவைத்தனன்னீர்
கொல்லத்திற் கால்வாய்க்கா லிடக்கா லூடே
　　கொடுஞ்சுருக்கு மடைவாயிற் குமிழியாயும்
வல்லத்துக் கோட்டையடா மவுனராஜன்
　　வங்கணமாய் சிங்கமுக மாகும்பாரு
சொல்லற்றுக் கூக்குரல்போற் கூகூவென்னச்
　　சுகமவுன ராஜனவன் சோதிப்பானே. (18)

சோதிப்பான் சிங்கவங் கணமேசெய்தான்
　　சொல்லரிது மடைவாயிற் பட்சிபோலே
சோதித்து வருமச்சங் கண்டுபாரு
　　தொந்தமென வந்துவிடு மைந்தாமைந்தா
போதித்து ராப்பகலாய்க் கண்டுபோதி
　　போகமென்ன சிவயோகஞ் சிவயோகந்தான்
பேதித்து வாழாதே போதம்போதம்
　　பேசாதே மவுனமது கூக்கலாமே. (19)

கூக்கலென்று லதன்பெருமை சொல்லப்போமோ
　　கூகமென்ன சொல்லுகிறேன் குமரிகற்பம்
பார்க்கவென்றுற் கொடுமையடா பஞ்சவர்ணம்
　　பட்டமாம் பாலூறும் பஞ்சவர்ணம்
மார்க்கமிது பெரியோர்க ளாருஞ்சொல்லார்
　　மாச்சரியம் மெத்தவுண்டு உண்மைசொன்னேன்
தீர்க்கமிதை யறிபவனே சித்தன்சித்தன்
　　திறம்வேணும் மனதுறத்தாற் றிறமுமாமே. (20)

திறமான மனதுறக்கக் கருத்தான்கேளு
　　சித்தருடன் முனிவோருஞ் சொல்லாச்சொல்லார்
அறமான இல்லறமே சொர்க்கஞ்சொர்க்கம்
　　அந்தரமே யளிகாக மாகுமாகும்
அறமான இல்லத்தின் சூட்சங்கேளு
　　அடிக்கடிதான் சொல்லவது போகமப்பா
உறமான தனுபோகஞ் செய்யும்போது
　　உற்பனமாந் தப்பாது உண்மைகேளே. (21)

உண்மையென்றும் உறுதியென்றும் இறந்தானென்றும்
உற்பனமாய் மனதுறந்துப் பார்ப்பேனென்றும்
தன்மையுள்ள மனத்தாலே புத்திமெத்த
தயவுண்டு கல்மிஷங்க ளில்லையில்லை
நன்மையிது தானெனவே பெண்கள் தன்னை
நயந்தவரை உபசாரஞ் செய்துவிந்தைப்
பெண்மையவள் மையல்கொண்ட நாதம்வாங்கிப்
பிரியமுடன் வேணவிதஞ் செய்வார்பாரே. (22)

செய்வார்கள் கைமுறையாய்ச் செய்யமாட்டார்
சிவயோகஞ் சிவலிங்கங் காணமாட்டார்
கைவாசி சுத்தமென்று கொள்ளமாட்டார்
நெருக்குவைத்துக் கருவிடையங் காணமாட்டார்
மெய்வாய்கண் ணொளியொன்று மவுனஞ்செய்து
வீணருக்குத் தெரியாமல் விழலாய்ப்போச்சு
உய்வாய்தன் யோனிதனிற் பூசைபண்ணி
உபயமது சிவலிங்க மொன்றும்பாரே. (23)

ஒன்றான லிங்கமா விடையுமாகும்
உற்பனமாஞ் சித்தருட பூசையாகும்
ஒன்றான சத்தியுட பூசைமார்க்கம்
ஓகோகோ ஆனந்த மானமார்க்கம்
ஒன்றான திட்சைவழி மார்க்கமப்பா
உலகத்தோ ரறியாமற் கெட்டார்பாரு
ஒன்றான பூசையடா வாதிசத்தி
உற்பனமாம் பூசையிது வுண்மைதானே. (24)

தானான சத்தியுட திட்சைபூசை
ஞானவனைச் செய்வார்கள் கூடச்செய்வார்
மானான பெண்ணையொரு கொடியபெண்ணை
மவுனத்தாற் றியானித்து மகத்வமானார்
தேனான திப்பூசை தேவிபூசை
ஜெகஜாலச் சித்தருக்குத் தோணாப்பூசை
ஊனான தன்மையடா பெண்ணாள்தேவி
உறவின்முறை குருமுறையா யுரைக்கக்கேளே. (25)

உரைக்குமுறை கருவறியா ரிக்நூல்பார்த்தால்
உள்நின்ற பகையறியா ருறவுமாகார்
உரைக்கமன துறக்கவல்லோ சொன்னேனப்பா
உன்கருத்தா லுள்ளமதி லுள்ளந்தோறும்
உரைக்கமனந் தன்னிலையே உறவுமாகும்
உள்ளமதி லபிஷேக மனமாம்பூசை
உரைபழுதாய்ப் பழுதொன்றுஞ் சொல்லவில்லை
உன்மனத்தா யுன்மத்த மானுள்பாரே. (26)

பாரிதுவே பெரிதுசிறி திதுவேயூரும்
பதிவாகு முறவின்முறைப் பண்புமாகும்
பாரிதுவே முறையோடே யுறவாங்கன்னி
பண்டுளதாய் யோகி வந்தயோனி
பாரிதுவே ஆணாகிப் பெண்ணுமாகிப்
பகலென்றும் இராவென்றுந் தோன்றுங்கண்ணாய்
பாரிதுவே கண்ணான கண்ணேமக்காள்
பழுதில்லை பழுதில்லை கனியுந்தானே. (27)

கனியாதே மனதுமிகக் கனிந்தாலப்பா
கசடருக்குக் கனிதோணாக் கன்னிகன்னி
இனிதான கன்னியடா வென்தாயானாள்
என்மக்க ளுங்களுக்கு இவளேயானாள்
தொனியாதே பாதகர்க்குச் சொல்லவேண்டாம்
தோலாசை கொண்டவர்க்கு விள்ளவேண்டாம்
செனியாதே பேரின்ப வீடுயர்ந்தால்
தெரியாது தெரியடா யின்னைக்கேளே. (28)

இன்னமுமே வெளிதோணச் சொல்லக்கேளு
இன்பமுற்றுக் கேளாட்டாற் சிவமேயென்பார்
முன்னையுமே சொன்னதெல்லாம் நுணுக்கம்பாரு
முழுதுமது தெரியாட்டாற் பின்னேபாரு
கன்னமுமே தகரவடா அடித்துச்சொல்வேன்
கருத்தொட்டுக் காட்டையிலே கருவாய்ப்பாரு
அன்னமுமே பொசித்தாக்காற் பசியுண்டாமோ
அற்பிசியிற் கார்த்திகையில் அமையுந்தானே. (29)

அமைந்தநாதன் மார்சுழியாய்ப் போனவண்ணம்
அத்தையுமே மருமகளாய் வாசியானாள்
சமைந்தவனைக் கடகுயத்தைத் தழுவினுக்காற்
சந்திரனு மானசக மாறேயென்றே
சமைந்தவனைக்கும் நீயுமொன்றாய்ச் சாருமப்போ
தவிர்த்திருப்பர் கனறுலே கண்டாற்குட்சம்
சமைந்தவனைப் பார்த்துநிறைத்தக் கண்ணேகண்ணு
தல்கனறு மவன்கண்ணுங் குருடாய்ப்போச்சே. (30)

குருடர்களு வறியார குருடர்மெத்தக்
குருக்கண்ட கள்ளறியார் குருவைப்போற்றூர்
குருடரவர் காதுக்குக் குடுமிபோட்டுக்
குத்திரமாய் வேடங்கள் தரித்துக்கொண்டு
திருடரவர் சத்திசிவ பூசைகொண்டு
தேசத்திற் சென்றலைந்து பணங்கள்வாங்கி
வருடமவன் பெண்டிர்பிள்ளை பிழைப்புக்காக
வாய்ப்பேச்சாய்த் திரிவார்கள் மடையர்தானே. (31)

மடையருக்குள் ளிப்படியே வெகுபேருண்டு
மயக்கத்தால் வாய்ப்பேச்சால் மருளவேண்டாம்
அடையநத்துங் கண்மணியே கண்ணைக்கண்டு
கைப்பிடியாய்ப் பிடித்தக் கண்ணைப்பார்த்து
உடையவரும் லிங்கமா விடையமென்று
உலகப்பா கண்ணப்பா உள்ளன்பேகண்
நடையோருளன் வாசாலிங்கபூசை
சன்முமமாய்ப் பெற்றதித்தப் பூசைதானே. (32)

பெற்றவளே வற்றதிவள் தாரமானுள்
பிரியாத பார்வைதிறற் பெண்மையானுள்
கற்றவளே கடைக்கண்ணுற் பார்த்தாள்பார்த்தாள்
பெடமாய்ச் சொல்லறியேன் கண்டேன்கண்டேன்
குற்றமவள் பூசையிலே ஒன்றுமாகா
குமரிசிறு பிள்ளையடா கூச்சமிட்டாள்
சற்றவனைத் தியானத்தாற் பூசைசெய்யத்
தன்பேரு மவள்பேரு மொருபோச்சே, (33)

ஒருவருக்குந் தெரியாத ஞானரூபம்
ஒருசாண்டா பொன்றுதி புலகமாகும்
ஒருவருக்குந் தெரியாமல் மாண்டோர்போடி
ஒருமுடியாய் முடிந்துவிட முறையாச்சு
இருபேர்க்கும் முப்பேரா யிருந்தானாந்தான்
எத்தனையோ பேரிட்டு எண்ணப்போமே
அறுபேர்க்கும் அறுமுகமா யிருந்தியானும்
ஆகாச மிவர்பேரை அறிவீர்பாரீர். (34)

பாரறிய ஊரறியப் பரமசிவனிவளைப்
பற்றினபே ரெத்தனையோ அய்யோ அய்யோ
கூறியச் சிறுபிள்ளை யென்றாள்கன்னி
குணமிவளைப் பார்க்கவிற் றுணையேயானன்
ஆரறிய ஊரிலவி சரியாடி.
அயர்த்தயிடந் தெரியாம லைக்கியமானாள்
ஊரறியக் கைபிடித்தார்க் கவளோ யடி
உத்தமியா யிருந்தானைத் தொடுக்கின்றாளோ. (35)

ஒடுங்கிமனை தொடுக்கயிவ ளடக்கங்கெரு
உள்ளமடா தெரியார்க்குக் கள்ளங்கள்ளம்
கடுகளவு முழியிருக்க முழியிருந்தோ
கள்ளமுழிப் பார்வையதில் கனமொன்று
அடங்குகடை விழிப்புனலாந் துமிழியென்றாம்
அருபமா கறுப்பாகும் நடுவேபச்சைச்
இடங்கருவி லமைத்தபடி யென்றாள்கன்னி
இவள்கருவை யறியாதித் தனையுமாச்சே. (36)

இத்தாறு கோணமுக் கோணந்தத்தி
ஏகோபி மகாமந்த்ர மிவளோசத்தர்
சத்தருவி லவளொருத்தி முத்தியானாள்
கண்டருக்குப் பெண்டாகிக் கண்ணுமானாள்
அத்தமவள் கையிருக்க முகத்தைப்பார்க்க
அவள்முகமே கண்ணாக நின்றாள்கன்னி
உத்தமனை யிவள்மனைக்குக் கத்தன்கத்தன்
உச்சரத்தா லிவள்பேச்ச மிச்சமாச்சே. (37)

ஆச்சப்பா ஆதிசிவ பூசையாலே
அவனவரு மொன்றாகத் தோற்றுந் தோறும்
காச்சப்பா பழுத்ததொரு பழத்தைப்போலக்
கனிவான பொருளப்பா கண்டுதேறு
பேச்சப்பா சொல்லாதே சொன்னேன் கேளு
பேரறிவே ஞானதியே மனோன்மணியை
வாச்சப்பா சத்திசிவப் பாகத்தில்
வரிசையுடன் நிறுத்தியொரு வழுத்திநில்லே. (38)

நில்லடா சற்புத்திர ஞானற்கேளு
நித்தையிலே நிருமையு மில்லாமேத்த
நில்லடா மனம்புத்தி நினைவுமொன்றாய்
நிறுத்தியே மனந்திலொரு குறைவைக்கேளு
அல்லடா முன்மவுன மாத்திரன் தந்த
அமுதமது வுண்ணையிலே அக்கைரெண்டும்
சொல்லடா மெய்க்கையப்பா பாயுங்கையும்
சொற்பமென்றா எண்ணாதே சொல்லக்கேளே. (39)

சொற்கேளாய் மின்னாவென்றுச் சொல்லவேண்டாம்
சொல்லினால் தோஷமடா இனியுங்கேசம்
மூற்றோதிப் பேசாதே மூலங்கேளு
முப்மூல மொன்றான மூலமப்பா
சட்கோண வட்டமடா தனமாம்பாரு
சத்திசிவ லிங்கமென வந்தமூலம்
இட்கோல மானசத்தி தனயிரண்டும்
இந்தாகதி ரானகுறி யின்னங்கேளோ. (40)

கேளப்பா மித்திரனே விருந்துகொண்டு
கிருபைபெற்ற சிவானந்தி தியானம்பண்ணைக்
கேளப்பா குறிசொல்வேன் நினைவாய்க்கேளு
கிரியென்றும் ஸ்ரீயென்றும் இரண்டுமொன்றாய்க்
கேளப்பா முப்புமதிற்று டையுமானாள்
கிரிலகிரி கொண்டேறும் மலைக்கவேண்டாம்
ஆளப்பா மிவள்தன்னும் இடதுதன்யம்
ஆகிருஷ்ண னதற்குற்ற லெய்துவம்பாரே. (41)

பார்க்கையிலே மும்மூன்று மிரண்டொன்றாகும்
பகலவனு மிராக்கதிரு மானவாறும்
பார்க்கையிலே ஞாயிறுமே பகுதசன் றிங்கள்
பகலவனைத் திங்களிலே மாறிப்பாரு
சேர்க்கையிலே ஆதித்தன் சேருந்திங்கள்
சேர்ந்திரண்டு மொன்றான தன்மையப்பா
மூர்க்கமிதைப் பூசைபண்ண முத்தியாரும்
மும்மூன்று மொன்றான குட்சந்தானே. (42)

குட்சமதைப் பார்க்கப்பால் வண்ணமானோர்
சுயம்பாக மூலத்தெழுந்த லிங்கமானோர்
ஆட்சியிவள் தன்னையுந்தா னறியுமுன்னே
ஆரகார தலைவனையுங் கண்டார்கண்டார்
காட்சியிவள் கண்டகடைக் கண்ணேகாட்சி
கண்ணொன்றாங் கண்ணுள்ளே கண்டசோதி
குட்சமிவள் முழியறிந்து மாயையபேக்கிச்
சோதித்துப் பார்த்ததெல்லா முத்தியாமே. (43)

முத்தியு மொன்றாகி மூலத்தலிங்கம்
மூலத்திலே ஆவுடையு மானலிங்கம்
சத்திசிவ மானசிவ லிங்கபூசை
சதானந்தி சச்சிதா னந்தியாருள்
சத்தியமா யிப்பூசை சொன்னாளாச்சி
தன்னியத்திற் கன்றுடையாள் கண்ணேபத்துச்
சித்திபெற யிக்கண்ணை யறிந்தாற்பூசை
செய்பணாஞ் சிவபூசை தீர்க்கமாமே. (44)

ஆமப்பா யிப்பூசை ஆச்சிக்குள்ளே
அடக்கமடா சித்தருடன் முனிவர்சொல்லார்
நாமப்பா சொன்னதற்குக் கண்ணேயாகி
நடுக்கண்ணிற் கடைக்கண்ணு மொளியேயாக்கும்
நாமப்பால் காணப்பா விரண்டுங்கொண்டு
கண்கண்ட படியாலே சொன்னேனப்பா
ஓமப்பா யிப்படியே கண்டோர்க்கல்லால்
உரையறியா ரொளியறியா ருலகத்தோரே. (45)

உலகமதில் வேணபடி பூசைசெய்வார்
உள்ளபடி யுள்ளாச்செய லுணரமாட்டார்
பலகலைக ளோதியிதே யென்றேமாண்பர்
பற்றற்றார் சுத்தியுட னிட்டையாரார்
அலகையிலே யார்வினை தாக்கப்பேயசிக்
கெக்கியம்பொற் றக்கமிட்டுத் திரிவார்மாண்பர்
விலகியே மெய்க்கண்ணிற் கண்டாலப்பா
மெய்யான சத்திதனைக் கண்ணிற்காணே. (46)

காணாத காட்சியெல்லாங் கண்ணிற்காணும்
கண்டவரைக் கண்ணாலே யொளியுங்காணும்
நோணாத சிவகாசத்தப் பொருள்தான் தோணும்
சொல்லுற்ற பின்னாலே சொல்லொன்றுமில்லை
ஆணாக ஆண்பிள்ளை யென்றேகேளு
அங்கேறி சொக்கனைக் கண்ணிற்காணு
வீணாகத் திரியாதே மனத்தைபூணு
விட்டகுறை யிதுதானே வெளியுமாச்சே. (47)

வெளியொளியும் விந்துவை கண்ணேகண்ணே
வேதாந்தப் பாராமற் சும்மாவிலேனே
பழியாதே பெரியோரைப் பாவம்பாவம்
பாழ்நரகில் வீழாதே சொன்னேன்சொன்னேன்
வழியான பாதையடா யின்றாலப்பா
மங்கையர்மே லாசைகொண்டு மருளவேண்டாம்
தெளிவான மனமிரண்டும் ஒன்றுய்க்காணச்
சிவானந்த மதிபார்வை யிதுதான்காணே. (48)

இதனாலே யொருஜோதி யில்லையில்லை
இப்பொருட்குப் பணங்காசு செலவுமில்லை
இதனாலே காட்டிபடா தனங்கள்கோடி
இதுபோல முண்டாகுந் தேகசித்தி
இதனாலே பாவங்க ளறுப்பார் சித்தர்
இந்தமுறை வேதாந்தத் தாதியந்தம்
இதனாலே பூரணமுங் கண்ணிற்றோனும்
இடரொன்றும் வாராது திடனும்பாரே. (49)

திடமான மனதல்லோ திடந்தானப்பா
திருவான லட்சுமிப்பெண் ணூர்க்கமாருள்
குடமான கன்னியத்திற் பத்தாக்கண்ணும்
கூர்விழியாங் கண்பத்து தனத்திரண்டுஞ்
சடமான கொங்கைக்குட் கண்தானேது
சாத்திரத்திற் பெரியோர்கள் சொல்லாரப்பா
அடமான மங்கையடா சொல்லக்கேளு
ஆகாகா கொங்கைதன்னிற் கண்ணோக்கினோ. (50)

கண்ணான தொருகொங்கைக் கந்தேசகண்ணும்
கதித்தெழுந்த கொங்கைதனிற் பத்தாக்கண்ணும்
ஒன்றான கொங்கைக்கு ஒன்றேகண்ணும்
ஒன்றுமுதல் மூன்றாக இருந்தால்கண்ணும்
கண்ணான திருகொங்கைக் கந்தேசகண்ணுங்
கண்டாலு மெத்தவென்றா லாறாங்கண்ணோ
பெண்ணான கொங்கைக்கே கண்தான்பத்தாம்
பிரியாம லிருந்ததென்றால் முத்தியாமே; (51)

முத்தியா மிப்படிக்கண் ணறுங்கண்டால்
முக்கியமாம் பூசைவிதி முறையுமாமே
சத்தியாஞ் சித்தியடா முதகண்பாரு
சண்முகற்கு மமுதளித்த கொங்கைகொங்கை
புத்தியாய்க் கண்டறிவா யிந்தப்பூசை
புண்ணியற்கு மெய்யாமடா கர்மிக்கில்லை
உத்தியாய்ப் பாராதே குருவைக்காரு
உன்மனத்தைக் கண்டுகுரு வுபதேசிப்பார். (52)

உபதேசம் நந்திகுரு வாய்க்கவேணும்
உன்மனத்தா யமுதகண்பால் கொள்ளவேணும்
உபதேசஞ் சற்குருவைக் காண்பதெப்போ
உன்தேகஞ் சத்தியமாய் வாழ்வதெப்போ
உபதேச மானதெட்டி ரண்டெப்பத்தாய்
உட்கொண்ட தப்பாலு முதகண்பத்தாய்
உபதேச மானதிந்த முதகண்பார்க்க
ஒருபிள்ளை பிறவாதோ கருவாய்த்தானே. (53)

கருப்பத்தி யறுப்பதுங் கண்மணிபிள்ளாய்
கைப்பத்திக் கொண்டதைநீ முறுகண்பார்த்து
உருப்பத்திப் பத்திலையும் வந்தாய்வந்தாய்
உற்பத்தி கண்ணாலே குருவைப்பாரு
திருப்பத்தி சத்தியொளி கண்ணைகண்டாற்
ஜெயானந்தி குருவாகுங் கருவைச்சொல்வான்
விருப்பத்தா லாசதக்கேளு விண்ணைப்பாரு
விள்ளாதே கசடருக்கு வெளியாகாதே. (54)

ஆகாத பிள்ளையென்று லடித்துத்தள்ளு
அந்தமுது கண்ணாறிந்துண் டாகச்சேரு
வேகாத கால்தலையை யோதச்சொல்லு
விள்ளாதே வேதாந்த முடிவைச்சொல்லு
சாகாத தலையறிய மூக்கால்சொல்லு
சமூலமாய்க் காண்பதற்கு மூலஞ்சொல்லு
போகாத புனல்காட்டி மதியைக்காட்டிப்
புத்தியாய்ச் சிவசத்தி பூசைசொல்லே. (55)

சொல்லக்கேள் வாதமுறை சூட்சந்தன்னைத்
தொடுகுறியாய்ச் சொல்லுகிறேன் கருவாய்க்கேளு
கல்லுக்கு ளத்தாலே பாரையுப்பைக்
கல்லுப்பைக் கண்டுமதி யுப்போடப்பா
புல்லுக்குள் நாதவிந்து உண்டுஉண்டு
புத்தியா யுப்பெடுத்து அப்புவோடே
மல்லுக்கு வென்றோடே கைகட்டாதே
வாதுக்குச் சொல்லுகிறேன் வாதம்பாரே. (56)

வாதநிரத் தாலேகால் வாதமாச்சு
வாய்ப்பாச்சு பொய்யென்றால் வீணாய்ப்போச்சு
நாதத்தில் விந்துவடா பூவிற்றுக்கு
நாக்குண்டு பேசுதற்குப் போக்கைக்கேளு
காதத்துக் கப்பாலே தூரமல்ல
கண்ணுக்கு மூக்குக்குச் செவிதோணு
சூதத்துக் கதிராலே யெல்லாந்தோணும்
சொன்னாலுந் தெரியாட்டாற் சும்மாபோமோ. (57)

போமோதான் ருகத்தில் வேதைகம்மா
　　போக்கறிந்தாற் சூதமடா அந்தா அந்தா
ஆமோதா னிதிஞலென் றெண்ணவேண்டாம்
　　அமுரியடா உப்பாலே குமரிநாதம்
வேமோதான் கோமுகத்தில் வேகம்வேகம்
　　வேகமா மூப்புடக்குக் குடமாம்வேதை.
ஓமோமோ சாக்குவகை சொல்லவில்லை
　　ஒருசாக்கும் வேண்டாங்கா ணுறுதியாமே. (58)

உறுதியா மெட்டுக்கு ளண்டபிண்டம்
　　உட்கருவும் வெளிக்கருவு மொன்றாய்க்காணும்
உறுதியடா வேதையிது வுண்மையாரு
　　உட்புகுந்து கருவிடையம் பார்த்தாற்கேளு
உறுதியடா கோமுகத்தில் வாதவித்தை
　　உப்பாலே ஆடுமடா தொந்தங்கோடி
உறுதியடா பிதைவிட்டா லொன்றுமில்லை
　　உத்தமர்க்கு உள்ளாமே யுள்ளத்தானே. (59)

உள்ளபடி சாத்திரங்கள் சித்தர்சொன்னார்
　　உட்புகுந்து மூதுகண்பார்த் தொளித்தாரப்பா
கள்ளமன்றிச் சொன்னேனு னிந்தநூலிற்
　　கருவிடையம் பார்த்திதனைக் கண்டாலப்பா
உள்ளமதிற் கன்னியடா ஓமசத்தி
　　உள்மணித்தாய் மணிகாட்டி யுரைப்பாளப்பா
விள்ளவென்று விதைப்பார்க்க விள்ளப்போமோ
　　வெளிதோணக் கருவிடையம் வெளியாய்த்தானே. (60)

வெளியல்லோ செவிக்குரைத்தார் சூட்சத்தாலே
　　விண்கண்ட தெந்தக்கண் கண்ணேகண்டே
வெளியல்லோ செவியாலே நன்றாய்க்கேளு
　　வேதாந்தஞ் செவிகேட்க இன்னங்கேளு
வெளியல்லோ மூச்சென்ற காலாற்றீயை
　　வேகத்தால் மூட்டியல்லோ வெளியைக்கண்டால்
வெளியல்லோ வாயிருக்க நாவும்பேச
　　வார்த்தையென்ன புருவமையம் நாவுமாச்சே. (61)

நாவாலே பேசுதற்கு நாவுமுண்டோ
நாதாக்கள் பேசாரகள் வேதாந்தத்தைச்
சாவாலே செத்தாலே அந்தம்போச்சு
சார்ந்துநின்ற லந்தமது அந்தமெத்தப்
பூவாயே காறுமது மனமுமாச்சு
புத்திகெட்ட மனத்தாலே விறுப்போச்சு
ஆவாலே புனவாட வுங்கைகொண்டு
ஆரோக்கட்டிக் காலாலே அமுதங்கொள்ளோ. (62)

அமுதமடா புத்திகெட்ட மாடேகேளு
அப்புவடா ஆயிரத்தெட் டிதழாய்நின்ற
அமுதமடா சத்தியமாய்ச் சொல்லக்கேளு
ஆச்சரியஞ் சொல்லவென்றாற் சொல்லப்போமோ
அமுதமடா முதுகண்ணாற் பாருபாரு
ஆனந்தம் பொங்குதடா அருவிபாயும்
அமுதமடா முதுகண்ணாற் கண்ணேயுண்ண
அரிவரியி னெழுத்தெல்லா மந்தமாச்சே. (63)

ஆச்சந்த மாகியடா முதலேசோதி
ஆகுமடா சரசுவதி நாவுக்குள்ளே
பேச்சென்று பேசாமற் பேசிக்கொள்ள
பேய்மக்கா ளுங்களுக்குச் சூட்சஞ்சொன்னேன்
ஏச்சென்று பின்னாலைச் சொல்லவேண்டாம்
ஏழையைப்போல் வாய்பேசா திருந்துகொண்டு
காச்சென்று காச்சிவிடு உலகத்தோரைக்
கைக்குள்ளாய் வருமட்டுங் கருவைப்பாரே. (64)

கருவறிய விந்நாளிற் கருத்தான்தோணும்
கருத்துவைத்துப் பாராட்டாற் கருத்தோஞ்சு
கருவறிய காமப்பால் கானற்பாலைக்
கருச்சொல்லிக் காட்டாமற் கொள்ளச்சொன்னார்
கருவறியக் கண்கெல்ல முதுகண்பார்த்துக்
கண்டபடி கொங்கணர்தன் கண்ணேயென்று
கருவறிய வித்தையுண்டோ குருவேஅய்யா
கண்காட்டுங் கண்காட்டு மென்றுகூவே. (65)

கண்காட்டும் என்குருவே கொங்கணரே அய்யா
கருக்காட்டும் உருக்காட்டும் கண்ணேகாட்டும்
விண்காட்டும் மூன்றை வெளியுங்காட்டும்
மெய்காட்டும் கைகாட்டும் மூலர்போல
எண்காட்டும் அறியாதே வெளியைக்காட்டும்
ஏகாந்த விளையாட்டும் குளிகைகாட்டும்
புன்காட்டிப் பொறியாதே நாலும்பூவும்
பூவரிய மென்கன்றும் புருவன்பூட்டே. (66)

பூட்டான கண்ணெட்டு பிரம்மேகன்றும்
பூப்பட்டு முனிகுருடாய்த் தோணவில்லை
காட்டான பூவொன்று தந்தியாவட்டம்
கண்கண்ட பூவோடே சரிகைவெள்ளி
சூட்டான குளிகையது மூலன்றன்கூட்டிக்
குருடான கன்றுக்கு குளிகைப்பாட்டு
ஆட்டான காலாட்டைக் கண்ணறிந்தானை
அய்யாகொங்கணா நீரருள்செய்வீரே. (67)

அருள்செய்வீரென் குருவே யென்றுபோற்று
ஆகாகா அருட்கன்று ளருளைக்காண
அருள்செய்வார் சதானந்த குருவைக்காண
ஆச்சரியங் கண்டாலே பார்க்கப்போமோ
அருள்செய்வார் கொங்கணர்தான் குளிகைகாட்டி
ஆடுதற்குச் சதகோடி தொந்தமாட
அருள்செய்வார் சிலம்பொலிதான் கண்டமூர்த்தி
அறுபத்து நாலுசித்தர் மாடலாமே. (68)

ஆடுதற்குக் கால்காட்டி மூலங்காட்டி
ஆறுவரை மேல்மூலத் தாறுங்காட்டி
ஆடுதற்கு அட்டாங்க யோகங்காட்டி
அப்பாலும் வெளிகொள்ளுங் குளிகைதாண்டி
ஆடுதற்கு அண்டம்பே ரண்டங்காட்டி
ஆனந்த வெளிகொண்டு யேறியேறிக்
கூடுதற்கு நிர்மலமாய் நின்றசோதி
குணமறிய நிர்க்குணமாய்க் கூடுவாரே. (69)

கூடுவா ரைந்நூற்றி யைம்பத்தேழிற்
குணமுடைய கடைப்பிள்ளை யாகத்தானே
கூடுவார் பதினெட்டுப் பேரோரெட்டாய்க்
கோத்திரமுஞ் சூத்திரமும் பார்க்கப்பார்க்கக்
கூடுவார் கடைக்காண்டத் தந்தத்தோடே
கோடியிலே நவகோடி சித்தாங்கரண
நாடுவார் கண்ணூட்டங் காண்பதேதான்
காதாந்தப் பூரணத்தி னிலைத்தானே. (70)

நாலான பூரணமே முதுகண்ணூதும்
நாதமடா நாதாந்த வித்தைதக்கேளு
காலான பனிரண்டில் நாலேவிந்து
காலெட்டுங் காயத்திற் சூட்சமூலம்
மாலான காயத்தில் சத்தில்லுண்ணில்
மகாரத்தில் மாயையைத்தா னறுப்பார்சித்தர்
வேலான வேலனுட கைவேல்சத்தி
வெத்திவே லெட்டான வேலும்ரண்டே. (71)

ரண்டெட்டும் பூரணமாய் நின்றவேலை
நாதாக்க ளாறுமுகமாய்க் கண்டாரவேலை
ரண்டெட்டிற் காலாலே யெண்காலோடில்
நாட்டினார் முக்காலும் வேலைக்கொண்டு
மூண்டொட்டா தசார்கிளை மாண்டுபோச்சு
முத்தியடா அறுமுகனார் கைவேலப்பா
ஒண்டொட்டா தசாரத் தவந்தான்போச்சு
ஓராறு மொருமுகமாய்க் காணலாச்சே. (72)

காணவே சாரூப சாயுச்சியத்தைக்
கண்கண்ட சாரூபங் கண்ணேரூபம்
தோணவே சாரூபம் வேகாக்காலைச்
சொல்லுக்குட் டெரியாத ரூபாரூபம்
ஊணவே முதுகண்ணால் மனக்கண்ணூண
உட்காலும் முக்காலாய் ரூபங்காணும்
நாணவே நாணாதே சொல்லக்கேளு
நாச்சியார் தெற்றியிலே சர்லையுமே. (73)

காணுமடி மனையிலே முக்காலமாய்க்
கண்காணு ரூபமடா நாங்காணும்
காணுவரி மூலத்தில யோகம்பாரு
கருவைபுரி திருமூலர் பாதம்போற்று
நூலான சாத்திரங்கள் பார்த்தாலென்ன
நூறுதர முபதேசஞ் சொன்னாலென்ன
சேலான மூலருட பேரனெங்கள்
சிங்கமடா கொங்கணர்தன் செயலைப்பாரே. (74)

செயலான கொங்கணரே யெங்கள்நாயன்
சித்தான சித்தருக்குங் கீர்த்திசெய்தார்
மயலான பெண்மையைக் கன்னைக்குத்தி
மனமான முதுகன்றால் மனக்கல்பூட்டி
நியமான நந்திசிவா னந்திபாதம்
நிற்குணமாய்க் கண்டறியத் தெண்டம்பண்ணி
மயமான வமுதமடா வுண்ணச்சொல்லி
மவுனதத்தாற் பேர்சொல்லி வழிசொன்னாரே. (75)

வழிசொல்லு முன்னேதான் பட்டபாடு
வழியோடே சொல்லவென்றால் வெகுநாட்செல்லும்
தெளிவில்லாப் புலமாகி யன்றுகொண்டு
தேசத்தில் வாய்வினை பேசிப்பேசி
அளியான சேற்றில்மன மழன்றேனப்பா
ஐம்பொறியாற பரியைவிட்ட மிச்சமாகி
வெளியேறி வருகையிலே வாதவூரில்
வேதியன்போ லென்குருவும் வந்தார்பாரே. (76)

பாரப்பா அவ்வூரி லையனையன்
பண்பாம்வே தியனுந்த யாதியென்முன்
ஆரப்பா தாயாதிப் பங்குதன்னை
ஆர்கொடுப்பா ரென்னோடே பிறந்தாருண்டோ
சீரப்பா வேதியன்று ன்னைப்பார்த்துச்
சீதனமோ உன்தேட்டு வெங்கேயென்றான்
பேரப்பா சொல்லறியே னையன்சொன்ன
பேச்சாலே பிரட்டெல்லாங் கண்டேன்பாரே. (77)

கண்டேனே வேதியர்கள் கண்டபோதே
கருப்பெல்லாம் வெள்ளையடா சிவப்பிறப்பச்சை
பண்டேனு னறியாமற் றிகைத்தின்றாய்ப்
பார்க்கேனுன் றாயாதிப் பச்சைக்காணேன்
தொண்டனென வேதியரைத் தொண்டுபண்ணிச்
சொன்னதினாற் றாயாதிப் பச்சைக்கண்டேன்
உண்டேனுன் றாயாதிப் பச்சைக்கண்டு
உண்மையிலே சொர்ணந்தான் போற்றினேனே. (78)

போற்றினேன் றாயாதி யென்றுசொன்ன
பூணநூல் வேதியன்றன் காலைப்பார்த்துப்
போற்றினேன் மூக்காலும் அங்கைரெண்டும்
பூட்டினேன் வெட்டினைசை பூண்டேன்காலைப்
போற்றினேன் காவிவிசைய யொட்டியொட்டிப்
போய்ப்பற்றிப் பிடித்தனடா முத்திகாண
மாற்றினே னுலகத்திற் சாத்திரமெல்லாம்
மாண்டுமனம் பார்த்தனடா பார்வைதானே. (79)

பார்வையிலே வெகுசூக்கு விராவிரதர்
பார்த்தக்கா லருணகிரி மிச்சமப்பா
பார்வையிலே யிவர்களுட பார்வைரெண்டும்
பகாரிது கதிர்மதியா யொன்றேபார்வை
சேர்வையிலே சுழினையடா சத்திபார்வை
சித்தருக்குள் இருப்புமாய் கண்டபார்வை
கூர்மையிலே கூர்மையடா முதுகன் கூர்மை
குருடனுக்கு வழிகாணுங் குழிதான்பாரே. (80)

குழிபாருங் கிழாறுந் தூலமூலம்
கொள்மூல மூச்சேறி னூற்காணப்பா
குறிபாரும் நாலுநாற் காலுக்கல்லே
குற்றமில்லை மேல்மூலம் பின்னேபாரு
அறிவாகு மூலமுத லஞ்சம்பாரு
அண்டமடா கண்டவரை யஞ்சமொன்றும்
நெறியாக ஐபஞ்சா யஞ்சம்பார்க்க
நிலைத்தவஞ்ச மூன்றுமொன்றாய் நிலைத்ததாமே. (81)

நிலைத்தாக்காற் காலுதித்த நிலைபுரட்டி
　　நெருப்பாறு மயிர்ப்பால மப்பாற்சென்று
மலைத்தாக்கா லொன்றுமில்லை மனதேகொண்டு
　　மதியத்திற் காலகதிப் கலையுண்டா
உலைத்தாக்கா லுறைகயிலே தக்கியமு
　　ஓங்காரோ பற்பமடா குருவெல்லாம்
சிலைதாக்குங் கதிரோறும் வசிசிமெளனி
　　சிவசிவா காலற்றையும் வாசியோகமே. (௩௨)

வாசியடா கைவாசி வாட்டத்தில்
　　வதனம்சட் கோணமுக் கோணப்பா
தேசியடா வுதையகிரி வட்டமேறிச்
　　சிவசிவா வென்றல்லோ பாரப்பார்
நாசியடா கண்ணுக்கு செவியுங்கேட்க
　　நாலுமது காலாகி வக்கும்சி
வீசியடா வாய்பேசி விசுப்பினம்
　　வீதியிலே யறிவீதி யட்டமேறு. (௩௩)

வட்டமடா சூரியனை சந்திகந்தி
　　மதியாலே யுள்ளமதில் மதியமுறும்
வட்டமடா பிரணவமே யோகவட்டம்
　　மவுனமடா நாதாக்கள் சொல்லார்சொல்லார்
வட்டமடா ஆதியிற்கண் வட்டமாகி
　　மனக்கண்ணால் வேதாந்தம் பார்த்துமார்க்கம்
வட்டமடா சன்மார்க்கம் நன்மார்க்கந்தான்
　　வந்தவிந்த மெந்தவிந்த மந்தம்பாரே. (௩௪)

அந்தமடா ஆதிமுத லவ்வுஞ் சவ்வாய்
　　அந்தகுறி யட்சாங்க ளல்லவல்ல
அந்தமடா முடிந்தவிட மறியப்போமோ
　　ஆதியென்ற நாதத்தால் விந்தையந்தம்
சொந்தமடா வுண்கொண்ட காயந்தன்னில்
　　தூலமுடன் சூட்சமுமாய் நின்றதேகம்
வந்தவிந்த மறியாமல் மாண்டேபோனார்
　　மவுனமடா பிள்ளைகளே சொல்லக்கேளே. (௩௫)

சொல்லையிலே தெரியாட்டாற் றொட்டுக்காட்டு
தொட்டுமே காட்டையிலே தெரியாவிட்டாற்
கொல்லையிலே கூட்டிப்போய்க் கையைக்கொண்டு
குட்டிட்டுக் கைகொண்டு திரமாய்ச்சொல்லு
செக்கலையிலே யிப்படியுந் தெரியாவிட்டாற்
செப்பக்கேளின்னமொன்று தெரியச்சொல்வேன்
அல்லையடா சொன்னுசிற்றன் வில்லைக்கொண்டு
அந்தமிழி தெரியவன்பாற் கண்ணையெய்யே. (86)

எய்யையிலே முச்சாறு மெய்ந்தபாரு
இப்படியுந் தெரியாட்டா லினிமேற்கேளு
கையதிலே யிருந்தவன்னி யாறிப்போட்டுக்
கந்தபமே போபோவென் றடித்துத்தள்ளு
செய்யதிலே அறுகனையுங் கண்டுபாலை
சேத்திரமாய்த் திருப்பியதை வெள்ளையாக்கி
ஐயதிலே சத்திரனி லுருக்கிக்கொள்ள
ஆதியந்தச் சதானந்தி யாகுந்தானே. (87)

சதாசிவரும் சத்திகுரு வென்றேநின்று
சலியாதே சலியாதே குருவைக்காணு
மதாமிர்தமா யிருக்காதே செவியேகேளு
வாக்கான நாக்காலே நாலேகூவும்
பிதாவாதி நாதாந்த மூர்த்தியென்று
பிசகாதே முக்காலும் வாசிவாசி
சதாசிவமுங் கண்டுசிக் கண்ணோகண்டாய்ச்
சாவான காலையுந்தா னுள்ளன்பாலே. (88)

உள்ளன்போ டுந்சுபதை யுள்ளக்கொண்டு
உருக்கிவிடு மனதுருக வுருக்கமாகும்
கள்ளன்பு வையாதே யுள்ளங்கண்டாய்க்
கனிந்துவிடுந் தெளிவான மணியாங்கண்ணில்
உள்ளின்ப மிதுவாம்பே ரின்பமாகும்
உத்தமனே பொய்யலவே உண்மைஉண்மை
விள்ளன்பாய் விள்ளாதே யமுதங்கொள்ள
வெளியாகு மொளியாகும் மேவுங்காலே. (89)

காலாலே நடப்பதற்குக் கண்தானில்லார்
கண்பார்த்து நடவாட்ட விடமாட்டாரும்
நாலாலே முன்னூன்றாடச் சூட்சாரமாம்
நாட்டாரிக் கட்டெட்டாய் எட்டுமெட்டைக்
காலாலே யறுகலால் கடக்கார்பாரு
கைக்குள்ளே காலடிக்கு காட்டுமில்லை
சேலாலே செனுக் கறிவா லறிவிப்பார
சேர்ந்திருப்பா ருன்னெனத்தே சித்தியாமே. (90)

சித்தியாம் யோகமுதல் ஞானசித்தி
செய்வதற்கு முறைமுதல் வாதசித்தி
சித்தியாஞ் சிவசத்தி பூசைசெய்யத்
திடமெத்தத் தெளிவாக்கின் குளிகைசெய்யச்
சித்தியா மெங்கெங்கும் பூசைக்குக்காண்
செய்முறைகள் தானதனா லாகவேசொன்னேன்
முத்தியா மிந்நூலின் கருவைப்பார்த்து
முறையோடே செய்தக்கால் முத்திதானே (91)

தானென்ற இந்நூலின் வேதாந்தத்தைத்
தவறாமல் மூலமுதற் சூட்சஞ்சொன்னேன்
தேனென்ற யோகமுதல் ஞானபாதம்
தேர்ந்தமட்டுந் தெளிவாகக் கருவைச்சொன்னேன்
வானென்ற கதிர்மதியுங் கழிந்தயோடு
மந்திரங்கள் தியானத்தின் வழியுஞ்சொன்னேன்
நானென்ற மதத்தாலே வாய்விட்டேனால்
நாய்மட்டை கிளைக்கூட்டம் நசிவுயந்திடுமே. (92)

என்றென்று மழியாத குருவேதந்தி
யென்றென்றுங் கெட்டதற்குத் தியானஞ்சொன்னேன்
நன்றென்ற நாதாக்க ளமுதங்கொண்ட
நாதாந்த முதகண்ணூற் கொள்ளச்சொன்னேன்
ஒன்றென்ற சதானந்த பூசைமார்க்கம்
உத்தமர்கள் செய்வதற்கு முறையுஞ்சொன்னேன்
அன்றென்ல அந்தமுத லாதிமூலம்
அட்சரத்தி லட்சுட்ச மறியச்சொல்லே. (93)

அறிவதற்குக் கால்முதலாய் முக்கால்மூலம்
அப்புமுத லுப்பாமுப் பூவுஞ்சொன்னேன்
அறிவதற்கு முத்தியுமே யொன்றாய்ச்சொன்னேன்
ஐபொரங்கள் கொங்கணரே ஆதியென்று
அறிவதற்கு முக்கண்ணாங் கண்ணூற்பத்தும்
அடிமூலம் பார்ப்பதற்குக் கண்ணைச்சொன்னேன்
அறிவதற்குப் பேரின்ப வீடுஞ்சொல்லி
ஆராறு மறுமுகம்மேல் முனையென்றேனே. (94)

முனைபார்க்கும் பார்வையின்கண் முதுகண்சூட்சம்
முழிகண்ணிற் குருடான முனையுஞ்சொன்னேன்
தனையறியத் தாய்பதமுந் தனமுஞ்சொன்னேன்
தன்னியத்திற் பால்வன்ன ரூபஞ்சொன்னேன்
மனையான ஆறுதல மனையுஞ்சொன்னேன்
வழிதுறையும் நிரைநிரையாய் வகுத்துச்சொன்னேன்
அனையான தாயாதி பங்குஞ்சொன்னேன்
அமுதுகண்ணில் காலுதான் வழிசொன்னேனே. (95)

சொன்னேனு றுதிபுலி யூர்க்குப்பாதை
சுற்றத்தார் புற்றில்வா ளரவுஞ்சொன்னேன்
சொன்னேனு னக்கரவு விஷங்களெல்லாம்
சுகமாகும் மூலிகையின் கருவுஞ்சொன்னேன்
சொன்னேனுன் முன்னேறிப் பின்னும்பாரு
சூட்சமதில் வெளிமேதாணக் கருவுஞ்சொன்னேன்
சொன்னேனுன் கருவெல்லாங் கருத்தாலுள்ளே
சோதித்துக் கருப்பாரு சோதிகாணே. (96)

சோதியடா நாதாந்தச் சோதிசொன்னேன்
சுருக்கமடா கடுஞ்சுருக்கு விந்தேதொந்தம்
ஆதியடா விந்தான தொந்தம்பாரு
அந்தரங்கஞ் சொல்லாதே அய்யாவைய்யா
நீதியடா பேர்பாதி யென்தாயாதி
நின்பங்கு மென்பங்கும் நினைவாய்வாங்கு
பாதியிலே பலபாதி சூட்சமப்பா
பக்கத்திற் சொல்லாதே பங்கைவாங்கே. (97)

வாக்கையிலே ருட்சமுடன் வாவாவென்றால்
மாம்பொருக்க வையகத்திற் சீச்சீயென்பார்
நீங்காதே நிக்கவருள் காலமையா
நித்திரையிற் புத்திவரும் சிவவுதிக்காப்
பாங்கான சொன்னையிற் பூசைதன்னிற்
பழுத்தகனி கனிந்துவிழும் பண்புபோகும்
பூங்காவுங் காவலடா புத்தியன்மெத்த
புற்றாவு மடியாமற் புத்திப்பாரே. (98)

புத்திரரை முன்சொன்னேன் பின்னுஞ்சொன்னேன்
பொய்யென்று சொன்னக்கால் புத்திரசம்
புத்திரனை சொன்னேனு வித்தாரம்
போற்றிப்பார் சாயுட்ச பதமுமெய்தும்
புத்திடா னென்றுசொல் குருவாய்நின்று
பொதிகைமுனி குருவினந் சொன்ன புத்தி
புத்தியடா நம்பிப்போற் கொள்ளார்தான்
புத்திகெட்ட பெருமையெய்தப் புறமைகாணே. (99)

காணாத கண்காணும் முத்திகாணும்
கயிலாசச் சொர்க்கமடா பதவியுண்டாம்
தோணாத ருத்திரங்கள் மூன்றால்ருட்சம்
தோணுமடா யின்னூலிற் சொன்னேன்கண்ணே
பூணாத பூணூலா மின்னூல்தானும்
பூவாகும் வாசமடா சுவாசத்தங்கம்
வீணாகப் போகாது தொக்கத்தாதி
வேதாந்த ருத்திரத்தின் கண்தான்முற்றே. (100)

கடைப்பிள்ளை சிவயோகஞானம் 100

முற்றிற்று.

மதுரை டின்டிக்கல்ரோட் சிவராஜயோகி பங்காரு சாமியார் அவர்கள் குமாரர் முத்தியாலு நாயுடு அவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

முருகன் துணை.

அகஸ்தியர்

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்ந்தருளிய

கலைக்கியானம் 120.

ஓமென்ற மூலகண பதியைப்போற்றி
        உறுதியுள்ள கொங்கணவர் பதமேற்கொண்டு
ஆமென்ற பூரணமாங் கலைஞானத்தை
        அதிக்குமதி ரவியினுட கலையைப்போற்றி
நாமென்ற சுழினைவழிக் குள்ளேசென்று
        நாதாந்தம் வேதாந்தம் நன்றாய்ப்பார்த்துத்
தாமென்ற சங்கற்ப விகற்பம்போக்கி
        சகலகலைக் கியானபூரணங்கொண்டேனே.

கொண்டேனே னப்போது குருவாய்நின்ற
        கொங்கணவர் மனமகிழ்ந்து வாவாவென்னச்
சென்றேனே னந்தநிலை தன்னைப்பார்த்துச்
        சேயான கடைமணியே தெளிவாயென்னக்
கொண்டேனே னவருடைய பாதம்போற்றிக்
        குறித்துமிகத் திருவடியைப் பூசைசெய்து
மண்டலமூன் றிலிநிறைந்த கலைக்கியானத்தில்
        வாழ்க்திருவென் றனுக்கிரகம் வசனித்தாரே. (1)

வசனித்து அனுக்கிரக வார்த்தைபெற்று
        மார்க்கமுடன் உட்கிரக மார்க்கங்கண்டு
நிசனித்த ஆதார மூலங்கொண்டு
        நிலைதவறாக் கலையறிந்து முடிமேற்சென்று
திசனித்த சுழிமுனையில் நிற்கும்போது
        திருவாசி வாசியென்ற கலையைக்கண்டேன்
பசனித்த கலையறிந்து மைந்தாநானும்
        பாடினேன் பன்னிரண்டு பத்துதானே. (2)

தாவென்ற வாசிக்ல பன்னிரண்டாய்
    தாறுக்கே தாவெழுந்து நாவினாறுப்
வாவென்ற உள்வெளியாய்ப் பாய்ந்துபாய்ந்து
    ஓடுடிந்து வுலகமெல்லா முழுதுங்கெட்டு
கோவென்ற குருவருளை யறியாமற்றான்
    கூற்றுவன்றன் பாசத்திற் குலைந்துபோறான்
ஏவென்ற சத்திசிவ சக்கரமேல்
    இடைக்குமலத் தசைந்துழுமி யிருந்தார்பாரே. (3)

பாரப்பா வடலுயிரை யறிந்துகொண்டு
    பத்தியுட னிதயாசா தகமாய்நின்றால்
[illegible] பின்னையொரு சூட்சுநாதக்கேளு
    [illegible] கருணைநாதர்க்கும்
[illegible]
    [illegible] வாசமதாக
[illegible]
    அறுத்தாப்பி பெருவாழ்த்து அடங்கினாரே. (4)

கேளப்பா நாலொன்றுக் கெட்டுச்சாமம்
    இருமையுட னில்லறத்தோ டிருந்துவாழ்ந்து
வாளப்பா விடியவொரு சாமத்தன்னில்
    நாட்டமுடன் றுயிலெழுந்து நன்மையாக
நீளப்பா தன்றுமே சான்மூலங்கள்
    நேமமுடன் சுத்திசெய்து யிருந்துகொண்டு
ஆளப்பா விபூதிதா னிதமேசெய்து
    அத்தசெப மாலைபத்தி யுடனெடுத்தே. (5)

பத்திசெப மாலைவா வெனவெடுத்துப்
    பதிவிடது கையிற்பூதி தனைநிறுத்திச்
சுத்தமுடன் விந்திட்டு விந்தாள்மைந்தா
    சுருதியுள பிரணவத்தைச் சுகமாய்ச்சாத்திப்
புத்தியுடன் பிரணவத்துள் ஸ்ரீங்கென்று
    பூரணமாய்க் கேசரியில் மனக்கண்சாத்தி
சித்தமுடன் ஓம்கிலிஆங் கென்றேமைந்தா
    திருவேறப் பதிநூறு உருவேசெய்யே. (6)

உருவறிந்து ஓசையிலே கணபதிவல்லபையும்
ஒளிவிளக்காய் நிறைந்தவெளி யுடனேகாணும்
கருவறிந்து அவ்வெளியி லொளியாய்நின்று
கருணைபெற ஓங்கிலி யங்கென்றோது
தெருவறிந்து ஓங்கிலி மங்கென்றோது
சிவசிவா ஓங்கிலி சிங்கென்றோது
குருவறிந்து செய்ததினால் மைந்தாநீயும்
கூர்மையுடன் ஓங்கிலி வங்கென்றோதே. (7)

வங்கென்று வோதியபின் மைந்தாகேளு
மார்க்கமுட னோங்கிலி யங்கென்றோது
எங்கும்நிறைந் திருந்தபஞ்ச கர்த்தாவங்கே
ஏகநிரா மயமான சொரூபங்காணும்
சங்கையுடன் ஓம்சிறீங் றிங்றீங்கென்னச்
சணத்திலொளி ரவிமதியைக் காணலாகும்
மங்களமாய் நித்தியமும் விடியச்சாமம்
மார்க்கமுடன் றனெழுந்து வகையாயோதே. (8)

வகையறிந்து ஓசையிலே மைந்தாகேளு
மகத்தான பஞ்சகர்த்தா ரவரோடொக்கத்
தகையாத ரவிமதியோ டெழும்பரும்
சங்கையுடன் தன்னொளியிற் காணலாகும்
நகையாமல் மனதடங்கி விடியச்சாமம்
நாட்டமுடன் றனெழுந்து நன்மையாகத்
திகையாமற் றனிருந்து ஆறாதாரத்
தெரிசனையிற் கட்டளையாய்த் தினமும்நோக்கே. (9)

நோக்கமுடன் தானிருந்து மனக்கண்கொண்டு
நுண்மையுடன் ஆதார தியானம்பண்ணி
வாக்குமனம் ஒன்றாக மைந்தாமைந்தா
மனதடங்கிச் சுழிமுனையில் வங்கென்றோட்டி
தாக்கிமன தறிவாலே நின்றலையா
சணத்திலே சுழினைவழி தானேகாணும்
பாக்கியமாய் சுழினைவழி கண்டால்மைந்தா
பத்தியுடன் வாசிசிவ யோகஞ்செய்யே. (10)

செய்யப்பா வாசிசிவ யோகஞ்செய்ய
நிர்க்கமுடன் லக்செயமு லதநிலமீரமி
பய்யப்பா மூலத்திற் சேரித்தப்பார்
பாலகமே சுழிமுனையிற் குன்மேவியும்
மெய்யப்பா சிங்கென்று பூரிபூரி
மேன்மையப்பேர் சேசகபூ ரகமாயின்றும்
பொய்யப்பா போகாது வாசிதானும்
பூரணமாய் உள்வெளியாய்ப் பொருந்தும்பாரே. (11)

பாரப்பா மனம்பொருந்தி சதுரகமாய்ப்
பத்திமுதலி யானவழி சாக்கியமாக
சேரப்பா தானிருக்கு மாக்கண்ணொன்றி
சேகமுடைய வாசிதனை மேலேயேறச்
சாரப்பா திருவடனை மாமுயிற்று
சந்திரிய கலைகள்செய் ... ற்றுடன்கூடும்
ஆரப்பா கலையறிந்து நிறுத்தப்போவார்
அருள்பெருகுஞ் சுழிமுனையை யழுத்திப்பாரே. (12)

அழுத்தியந்தச் சுழிமுனையைப் பார்க்கும்போது
அகாரமுடன் உகாரமது மகாரமூன்றும்
சுழித்தசுழி நடுவிலேயிற் கண்டகாட்சி
சொல்லுகிறேன் ஓங்காரத் தியான
வழுத்துதற்கு அரிதான வடிவேல்போலே
மண்ணுவினாடும் மகிழ்ந்து மிகாத்துமொன்று
செழித்தமன துறுதியுள்ள சித்தருக்குச்
சிவசிவா பழம்பொருளாய் விளங்குந்தானே. (13)

தானேதான் தானவனும் விளங்குகின்ற
சகலகலை பூரணமுங் காரத்தமைய
தானேதான் சூரியகலை உகாரமாகும
சதாபோத சுழிமுனையுங் காரமாச்சு
தானேதான் சுழிமுனையிற் றூக்கிப்பார்த்தாற்
சந்திரகலை அகாரமதாய்த் தானேகாணும்
தானேதான் மூன்றுமொன்றாய்க் கண்டபோதே
சகலகலைக் கியானமெல்லாம் ஒன்றாய்ப்பாரே. (14)

ஒன்றான ஓங்காரம் சகலத்துக்கும்
உடலுயிரும் பொருளான உறுதியாகி
நன்றான முப்பொருளு மொன்றாய்நின்று
நாடகமாய்த் திருநடனம் நன்றாயாட்டிக்
குன்றாத முக்குளிகை தானுமாகிக்
குருவான திருமூர்த்தி முப்பாழாகி
நின்றாடக் கொண்டதொரு நாடிமூன்றாய்
நிறைந்ததுவும் மறைந்ததுவும் மாயந்தானே. (15)

மாயமென்ற வாழ்க்கையிலே உபாயமாக
மைந்தனே தானிருந்து மார்க்கமாகக்
காயமென்றே கருவிகளை யறிந்துகொண்டு
கலையான ரவிமதியின் கலையைப்பத்தி
நேயமுடன் கண்டமதி லங்கென்றாணி;
நீமகனே வங்குசிங்கு வங்கென்றேதான்
தாயகமாய்க் கால்மாறி நடனங்கொண்டால்
சதாபோத யோகசிவ வாழ்வுதானே. (16)

தானான வாழ்வுசிவ யோகவாழ்வு
தன்மையுள்ள அஷ்டாங்கச் சித்துவாழ்வு
கோனான குருவருளால் தான்றானாகிச்
குருவான கலையறிந்து கலைமேற்கொண்டு
தேனான நவக்கிரக பூசைசெய்து
சிவசிவா இல்லறத்தைச் சுத்திபண்ணி
நானான அகபிருத்தி யேகமாக
நாட்டமுடன் பூசைமடந் தன்னுட்செல்லே. (17)

செல்லடா பூசைமடந் தன்னுட்சென்று
சிவாவெனவே செலமெடுத்துப் புரோசித்தப்பால்
மெல்லடா வடமுகமா யிருந்துகொண்டு
மேன்மையுட னீசான முகூர்த்தங்கொண்டு
சொல்லடா சிவயநம வென்றுசொல்லித்
சத்தமுடன் விபூதியைநீ கையில்வாங்கி
நில்லடா பலகையின்மேல் நிறுத்திமைந்தா
நீமகனே நவகோணம் நன்றாய்ச்செய்யே; (18)

செய்யடா நவகோணம் நன்றாய்ச்செய்து
　　தீர்க்கமுட னதுமேலே விந்துசாத்தி
மெய்யடா நால்வாசல் கோட்டைசெய்து
　　மேன்மையுள்ள நவகோணம் நடுவைமைந்தா
கையடா தவறுமுக் கோணத்துள்ளே
　　கருணைபெற வட்டவிந்துக் குள்ளேபோடு
வையடா ஓம்றீங் கென்றுசாத்திக்
　　மார்க்கமுட னெட்டெழுத்து வகையாய்ச்சாத்தே. (19)

சாத்தியே நவகோணக் தன்னில்மைந்தா
　　சங்கையுடன் நவகும்பந் தன்னைவாங்கிப்
போத்தியே கும்பமெல்லாம் நூலணிந்து
　　பூரணமாய் மனமிருத்திச் சவாதணிந்து
பாத்திபனே மாங்குழையுந் தேங்காய்சாத்திப்
　　பதிவாகக் கும்பமெல்லா மாடைசாத்தி
நேத்திரத்தின் பேரொளியாய் நவகோணத்தில்
　　நீமகனே கும்பமெல்லாம் நிறுத்திடாயே. (20)

நிறுத்தியந்த நடுவான கும்பந்தன்னில்
　　நேர்மையுடன் பரித்தகடு நன்றாய்ச்செய்து
கருத்துடனே பரித்தகட்டில் மைந்தாகேளு
　　கருணைபெற ஓம்கிலீயுங் கிறீங்கென்று
திருத்தமுடன் நடுவான கும்பந்தன்னிற்
　　றிருவான பரித்தகட்டை அதனுட்போட்டு
மருத்திருந்த கும்பமெல்லாஞ் சொர்னபுட்பம்
　　வரிசையுடன் தானிருத்தி மலர்கள்தூவே. (21)

தூவிநன்றா [illegible]முதாசவர்க்கம்வைத்துச்
　　சுத்தமுடன் தாம்பூலந் தேங்காய்சாத்தி
ஆவலுடன் நாலுபுறந் தீபம்வைத்து
　　அன்பாகச் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணித்
தேவிபரி பூரணியே யென்றுபோற்றிச்
　　சிவசிவா நவகும்பந் தனக்குமைந்தா
பாவகமாய்ப் பூசைபண்ணித் தீபதூபம்
　　பத்தியுடன் சோடசமாய்ப் பூசைபண்ணே. (22

பூசையென்ன மானதமாய்ப் பூசையாகும்
புத்தியுடன் மானதமாய்ப் பூசைபண்ணி
ஆசையுடன் செபதவங்கள் தியானஞ்செய்து
அருள்வளர மனதுருக அன்பாய்நீயும்
நேசமுடன் தோத்திரங்கள் நன்றாய்ச்செய்து
நிமலனுட விபூதியைநீ தரித்துக்கொண்டு
பாசபிர தமையுமுதல் நவமிமட்டும்
பத்தியுடன் நவநாளும் பூசைபண்ணே. (23)

பண்ணப்பா நவநாளும் பூசைபண்ணிப்
பரமகுரு சீர்பாதம் பணிந்துபோற்றி
விண்ணப்பா நோக்கிநவ கோணஞ்செய்த
விசையான விபூதியைநீ யெடுத்துவைத்து
உன்னப்பா சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
உடம்பெல்லாந் தூளிதமா யணிந்துகொண்டு
கண்ணப்பா தானோக்கி யுலகோர்க்கெல்லாம்
கருணையுடன் விபூதியைநீ கடாட்சஞ்செய்யே. (24)

செய்யப்பா விபூதியைநீ கடாட்சித்தாக்காற்
சிவசிவா நவக்கிரகத் தோஷந்தீரும்
தையப்பா பண்ணிவிக்குங் குணமுந்தீரும்
நஞ்சான விஷமுதலாய் நாடாதோடும்
வெய்யதொரு பிணிகளெல்லாம் வீறிட்டோடும்
விதமான நோய்களெல்லாங் கதிகெட்டோடும்
கொய்யப்பா வந்தகூற் றுவனும்போவான்
குருவான சற்குருவின் பாதம்போத்தே. (25)

போத்துவது குருபதத்தைப் போற்றவேணும்
பூரணமாய் வாலைபதம் பணியவேணும்
பாத்திபனே சுழிமுனையை அறியவேணும்
மதிவான வாசியிலே பதியவேணும்
ஆத்துமத்தின் செயலறிந்து ஆறுதாரம்
அடங்குமந்த நிலையறிந்து வொடுங்கவேணும்
காத்துநிலை தனையறிந்து ஒடுங்கினாக்காற்
கயிலாச தேசமடா தன்னைப்பாரே. (26)

பாரப்பா தன்னையுந் தானேகண்டு
பாதாதி கேசமுதற் பார்க்கும்போது
நேரப்பா நின்றவொரு சொரூபமாட்சம்
நிசமான சாட்சமடா மாயமாயம்
ஆரப்பா அறிவார்கள் மாயாரூபம்
ஆதியந்த மாய்நிறைந்த அரூபந்தானும்
மேரப்பா கொண்டுநின்ற விசுவரூபம்
மேலான சுழிமுனையில் வெளிப்பாரே. (27)

பாரடா சுழிமுனையில் வெளிப்பார்க்கப்
பராபரமாய் நின்றபராஞ் சொரூபமைந்தா
நேரடா சுழினைமுதற் றயசதாக்கம்
நிறைந்துநின்ற சோதியொளியாகு மென்னசொல்வேன்
போடா அண்டவெளி ரூபமீதென்று
வேதாந்தத் திருநடனங் காட்சிகண்டால்
நாடா அடிமுடியு மொன்றாய்ப்போகும்
நாலங்குலமான சோதிவுரு மாயந்தானே. (28)

மாயமென்ற மாயமடா உலகவாசம்
மறுவீதி யறியாது உலைந்தார்கள்
நாயகமாய்க் காணிருந்து தன்னைப்பார்த்துச்
சகலகலைக் கியானதிரு வாசியேறி
காயமென்ற கருவிகளை நிறுத்திவைத்து
கருணையுடன் குருதலங் கண்டுமேவி
நேயமுடன் கலையறிந்து நன்றுள்ளோர்தான்
ரேசிப்பாய் பூரிப்பாய் கும்பிப்பாயே. (29)

கும்பித்து வீராறு வரைகள்தாண்டிக்
குருவான பதியறிந்துப் பதியின்மேலே
தம்பித்துச் சந்திரபுஷ் கரணிதன்னிற்
றனிருந்து தியானசிவ யோகஞ்செய்து
அம்பரத்து வெளியேறி நடனங்கண்ட
ஆதிகுரு கொங்கணவ ரருளினாலே
தெம்பித்துச் சகலகலைக் கியானஞ்சொன்னால்
தீர்க்கமுடன் யானறிந்து திரம்பெற்றேனே. (30)

திரம்பெற்ற மகிமையையா னறிந்துகொண்டு
சிவசிவா வென்றகலைக் கியானந்தன்னை
உரம்பெற்ற சிந்தைபனி ரண்டுபத்தும்
ஒடுக்கமென்ற கலைக்கியான் முறுதிசொன்னேன்
வரம்பெற்ற பெரியோர்க ளெடுத்துப்பார்த்து
வலமிடமாய் நின்றகலை வாசியேறி
சிரம்பெற்ற தெளிவதனா லமுதங்கொண்டு
தேவிபரி பூரணியைப் பூசைபண்ணே. (31)

பூசையென்ன மதியமுத முண்ணவேணும்
பூரணமாய்ச் சாஸ்திரங்கள் பார்க்கவேணும்
ஆசையுடன் வாசியிலே மனதுவைத்து
ஆதார தெரிசனையை யறியவேணும்
ஓசையுட னாதார நடனங்கண்டு
உண்மையென்ற விடமறிந்து வொடுங்கவேணும்
பாசையென்ற பலபாஷை பதினெண்பாஷை
பயனறிந்து சாஸ்திரத்தைப் பணிந்திடாயே. (32)

பணியவென்றாற் குருபதத்தைப் பணியவேணும்
பரமகயி லாசவரை காணவேணும்
கணியவென்றால் வாலைபதங் கணியவேண்டும்
காலான வாசியிற்சென் றேறவேணும்
மணியான மனோமணியைக் காணவேணும்
மகத்தான சுழிமுனையில் மனக்கண்சாத்தி
அணியான ஆதார சிவாலயத்தை
அங்கமுடன் பூசித்தோன் சித்தன்றானே. (33)

சித்தமுட னிந்நூலைப் பாடினானும்
சிவசிவா நந்தியிடம் செப்பினேன்யான்
சுத்தமுட னவர்பார்த்து மூலர்க்கீய்ந்தார்
சுகமாக மூலர்கா லாங்கிக்கீய்ந்தார்
பத்தியுடன் காலாங்கி போகர்க்கீய்ந்தார்
பரமான போகருமென் குருவுக்கீய்ந்தார்
வெத்தியுள்ள வென்குருவும் நன்றாய்ப்பார்த்து
வேதமே வுலகமெல்லாம் நிறைந்திட்டாரே. (34)

நிறைந்திட்டே னிந்நூலை யுலகத்துள்ளே
நேரறிந்து சொல்லுதற்கு மனம்பேசாது
உறைந்திட்டே னுலகமெல்லாம் நானேநானாய்
உந்தமருக் குண்மையா யுறுதியாகும்
மறைந்திட்ட தெதினாலே யெந்தன்சாபம்
மார்க்கமுடன் தீர்த்தாக்கால் வளருந்தீட்சை
சிறந்திட்ட பூசையினா லதிகமாகும்
சிவசிவா வாலைகற்பந் திறமாயுண்ணே. (35)

உண்ணப்பா வாலைபதம் பணிந்துகொண்டு
உத்தசிவ யோகமதி னுறுதியாக
நண்ணப்பா ஆதார தியானசூட்சம்
நன்மையுடன் சொல்லுகிறேன் நன்றாய்க்கேளு
விண்ணப்பா நோக்கிஓம் கிலிஅங்கென்று
விநாயகனைத் தியானித்து அப்பால்மைந்தா
கண்ணப்பா நிறுத்திஅங் கிலிநங்கென்னம்
கருணையுடன் பிரமனுட தியானமாச்சே. (36)

ஆச்சப்பா பிரமனுட தியானம்பண்ணி
அதின்பிறகு நங்கிலி மங்கென்றோத
நீச்சப்பா மாலினுட தியானமாச்சு
நிசமாக மங்கிலி சிங்கென்றோது
மூச்சப்பா ருத்திரனுட தியானமாச்சு
முனையறிந்து சிங்கிலி வங்கென்றோது
பேச்சப்பா மயேஸ்பரத்தின் தியானமாச்சு
பெருமையுடன் வங்கிலி யங்கென்றோதே. (37)

ஓதவே சதாசிவத்தின் தியானமாச்சு
உத்தமனே அங்கிலி உங்கென்றோது
நீதமா மிரவியுட தியானமாச்சு
நிச்சயமாய் உங்கிலி அங்கென்றோதப்
பேதமிலா மதியினுட தியானமாச்சு
பிலமாக அங்கிலி மங்கென்றோதச்
சாதகமாய்ச் சுடரினுட தியானமாச்சு
சங்கையுடன் மங்கிலி ஓமென்றெண்ணே. (38)

என்னவே ஒளியினூட டியானமாச்சு
என்மகனே ஒப்பில்லி சித்திரமென்று
உன்னவே பாழ்வெளி தியானமாச்சு
உறுதியுள்ள வெளியோடே வெளியாய்நின்று
நன்னவே வெளியோடே ஒளியாய்நின்று
நாடெல்லாம வெளியேறிப் போகமற்றான்
துன்னவே உடலுறிந்து கட்டுக்கொண்டு
சோதிபணி வீடதுவே துலங்குவாயே. (39)

துலங்குமணி மண்டபமாம் புருவமத்தி
சோதியென்ற சுழிமுனையடா அண்டமேரு
இலங்கொளிவாய் நின்றபர மேருதன்னில்
இச்சையுடன் சிவசிவா யோகஞ்செய்யக்
கலக்கமில்லா மாதுரதி வாலைதன்னைக்
கருணைபெற அவள்பதத்தைப் பூசைபண்ணிப்
பலங்கனிந்த அமுதரச பானங்கொண்டாற்
பரப்பிர்ம ரூபமதாய் வாழலாமே. (40)

வாழப்பா யின்னமொரு வகைசேரு
மகத்தான மாதுரதி தனக்குமைந்தா
ஆழப்பா அமுதரச பானமூட்டி
அன்பான உபசார மநேகஞ்செய்து
மேலப்பா களபசந் தனங்கள்பூசி
மெத்தையின்மேற் றுளிநீத்தி மேன்மையாகக்
காலப்பா தான்பிடித்துக் கமலக்கண்ணிற்
கனிந்துவரு மமுதரச தேனைவாங்கே. (41)

வாங்கிநன்றாய்ச் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
வளமையுடன் றன்போசிக்க இளமையாகும்,
ஓங்கிநின்ற வாசியது ஓடாதையா
உறுதியுடன் சுழிமுனையி லுகந்துநின்று
பாங்குடனே சிவயோகம் பதிவாய்நிற்கும்
பதிவாகக் கற்பூர தீபங்காணும்
பூங்கமல மாதுரதி பழக்கத்தாலே
புத்தியுட னொக்காரும் வாழலாமே. (42)

ஆமப்பா பின்னமொரு பாகங்கேளு
அருள்பெருகும் மாதாதிக் கன்பாப்நீயும்
நாமப்பா சொல்லுகிறோம் நன்றாய்க்கேளு
நன்மையுடன் பாலமுது சீனிகூட்டி
ஓமப்பா நிலையறிந்து ஊட்டினுக்கால்
உண்மையென்ற மந்திரகலை யமுதமூறும்
தாமப்பா தன்னிலையிற் றானேநின்று
சங்கையுடன் கெங்கைதனை யுண்டபாரே. (43)

உண்டபா ரமுதரச கெங்கைதன்னை
உத்தமனே சத்தியமாய்க் கொண்டாயானாற்
கண்டபார் தேகமது ரவிபோற்காந்தி
காணுமடா பூரணத்தின கலையினாலே
நின்றபா ரண்டாண்டங் கண்ணிற்றோனும்
நிசமாக வாலைமன் மதன்போலாவாய்
கொண்டதொரு அமுதரச பானத்தாலே
குடியிருப்புப் பிலத்துதடா குருவைக்காரே. (44)

காரப்பா பின்னமொரு கருவைக்கேளு
கற்புடைய மாதாதி தனக்குமைந்தா
நேரப்பா பருத்திவிதைப் பாலைவாங்கி
நிசமாகச் சர்க்கரையுந் தேனுங்கூட்டிச்
சாரப்பா அதில்விட்டுப் பிசைந்துகொண்டு
சங்கையுடன் மாதுதனைக் கூட்டிமைந்தா
பேரப்பா கொண்டதொரு அமுதங்கொண்டாற்
பேரண்டஞ் சுத்திவாக் கெவுனமாமே. (45)

ஆமப்பா கெவுனரச பானந்தன்னை
ஆத்தாளை யனுதினமும் பூசைபண்ணி
நாமப்பா சொல்லுகிற லகிரியூட்டி
நன்மையுடன மெத்தைதனிரித் தொலுதுபோட்டுத்
தாமப்பா தன்னிலையிற் றானேநின்று
சங்கையுடன் கைக்கரணந் தானேசெய்தாற்
காமப்பால் வடிந்தொழுகு மந்தத்தேனைக்
கருணையுடன் பீங்கானில் வாங்கிக்கொள்ளே. (46)

வாங்கியே காமகளைத் தன்னிலேதான்
மகத்தான குங்குமகஸ் தூரிமஞ்சள்
பாங்குபெறக் கோரோசனைப் புனுகுகூட்டி
பத்தியுடன் றரைத்துத் திலதம்போட்டு
ஆங்காரங் கொண்டதொரு மிருகந்தன்னை
அதட்டிநீ பார்க்கவது அசந்துபோகும்
தீங்கான சத்துருக்கள் வசியமாகும்
திருவான லெட்சுமியும் வசமாவாளே. (47)

வசமான சத்தியடா வென்தாய்தேவி
மகத்தான சோதியடா மாயாரூபி
தேசமான தீட்சையிலே வெளியாய்நின்று
சிந்தைதன்னில் நினைத்தபடி தீர்க்கஞ்செய்வாள்
விசமான கொடுமைகளை யகற்றிநல்ல
மெய்ஞ்ஞான மானசிவ யோகம்பெற்று
நிசமான பூரணமாங் கலைக்கியானத்தை
நீமகனே அந்திசந்தி நினைவாய்ப்பாரே. (48)

பாரப்பா பதியறிந்து நினைவாய்ப்பார்த்தாற்
பத்தியுட னுறுதலம் பதிவாய்த்தோணும்
நேரப்பா ஆதார நிலையிய்நின்றால்
நிசமான சுழிமுனையிற் றீபங்காணும்
காரப்பா சுழினையிலே தீபங்கண்டாற்
கருணைவளர் சிவயோகங் கைக்குள்ளாகும்
சாரப்பா சிவயோகத் திருந்துகொண்டு
சதாபோத மானசுழி கண்ணைக்காணே, (49)

காணவே யின்னமொரு கருமானங்கேள்
கருணைவளர் சந்திரகலை அகாரமாச்சு
பூணவே பானுகலை உகாரமாச்சு
பொருந்திநின்ற சுழினையிலே மகாரமாச்சு
தோணவே மூன்றுதிரு நேத்திரந்தன்னைச்
சுத்தமுடன் றான்பார்க்க வேகமாச்சு
பேணவே யேகமென்று தன்னைப்பார்த்தாற்
பிலமான ஓங்காரக் கம்பமாச்சே. (50)

ஆச்சப்பா ஓங்காரக் கம்பந்தன்னை
　　ஆதிமுத லந்தம்வரை பார்க்கும்போது
பேச்சப்பா பேசுதற்கு நாவங்கேது
　　பிலமான மூலஓங் காரத்தீப்தான்
மூச்சப்பா நிறைந்தகலை வாசியாகி
　　மூதண்ட அண்டவரை முட்டிநின்று
போச்சப்பா நாலுகலை பாழேபாய்ந்து
　　பொருந்துமடா பெண்கலைதான் மூலங்காணே. (51)

காணவே கலைகள்பனி ரண்டுக்தானும்
　　கடந்துவெளி பாயாமற் றன்னுள்ளேதான்
பூணவே வங்கென்றும் சிங்கென்றுந்தான்
　　புத்தியுடன் வாசிகொண்டு புருவத்தேகித்
தோணவே தானிருந்து தன்னைப்பார்த்தாற்
　　சுகசீவ பிராணகலை சுத்தமாகும்
ஊணவே பிராணகலை சுத்தமானால்
　　உடலைவிட்டு வுயிரிழந்து போகாதென்னே. (52)

போகாத புனலதுதான் மைந்தாமைந்தா
　　பூரணமாய் நின்றிலகுகும் வாசிவாசி
சாகாத காலதுதா னென்னவென்றாற்
　　சதாபோத மானதொரு நாதமாகும்
வேகாத தலையதுதான் விந்துவிந்து
　　வேதாந்த மூலமடா யார்க்குந்தோணு
வாகாக யிதுமூன்றுந் தன்னுட்கண்டு
　　மகத்தான சிவயோகம் வழுமைபாரே. (53)

வலமையுடன் பூரணமாங் கலைக்கியானத்தை
　　மகத்தான வாக்கியமென்று மனத்துட்கொண்டு
தலைமையென்று சுழியறிந்து தன்னைப்பாரு
　　சதாகாலம் பூரணத்திற் சார்ந்துபாரு
இலமையிலே வலுவறிந்து கற்பங்கொள்ளு
　　இல்லாட்டாற் சள்ளையடா அத்தைநோக்கு
குலமறிந்து நாதமதைக் கண்டுகொண்டாற்
　　குழியான வாசியது குதிக்காதென்னே. (54)

குதிக்காது உன்னைவிட்டு வாசிதானும்
குறியான நாதவிந்தைக் கொண்டதாலே
மதிக்காதே யென்னவினை வந்தாலுந்தான்
வாசியென்ற அக்கினியில் மடிந்துபோகும்
கெதிக்கான மோட்சமடா வாசியோகம்
கீழ்மூல வன்னியடா மேல்மூலத்திற்
பதிக்கான அமுதமது யிருக்குதப்பா
பாலகனே வாலைபதம் பதிவாய்க்காரே. (55)

கார்க்கவே யாதியந்தம் பிண்டமாகிக்
கருணையுள்ள நாதவிந்து ரூபமாகி
ஏர்க்கவே சத்தாகிச் சித்துமாகி
ஏகாந்த வாசிகுரு மூலமாகித்
தீர்க்கமுள்ள சிவயநம சித்துமாகித்
தெளியாத பொருளாகித் தெளிவுமாகி
பார்க்கவே ஆறெழுத்தாய் நின்றமூலம்
பத்தியுட னோரெழுத்தாய் நின்றவாரே. (56)

வாரான சுழிமூல மறியவென்றால்
மகத்தான ஓங்கார வடிவுமாச்சு
நேரான ஓங்கார வடிவேதென்றால்
நிலையான ரூபமடா பிராணநாதம்
கூரான நாதசத்தி சிவமதாச்சு
குருசத்தி சிவம்உடலு முயிராய்நிற்கும்
பேரான உடலுயிரைக் காணுமற்றான்
பேய்க்கூத்தாய் நின்றலைந்து பிலங்கெட்டாரே. (57)

பிலமான அகாரத்தை மூலந்தொட்டுப்
பிசகாமல் உகாரத்தை நடுவிற்சேரு
குலமான மகாரத்தைச் சுழியிலேற்று
குறையாது வாசியது நிலையில்நிற்கும்
தலமான பதியறிசிங் கென்றேநேசி
தன்மையுடன் சுழினையில்வங் கென்றுபூரி
நலமான ரண்டுங்கும் பித்துக்கொண்டு
நாட்டமுடன் ரேசகபூ ரகமாய்நில்லே. (58)

நில்லென்ற நிலையேது மனமங்கேது
    நிரஞ்சனமாய் நிறைகின்ற மவுனமேது
சொல்லென்ற சொல்லேது சுத்தமேது
    சுத்தமென்ற யிடமேது நாகமேது
வெல்லென்ற வாசிசிவ யோகமேது
    வேதசாஸ் திரபுரா ணங்களேது
அல்லென்ற அசைவேதாங் காரமேது
    அரகரா ஒன்றுமில்லை வெளிதானுச்சே. (59)

வெளியாக யின்னமொரு கருவைக்கேளு
    விபரமுடன் நாற்கோணம் நன்றாய்க்கீறி
சுழியாக அதினுள்ளே விந்துபோட்டுச்
    சுத்தமுட னதினுள்ளோங் காரஞ்சாத்தி
வழியாக அதினுள்ளே நங்கிளீங் கங்கென்று
    மார்க்கமுட னெழுதிமஞ்சள் நூலணிந்து
தெளிவாக மானதமாய்ப் பூசைபண்ணிச்
    செகத்தோர்க்கு யெந்திரத்தைக் கட்டிப்பாரே. (60)

பாரப்பா யெந்திரத்தைக் கட்டினுக்காற்
    பத்தியுடன் சரஸ்வதியும் நாவில்நின்று
நேரப்பா கவித்திரங்கள் பாடவைக்கும்
    நிசமான தேகவச்சிர காயமாகும்
சாரப்பா சகலகலைக் கியானந்தோற்றும்
    சகலருமே வசிகரமாய்த் தானேநிற்பார்
தேரப்பா சரஸ்வதியின் கடாட்சத்தாலே
    சித்திமுத்தி யாகியவன் ஜெனிப்பான்காணே. (61)

காணவே யின்னமொரு கருமானங்கேள்
    கருணையுட னிருகோணம் பிறையுமிட்டுப்
பூணவே பிறையதனுள் விந்துசாத்திப்
    புத்தியுடன் ஓங்கார மதனுள்ளிட்டுத்
தோணவே ஓங்காரத் துள்ளேமைந்தா
    சுத்தமுடன் மங்கிலிங் மங்கென்றிட்டு
ஊணவே மானதமாய்ப் பூசைபண்ணி
    உத்தமனே மானிடர்க்குக் கட்டித்தீரே. (62)

தீர்க்கமுடன் மானிடர்க்குக் குளிசங்கட்டத்
திருவான லட்சுமியும் வசமாய்நின்று
மார்க்கமுடன் சந்தான பாக்கியங்கள்
வரிசையாய்த் தான்கொடுத்து மகிழ்ச்சியாக்கி
ஏர்க்கவே இல்லறத்தோ டிருக்கச்செய்து
எல்லோர்க்குந் தானவளா யிருப்பாள்கண்டாய்
ஆர்க்குமிவள் நல்லவளா யருளே தங்கி
அதிகசெல்வப் பதியாக்கி வைப்பாள்காணே. (63)

காணப்பா யின்னமொரு கருமானங்கேள்
கைகண்ட சூட்சமுக் கோணமிட்டு
ஊணப்பா ஓங்காரத் துள்ளேமைந்தா
உத்தமனே சிங்கிலியும் சிங்கென்றிட்டுத்
தாணப்பா வென்றசதா சிவனையெண்ணித்
தன்னினைவை யோர்நினைவாய்த் தங்கவைத்துத்
தோணப்பா மானமதாய்ப் பூசைபண்ணிச்
சுத்தமுடன் மானிடர்க்குக் கட்டித்தேறே. (64)

தேரப்பா யெந்திரத்தைக் கட்டினக்கால்
தீர்க்கமுள்ள ருத்திரன்றன் கடாட்சத்தாலே
வீரப்பா கொண்டதொரு தோஷமெல்லாம்
விட்டகன்று தேகமதில் வினையில்லாது
சேரப்பா அவனிடத்தில் ஞானசோதி
நின்றுவிளை யாடுமடா நிசமாம்வித்தை
ஆரப்பா அறிவார்கள் பஞ்சசத்தி
அவர்களுட திருநடனத் தாட்டுத்தானே. (65)

தானாக யின்னமொரு சித்துமார்க்கம்
தன்மையுடன் சொல்லுகிறே முண்மையாகக்
கோனாக அறுகோணம் நன்றாய்க்கீறிக்
குறிப்புடனே நடுமையம் விந்துசாத்தி
ஊனாக விந்துவோங் காரமிட்டு
உத்தமனே ஓங்காரத் துள்ளேகேளு
நானாக வங்கிலிவங் கிட்டுக்கொண்டு
நன்மையுடன் மானதமாய்ப் பூசைபண்ணே. (66)

பண்ணப்பா மானதமாய்ப் பூசைபண்ணிப்
பத்தியுட னெந்திரத்தைக் கடாட்கித்தாக்கால்
விண்ணப்பா நிறைந்தமயேஸ் வரியினாலே
மெய்நின்ற தோஷமெல்லாம் விலகிநல்ல
உண்ணப்பா வாசியது உறுதியாகும்
உத்தமனே தேகமது வலுவுண்டாகும்
கண்ணப்பா தான்துலக்கிக் கருணைதங்கும்
கருணையுடன் சிவயோகங் கருத்தொன்றுமே. (67)

ஒன்றாடச் செய்தியைத்தான் சொல்லக்கேளு
உத்தமனே விந்தெழுதி விந்துக்குள்ளே
நன்றாட ஓங்கார மதனுட்போட்டு
நாட்டமுடன் ஓங்காரத் துள்ளேமைந்தா
நின்றாட அங்கிலிஉங் கென்றுசாத்தி
நீமகனே மானதமாய்ப் பூசைபண்ணிச்
சென்றாட யெந்திரத்தை மானிடர்க்குத்
தெளிவாகக் கட்டினதாற் றீர்க்கமாமே. (68)

தீர்க்கமென்ன சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு
திருவாகும் பராபரியின் செயலுண்டாகும்
மார்க்கமுடன் கனபவுசு மக்கள்சூழும்
மகத்தான யோகமுடன் வாகனங்கள்
சேர்க்கைபல கழனிநவ தானியங்கள்
சேங்கன்று பசுமாடு சிலதுண்டாகும்
ஆர்க்குமே அவனிதனி லதிகமேன்மை
அன்பான மனோமணியா ளருள்தன்னாலே. (69)

அருளான கருமானஞ் சொல்லக்கேளு
அங்கமுடன் நவகோணம் நன்றாய்கீறிப்
பொருளான நடுமையம் முக்கோணத்திற்
பூரணமாய் விந்தெழுதி விந்துக்குள்ளே
உருவான ஓங்கார மதனுட்சாத்தி
உத்தமனே ஓங்காரத் துள்ளேகேளு
திருவான செயலதினாற் சிங்சிங்கென்று
சித்தமுடன் தானெழுதத் தீர்க்கமாமே. (70)

தீர்க்கமுடன் சக்கரத்தை முன்னேவைத்துச்
சிவசிவா மானதமாய்ப் பூசைபண்ணி
மார்க்கமுடன் மானிடர்க்குக் கட்டினாக்கால்
வஞ்சனைகள் பில்லிமுதல் யேவல்தோஷம்
மூர்க்கமுள்ள கண்ணேறு கிரகதோஷம்
முன்னாளிற் செய்ததொரு பாவமெல்லாம்
சேர்க்கையுள்ள நவக்கிரக குளிசத்தாலே
தீருமடா கலைநின்ற நிலையைப்பாரே. (71)

நிலையறிய மாட்டாம லுலகமாந்தர்
நெடுந்தூரஞ் சென்றுகுரு பரனைத்தேடி
மலையேறிச் சடைவளர்த்து மதியுங்கெட்டு
வாழுமிடந் தனையறியா மாண்பர்தானும்
தலைகெட்ட நூல்போலே பின்னலாகித்
தத்தளித்துக் கெட்டவர்கள் கோடாகோடி
அலையாம லடிதொழுது முடிமேலேறி
அம்பரத்தைக் கண்டெட மாடினாரே. (72)

ஆடியதோர் பானாட ஆத்தாளாட
அண்டரொடு தேவர்முதல் ரிஷிகளாடப்
பாடியதோர் தோத்திரஞ்சே கண்டிநாதம்
பருமணியுஞ் சங்கினொலி தீபதூபம்
தேடியதோர் சிவகணங்கள் தாளம்போடச்
சிலம்பொலியுங் கலகலென்னச் சிவனுமாட
நாடியதோர் பூரணமும் நானுமாட
நன்மையுடன் நானாட நீயுமாடே. (73)

நீயென்ற நிலையத்துச் சொல்லுமத்து
நினைப்பதுவு மறப்பதுவு மிரண்டுமத்து
மாயையென்ற மயக்கமொடு இயக்கமத்து
வஞ்சனைகள் பொய்களவு மாயமத்துத்
தாயென்றும் பிள்ளையென்றும் பெண்டிரென்றும்
சங்கையென்ற வுறவத்துத் தய்வுமத்துக்
காயென்றும் பழமென்றுங் கர்மமத்துக்
கருணையுடன் றனிருந்து துலங்குவாரே. (74)

துலங்கியதோர் பூரணமாங் கலைக்கியானத்தைச்
சொல்லறிவுக் கறியாதார்க் கீயவேண்டாம்
இலங்கியதோர் சிவயோகி மவுனயோகி
இல்லறத்தோ டேவாழும் பரமயோகி
விலங்கியதோர் தபோதனருக் கீயவேணும்
விடந்தனையே தருங்குறும்பர்க் கீய்ந்தாயானால்
கலங்கிமனம் தான்வெந்து மயங்குமென்று
கமலசரஸ் பதியறியக் கடாட்சித்தேனே. (75)

மேகத்திற்கு

சித்தான மந்திரமாஞ் சித்துஞ்சொன்னேன்
சிவசிவா மூலிகையின் சித்தைக்கேளு
முத்தான மூலியடா குப்பைமேனி
முதன்மையாம் மிளகுடனே கொண்டாயானாற்
சுத்தான சுரமுடனே யிளைகாசம்
சுருக்காகத் திருமடா சுத்தயோக
வித்தான மூலமதில் மனதைவைத்து
வேதாந்தக் குருபதியில் மேவிச்செல்லே. (76)

செல்லப்பா பட்டையுடன் வெள்ளைப்பூடு
திறமான மிளகுடனே மூன்றுங்கூட்டிக்
கொல்லப்பா தானரைத்துக் கொண்டாயானாற்
குடிலமென்ற கிரந்திமுதற் சொறிசிரங்கு
மல்லப்பா வயிற்றுவலி குன்மரோகம்
வாதபித்த சிலேத்துமநோய் வருவதெல்லாம்
வெல்லுமப்பா மகோதரமும் பெருநோயெல்லாம்
விட்டகன்று போகுமென்று விளம்பினேமே. (77)

குட்டநோய்க்கு

விளம்பெறவே யின்னமொரு கருமானங்கேள்
வெள்ளெருக்கின் வேரினுட பட்டைவாங்கி
வளம்பெறவே ஊடுகலின் பட்டைகூட்டி
வாட்டமுட னிருவகையு மாவதாக்கி
உளம்பெறவே வெருகடிமா தேனிற்கொள்ள
உத்தமனே பதினெட்டுக் குட்டந்தீரும்
தளம்பெறவே விஷகடிக ளெல்லாந்தீரும்
தன்மையுடன் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணே. (78)

பண்ணப்பா சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
பத்தியுடன் பூரணத்திற் பதிவாய்நில்லு
கண்ணப்பா தானறிந்து மனக்கண்கொண்டு
கருணையுடன் சாஸ்திரத்தைக் கனிவாய்ப்பாரு
உண்ணப்பா வாசியிற்சென் றிருந்துகொண்டு
உத்தமனே சிவயோகம் உன்னிப்பாரு
விண்ணப்பா தானோக்கி மனக்கண்கொண்டு
வேதாந்தச் சுழிமுனையில் மேவிநில்லே. (79)

நில்லந்த நிலைதனிலே நின்றுகொண்டு
நேசமுடன் வாசியுட நிலையைப்பற்றிச்
செல்லந்தப் பூரணத்தில் நின்றாயானாற்
சிவசிவா சிலம்பினுட நாதங்கேட்கும்
சொல்லந்த நாதமடா குமரிகற்பம்
குறியறிந்து கற்பமதைக் கொண்டாயானால்
உல்லந்த மானசிவ சோதிசூட்சம்
உறுதியுள்ள சூட்சமடா வுரைக்கொணாதே. (80)

ஒண்ணான மனதையல்லோ காக்கவேணும்
உத்தமனே சற்குருவைக் காணவேணும்
கண்ணான வொளியல்லோ பிர்மரூபம்
கற்பமுண்டு பூரணத்து ளிருக்கவேணும்
பண்ணான பலநூலைப் பார்க்கவேணும்
பரமான யோகத்திலே பணியவேணும்
விண்ணான அமுதத்தை யுண்ணவேணும்
வேதாந்த சாஸ்திரத்தி னுண்மைகேளே. (81)

உண்மையென்ற சிவயோகம் சொல்லக்கேளு
உறுதியுள்ள சிவகலை நாதனப்பா
வெண்மையென்று வந்ததுதான் அகாரபீடம்
வேதாந்தக் குருவிருந்தாற் சுழினைக்குள்ளே
தன்மையென்று தானிருந்த உகாரபீடம்
சார்ந்தங்கு தானிலங்கும் மகாரபீடம்
நன்மையென்ற குருபரன்முன் வொளிபோற்காணும்
நாதாந்தம் பெற்றவர்கள் சாதித்தாரே. (82)

சாதிக்கும் சிவயோகந் தன்மைகேளு
சங்கையுடன் சொல்லுகிறே னப்பாசிக்க
வேதிக்கும் அன்னமதை வயிறுமுண்ணு
வெண்ணீருங் கால்வயிறு மதுபோற்காலி
பேதிக்கும் பொருமலமும் அபானவாயிற்
பிலக்கவே யிறக்காதே ஜலத்தைமந்தா
போதிக்கும் படுக்கையடா யிடக்கைகீழாய்ப்
புறளாம லுறங்குசா தகந்தானென்னே. (83)

எண்ணப்பா விந்துதனை யிகழவேண்டாம்
எடுத்ததெல்லாம் மனதாசை கொள்ளவேண்டாம்
நண்ணப்பா அபினரக்குக் கொள்ளவேண்டாம்
நாதாந்தக் கற்பமதைக் கொள்ளும்போது
உண்ணப்பா லகிரியிலே வாழவேண்டாம்
உண்மையென்று கஞ்சாவை புணரவேண்டாம்
முண்ணப்பா நாதகற்பங் கொண்டதெல்லாம்
மோசம்வந்து போகாம லுத்துப்பாரே. (84)

உத்திகொண்டு யிப்படியே நடந்தாயானால்
உண்மையென்ற சிவயோகம் உரைக்கும்பாரு
புத்திகொண்டு சரியையொடு கிரியையோகம்
பூரணமாய் ஞானமொடு நாலுமைந்தா
வெத்திகொண்ட சரியையென்ற குணத்தைக்கேளு
வேதாந்தத் தேகமப்பா நாதத்தாலே
முத்திகொண்ட வாயுவுட விசையினாலே
மூன்றுலக முண்டாச்சு சரியைவாழ்வே. (85)

சரியையிலே கிரியையுட குணத்தைக்கேளு
தயவான விந்துவினற் றேய்வும்வாய்வும்
உரிசையிலே சாதிலிங்க பீடமாச்சு
உண்மையென்ற யோகத்தி னுறுதிகேளு
வரிசையாய் விந்துவுட நாதங்கூட்டி
மகத்தான தத்துவமாய்த் தேகமாச்சு
கரிசனமாய் ஞானத்தின் கருவைக்கேளு
கருணையுள்ள கணபதியுந் தெய்வந்தானே. (86)

தானென்ற கணபதியே பஞ்சபூதம்
தன்மையுட னேபிறபபால் நின்றமூானம்
ஊனென்ற கணபதியே ஆண்பெண்ணாகி
உறுதியுடன் நடனமொடு பிண்டமானார்
நானென்ற கணபதியே குருவாமென்று
நன்மையுடன் பூரணை தனைக் கண்டோரில்லை
வானென்ற கணபதியே வகையேழாகி
மகத்தான யோனிநால் தோற்றந்தானே. (87)

தானென்ற ரவிமதியே சுழினைக்குள்ளே
தன்னாட்டம் விண்ணாட்டம் விசையிறாட்டம்
கோனென்ற நாட்டமதைக் குறியாயெண்ணிக்
குவிந்துநின்ற நாதமதால் வாசியோகம்
வானென்ற ஞானத்தின் யேகசங்கேத
மகத்தான நந்தியல்லோ மூலத்தியிற்
றேனென்ற திசைநாத வடியாய்நிற்கும்
சிவசிவா மூக்குநுனி தெளிவாய்ப்பாரே. (88)

தெளிவான யோகத்தின் குணமுஞ்சொன்னேன்
சிவசிவா முப்புரத்தின் செயலுஞ்சொன்னேன்
ஒளிவான புருவமையத் தமருக்குள்ளே
உண்மையென்ற வாசிசிவ யோகஞ்சொன்னேன்
அழியாத பேரின்ப மோட்சஞ்சொன்னேன்
அருள்பெருகுங் கலக்கியான கற்பஞ்சொன்னேன்
தெளியாமல் நிற்பதற்கு நிலையுஞ்சொன்னேன்
நிலையறிய ஞானபூ ரணஞ்சொன்னேனே. (89)

சொன்னதொரு சூட்சமென்ன ஞானமென்ன
சுகமான வாசியென்ன யோகமென்ன
விண்ணதிலே கண்டதொரு சோதியென்ன
வேதமென்ற நாதாந்த விலாசமென்ன
ஒண்ணதிலே ரண்டென்ன ஆண்பெண்ணென்ன
ஒருகோடி மந்திரத்தி னுண்மையென்ன
கண்ணதிலே கண்டதெல்லாம் மாயாமாயம்
கருவறிந்து பார்த்ததெல்லாங் கதையாய்ப்போச்சே. (90)

போச்சென்று நினையாதே தன்னைப்பாரு
பூரணமுங் காரணமும் பொருந்தியொன்றாய்
நீச்சென்ற நிலையறிந்து நீந்திறைக்கால்
நெடுந்தூரஞ் சென்றுவிளை யாடலாகும்
மூச்சென்ற வாசியினால் முழுங்குஞ்சத்தம்
முன்னேறிப் பாயுதடா மூதுகண்வெள்ளம்
ஆச்சென்ற வெள்ளமடா இடைகாலூட்டே
அமைதுவருங் கெங்கைகயைநீ அறிவாற்கொள்ளே (91)

அறிவான அறிவதனால் மூக்கண்பார்த்து
ஆதியென்ற மணியதனை அங்கையுண்டு
குறியான அரவுபட மணியைமைந்தா
குணமறிந்து மனம்பொருந்திக் கூர்மையாக
நெறியாகத் தானிருந்து நெருடிறைக்கால்
நேரறிந்து சாரையொன்று கீழேபாயும்
சரியாகப் பாய்கிறதோர் வேலைபார்த்துச்
சங்கையுடன் தன்வாயா லுருஞ்சிவாங்கே. (92)

வாங்கிமிக வாசியினா லுருஞ்சிவாங்க
மகத்தான நாதமென்ற வழலைப்பாம்பு
ஓங்கியே வழியாக மூதுகண்ணாலே
ஓடிவரு மங்கே முருஞ்சிக்கொள்ளும்
பூங்கமல மாதுபதம் பணிந்துபோற்றிப்
பூரணமா யெந்நாளும் பூசித்தாக்கால்
ஆங்கெதிகொண் டெந்நாளும் வாழ்வாய்மைந்தா
அன்பான வாலைபத மறிவாய்ப்போற்றே. (93)

போற்றியே யிப்படியே மவுனமூலம்
பூரணமாய்க் கண்டவர்க ளொருவரில்லை
வாற்றியே மவுனத்தை யாருஞ்சொல்லார்
மகத்தான குருச்சொல்ல அறியவேணும்
நாற்றிசையும் வெற்றிகொங் கணர்தான்வந்து
நலமான கடைப்பிள்ளை யென்றமைந்தார்
சாத்தியதோ ருபதேசப் படியேநானும்
சங்கையுடன் ஓம்அங்உங் மங்கென்றஞ்சே. (94)

அஞ்செழுத்தும் மூன்றதிலே அடங்கிப்போச்சே
அரகரா மூன்றுமோங் காரமாச்சு
விஞ்செழுத்தை அறியாத நெஞ்சத்தோரே
விட்டெழுத்துந் தொட்டெழுத்தும் வினவிப்பார்க்கும்
பஞ்செழுத்தைப் பார்த்தவரே கிரியாயோகம்
பார்தனிலே மேலான ஞானியாவான்
செஞ்சொல்முறை வேதமெனக் கண்டேனையா
செம்மையுடன் றனிருந்து சிவமேயெண்ணே. (95)

எண்ணவே யிடகலைதான் அகாரமாச்சு
இன்பமுள்ள பிங்கலைதான் உகாரமாச்சு
உண்ணவே பிழினையது மகாரமாச்சு
உத்தமனே கண்ணொளிதான் விந்துநாதம்
முன்னமே ஆதியிலே மூளைத்தசத்தம்
மூவுலகந் தானறிந்து மூளைத்ததையா
சொன்னபடி விழிப்பறிந்து பார்த்தாயானாற்
சோதிசிவ சூட்சமடா சொல்லக்கேளே. (96)

கேளப்பா கண்டதெல்லா மழிந்துபோச்சு
கேள்வியென்ன ஒளிவெளியே நிசமதாச்சு
வாளப்பா அரூபமென்ன சுழினை காந்தி
மக்களே சுழினையிலே மனதையூணு
வேளப்பா நிற்குணமே துவாதசாந்தம்
மெய்யான நிற்குணமே மூலசூட்சம்
ஆளப்பா நிற்குணமே ஒளிதான்தேகம்
அப்பனே சுத்திகடு ஆடும்பாரே. (97)

ஆடுமடா ஓங்கார வாளின்கூர்மை
அரகரா வேதாந்த மானதேகம்
நாடுமடா பூரணத்தை நாடிநாடி
நலமான சுழினையிலே நாடிப்போச்சு
ஓடுமடா ஓட்டம்பூ ரணத்திறட்டம்
உத்தமனே அண்டபகி ரண்டத்தாட்டு
பாடுமடா ஓசைபரா பரையின்நாதம்
பத்திகொண்ட சித்தமதின் மோட்சம்பாரே. (98)

பாரப்பா மோட்சஞ்சின் மயத்தைக்கண்டாற்
 பதிவான சிவயோகம் ஞானமாச்சு
தேரப்பா ஞானியென்றால் ஜடத்தைப்பேனுன்
 சிவசிவா ஜீவநிலை யறியமாட்டான
காரப்பா சித்தன்கற் பத்தோடொன்றிக்
 கைலாச பாசமதாய்க் கருதிவாழ்வான்
கோரப்பா கற்பமதை யுண்டுதேறி
 நிசமான வாசியிற்சென் றிருப்பான்றானே. (99)

தானான தானவனுய் நின்றுவாழ்வான்
 சதாகோடி நாளுமொரு நாளாய்நிற்பான்
ஊனான காயாதி கற்பமெல்லாம்
 உண்டுகரை யேறியவ னுறுதியாவான்
வானான அண்டபகி ரண்டமெல்லாம்
 வரைகடந்து திரையகற்றி வந்துசேர்வான்
தேனான மொழியுடையா ளமுதுபானம்
 தினந்தோறுங் கொண்டவனே சித்தனுமே. (100)

ஆமப்பா வாலையுட திட்சைதன்னை
 அருள்பெருகச் சற்குருவி னிடமேகேட்டு
தாமப்பா தன்னிலையிற் றானேநின்று
 சங்கையுடன் பூரணியைப் பூசைபண்ண
நாமப்பா அவளாகு மவள்நானுகும்
 நாட்டமுட னறுபதுக்குட் சித்தியாகும்
ஓமப்பா அறுபதுக்குள் மேலேமைந்தா
 ஊனுறுதி காலுறுதி உழன்றுபோமே. (101)

உழன்றுசெடம் போகாமற் காத்தோன்சித்தன்
 உண்மையென்ற வாசிகண்டா லவனேயோகி
குழன்றுமனம் போகாமற் காத்தோன்ஞானி
 குறியறிந்து கொண்டவனே கெவுனியாகும்
அழன்றுசெகந் தனைமறந்து அகைந்தைபேசி
 அம்பரத்தைக் காணமல் ஐயோவென்று
தழன்றுகெதி அறியாத மூடரோடே
 தானிருந்து பேசாதே தன்னைக்காணே. (102)

காணப்பா பூரணமாங் கலைக்கியானத்தைக்
கருத்துறவே தான்பார்த்துக் கலைகொண்டேறி
ஊணப்பா போய்வாய்வு இவமதாகும்
உள்ளுணர்ந்து வாய்வதுவே சத்தியாகும்
பேணப்பா ரெண்டையுமே ஒன்றுபண்ணிப்
பிண்டமுதல் அண்டவரை கொண்டாயாகற்
பூணப்பா பொற்கமலந் தன்னிலேதான்
பூரணமா மமுர்தமடம் பொங்கும்பாரே. (103)

பாரப்பா பதியறிந்து புருவநதேகிப்
பதிவான கண்ணின்மலர் கண்ணுலேதான்
நேரப்பா வளிந்தொழுகுஞ் செந்தேன் தன்னை
நிசமாக அனுவளவு கொண்டாயானல்
ஆரப்பா உனக்கீடு ஆருமில்லை
அமுதரசந் தான்கொடுத்த ஆத்தாள் தன்னை
வீரப்பா கொண்டுமெதி கெட்டாயானல்
விண்ணிடிந்து தலைதெறிக்கும் மெய்தான்பாரே. (104)

மெய்யாகச் சொல்லுகிறேன் மெய்யும்பொய்யும்
விளங்குதடா உலகத்தி லதினல்மைந்தா
பொய்யாகப் போகுதடா மனிதர்வாழ்வு
பொய்யகற்றி மெய்யாக யிருந்துதானல்
கையாறக் கண்டபலன் மெய்யாய்நிற்கும்
கண்ணறிந்து பாவமதைச் செய்யவேண்டாம்
ஐயாகே ளறிவுவந்து பாவஞ்செய்தால்
அவன்தலையைக் காக்குமடா அறிவாய்க்கேளே. (105)

கேளப்பா அஞ்சான வயதுதன்னிற்
கெருவமுடன் செய்ததொரு பாவமெல்லாம்
சூளப்பா தாயிடமே சேருங்கண்டாய்
சத்தமுடன் பத்தான வயதுதன்னில்
வேளப்பா செய்ததொரு பாவமெல்லாம்
மெய்யாகத் தகப்பனிடம் மேவும்பாரு
ஆளப்பா பதினஞ்சாம் வயதுதன்னில்
அவன்செய்பா வங்குருவுக் காகுங்காரே; (106)

கார்க்குமடா பதினாறு வயதுதன்னிற்
கருத்துறவே செய்ததொரு பாவந்தானும்
ஏர்க்குமடா தெய்வமது காத்துக்கொள்ளும்
என்மகனே பதினாறு வயதுக்கப்பால்
தீர்க்கமுடன் செய்ததொரு பாவமெல்லாம்
சிவசிவா செய்தவனைக் காக்கும்பாரு
பாரக்கமுட னிதையறிந்து அறிவுகொண்டு
மகத்தான புத்தியினால் வாழ்வாய்பாரே. (107)

பாருமப்பா பகுத்தறிவு வந்தபோது
பாழான கொடுமைகளைச் செய்வாயானாற்
சேருமப்பா பாவமெல்லா மவனைக்காத்துச்
சீக்கிரத்தில் நரகமதைச் சேர்வானையோ
காருமப்பா சத்தியத்தைக் காக்கவேணும்
கருணையுடன் செபதவங்கள் செய்யவேணும்
நேருமப்பா நிலையறிந்து குருவைத்தேடி
நித்தியமுஞ் சுழிமுனையை நேர்ந்துநில்லே. (108)

நில்லப்பா வாசிதிரு வாசியேறி
நின்றதொரு பூரணமாங் கலைக்கியானத்திற்
செல்லப்பா சென்றிருந்து வாசியோகம்
தீர்க்கமுடன் நிலையறிந்து கொண்டாயானால்
அல்லப்பா உள்வெளியாய் நின்றவாசி
அடங்குமடா யிருதயத்தி லதுதான்போதம்
சொல்லப்பா சொல்மொழியை மறவாமற்றான்
சுருதியுடன் நாதமதில் வாழ்வாய்காணே. (109)

காணவே யின்னமொரு சூட்சங்கேளு
கருணையுடன் வாலையைநீ பூசைபண்ணி
தோணவே யெச்சாதி யானாலென்ன
சுந்தரமாய் நின்றதொரு வாலைதன்னைப்
பூணவே பூரணமாய்த் தொழுதுபோற்றிப்
புத்தியுடன் மனதுவர நடந்துகொண்டு
ஊணவே அமுதரச வர்க்கமீய்ந்து
உகந்துமன முருகிநீ பூசைபண்ணே. (110)

பண்ணப்பா வாலைபதம் பூசைபண்ணிப்
பத்தியுடன் தானிருந்து வரும்போதையா
பெண்ணப்பா தன்னையுமே அறியுங்காலம்
பிரியம்பி ராட்டியா பாணம்பூட்டி
கண்ணப்பா சுகந்தமுடன் களபமீய்ந்து
காதாந்தப் பூரணிக்குத் தாம்பூலங்கள்
உண்ணப்பா தாரீய்ந்து மகிழ்ச்சியாக
உத்தியுடன் னாதமதில் ரசத்தைவாங்கே. (111)

வாங்கியே பூரணமாய்ப் பூசைபண்ணி
மாதவமாய்ச் சிவயோக வாழ்க்கையானாற்
பூங்கமல மாறுசெயல் தன்னாலத்தப்
பூரணமுங் காரணமும் பொருந்திநின்றாய்
ஓங்காரக் கம்பமதி லுறுதியானால்
உண்மையுட னெந்நாளும் உகந்துவாழ்வாய்
சாங்கமதாய் தனையறிந்து சுழியில்நின்றாற்
சதாபோத மானசிவ யோகமாமே. (112)

ஆமப்பா சிவயோகத் திருந்துகொண்டு
அருமையுடன் வாலைபதம் பூசைபண்ணிக்
காமப்பா லமுதரசங் கொண்டாயானாற்
கருணையுடன் நாதாந்தத் தேகமாகும்
நாமப்பா சொன்னபடி யறிந்துகொண்டு
நாதாந்தப் பூரணமாங் கலைக்கியானத்தைத்
தாமப்பா தன்னிலையிற் றானேநின்று
தன்மையுடன் பூசித்துத் தன்னைப்பாரே. (113)

தன்னைத்தா னறியாத மூடர்தானும்
தாரணியிற் பலவேடந் தானேபூண்டு
விண்ணைத்தா னறியாத மூடர்மெத்த
வேணபடி சாஸ்திரத்தை விரும்பிப்பார்த்து
உன்னைத்தா னறியாம லழன்றுகத்தி
வைர்வழியே நாய்போலே உருமிக்கொண்டு
கண்ணைத்தான் விண்ணிழுத்து காக்கமாட்டார்
கழுதைகளாய்க் கண்டாக்கா லடித்துத்தள்ளே. (114)

அடியறிந்து முடிமீதில் நிற்கவேணும்
ஆசைகொண்டு சாஸ்திரங்கள் பார்க்கவேணும்
முடியறிந்து மோனநிலை காணவேணும்
முத்திபெறச் சிவயோகந் திருக்கவேணும்
பிடியறிந்து கதிர்மதியிற் சேர்க்கவேணும
பிங்கலையு மிடகலையுந் தெரியவேணும்
வடிவறிந்து வாலைபதங் காணவேணும்
மகத்தான சிவயோக வளமைகாணே. (115)

காணவே பூரணமாங் கலைக்கியானத்தைக்
கருத்தறியா மாந்தருக்கு யீயவேண்டாம்
தோணவே ஆதாரஞ் சொல்லவேண்டாம்
சுத்தமுடன் வாசிநிலை காட்டவேண்டாம்
ஊணவே ஆதியந்தப் பொருளைநீயும்
உற்றிருந்து ரகசியங்கள் பேசவேண்டாம்
பூணவே தன்னறிவைத் தானேகண்டு
புத்தியுடன் சித்தமதாய்ப் பொருளைப்பாரே. (116)

பாரப்பா பொருளறிய வேணுமென்றாற்
பதிவான சற்குருவைக் காக்கவேணும்
நேரப்பா நினைவையொரு நினைவாய்வைத்து
நிலைபெறவே தலமறிந்து நீயும்நன்றாய்ச்
சாரப்பா சார்வறிந்து குருவைமேவிச்
சந்திரனைச் சூரியனிற் சாரப்பண்ணி
மேரப்பா அண்டாண்ட முடிவிற்சென்று
மெய்யான அக்கினியில் மேவிநில்லே. (117)

நில்லப்பா அக்கினியே வாசமாகி
நேமமுடன் நித்தியா னுஷ்டானங்கள்
செல்லப்பா விடியவொரு சாமந்தானும்
சிவசிவா வேளைரிஷி யானவேளை
நல்லப்பா அவ்வேளை தனிலெழுந்து
நாட்டமுட னாதார தியானம்பண்ணி
அல்லப்பா உதயாதி உச்சிநேரம்
அனுசரிப்பாய் சிவயோகம் அன்பாய்த்தானே. (11

தானேதான் அவனுறைப் பிற்கவேணும்
　　தன்மையுடன் குருபதியிற் சாரவேணும்
வானேதான் கெதியெனவே வாசிபோற்றி
　　மந்திரபஞ் சாட்சரத்தில் மனதுகூர்ந்து
கோனேதான் தானாக அக்நிசக்தி
　　குதிப்பதிந்து ஆதார நிலையில்நின்று
ஊனேதான் தானாக உறுதிபெற்று
　　ஒருமிக்க பட்டணத்தி லொடுக்கமுற்றே. (119)

முத்தான பூரணமாம் கலைக்கியானத்தை
　　முனையறிந்து பன்னிரண்டு பத்துஞ்சொன்னேன்
பத்தான வயதைதா னறிந்துகொண்டு
　　பன்னிரண்டு பத்ததையுங் குறுக்கிமைந்தா
சுத்தான சோலியென்று அறுபதுக்குட்
　　சுருக்கிவைத்துச் சூஸ்திரத்தைச் சுகமாய்ப்பார்த்துச்
சித்தான சித்தெடுத்து வெத்திகொண்டு
　　சிவசிவா சிதம்பரத்திற் றெளிவாய்முற்றே. (120)

கடைப்பிள்ளை கலைக்கியானம் 120

முற்றிற்று.

மதுரை வடக்குமாசி வீதியிலிருக்கும் பாத்திர வியாபாரம் க. ரா. ம. கணபதியாபிள்ளை யவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

முருகன் துணை.

ஏழாவது

கடைப்பிள்ளை திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞான தீட்சாவிதி 16.

ஆதியந்த மூங்கடந்த வெளியுந்தாண்டி
அகண்டசச்சி தானந்தத் தப்பால்ஞானம்
ஓதியந்த மாகியெங்கும் நிறைந்தேதானாய்
ஒளியான கொங்கணவர் பாதம்போற்றி
நீதியந்த ஞானமாந் தீட்சைதன்னை
நிச்சயமா யோதிவிரா மயத்திருந்தே
விதிபந்த மானஅறு கோணத்துக்கும்
விநாயகனும் முன்னிருந்த விதியேகாப்பு.

ஆனந்த மானசிவ நந்திமூலர்
அருள்பெருகுங் குருமுனிகோ ரக்கநாதர்
தானந்த மாயச்சர் கொங்கணர்க்குந்
தாயான போகரிடைக் காடரோடு
வானந்த மாகும்புண் ணாக்குச்சித்தர்
வாசமுனி கமலமுனி சண்டிகேசர்
கானந்த சுந்தரா னந்தர்பிர்மர்
கயிலாசச் சட்டைமுனி பாதந்தானே. (1)

தானென்ற கருவூரார் கொங்கணர்க்குச்
சமர்த்தான உரோமருட பாதந்தன்னை
நானென்ற ஆணவமும் மலங்கள்போக்கி
நாயடியேன் சிரத்திலுங்கள் பாதந்தானும்
வானென்ற வெளிகடந்து மவுனத்துள்ளே
வைத்துபதே சித்ததொரு தீட்சைதன்னைப்
பானென்ற இரவிமதி சுழினைமூன்றிற்
பாடுகிறே னாறுமுக மஞ்சிற்றுனே, (2)

அஞ்செழுத்தி லாறான சூட்சந்தன்னை
அறைகிறே னன்புடைய அறிவுள்ளோர்க்குப்
பிஞ்செழுத்தாய்ப் போகாமற் பிஞ்சிற்பூத்துப்
பிலமாகி யுட்புகுந்து திட்சைகண்டால்
வஞ்செழுத்துப் புருவநடு விருந்தவுண்மை
மவுனமுட ஞையுரு வாகிவந்து
கொஞ்செழுத்தாய் நின்றபொறி யெழுத்துட்பாய்ந்து
கும்மென்ற இருள்நீக்குஞ் சுவாசந்தானே. (3)

வாசமென்ற சுவாசமதாய் வந்தமூலம்
வலமிடமாய் மாறியெழுந் தந்தத்துள்ளே
நேசமென்ற பன்னிரண்டாய்ப் பிரிந்தாலும்
நேர்நிறையி லெட்டோ லாகிநின்று
பாசமென்ற எட்டுள்ளாய்ப் பிரிந்தாலும்
பரமாகி அவ்வெளியிற் பாய்ந்துவோடும்
வீசமென்ற எழுத்தாலே எட்டிற்சேர்ந்து
விண்ணொளியைக் கண்ணொளிபால் மேவிக்காணே. (4)

காணப்பா யிதுவழியே திட்சைசொல்வேன்
கண்டென்ற நந்திதிரு மூலர்திட்சை
பூணப்பா போகருடை திட்சைசங்கம்
பொருந்துமுக மொன்றாகி ரெண்டிற்கேளு
நாணப்பா குருமுனிக்குத் திட்சைஐவ்வாம்
ஞானமுள்ள கொங்கணர்க்குச் சுழிமூன்றாகும்
பேணப்பா சட்டைமுனி டகாரத்தானாய்ப்
பேறுபெற்றார் மூன்றுமுகந் தன்னிற்கேளே. (5)

கேளடா சுந்தரர்க்கு ணகாரமாகிக்
கிருபைதருந் நகாரமடா சண்டிகேசர்
ஆளடா கருவூரார் பகாரத்துள்ளே
ஆகிநின்றார் காளாங்கா முகத்துக்குள்ளே
வாளடா பிரமமுனி மகாரத்துள்ளாய்
வாழுகின்ற ரோமரிஷி ரகாரந்தானாய்ப்
சூளடா அவ்வெளியில் அகாரஞ்சாயச்
சூட்சமாய் நின்றபஞ்ச முகத்துட்பாரே. (6)

பாரப்பா அஞ்சான முகத்துக்குள்ளே
    பதிந்திருந்த லகாரமடா புண்ணாக்கீசர்
நேரப்பா வகாரத்தி லிடைக்காட்டார்தான்
    நேரான கோரக்கர் மகாரதீட்சை
மாரப்பா ஆறான முகத்துக்குள்ளே
    மவுனவெளி யுள்நிறைந்த வாசனுக்குத்
தேரப்பா றகாரமடா தீட்சையாகி
    செழுங்கமல முனிநாதா யிளமைதானே. (7)

இளமையென்ற கயிலாச ரழுகண்ணிக்கு
    வளஞ்சேர்ந்தா னிருசுழியில் நாதமாகி
பளமையென்ற ஆறுமுகச் சடாட்சரத்துள்
    பதிந்திருந்தார் மும்மூன்று யறுகோணத்துள்
களமையென்ற கோளறுத்து வெளியில்நின்றார்
    கண்டுகொண்டு தெரிசிப்பாய் தன்னுட்டானும்
உளமையென்ற பதினெட்டுள் ளுறவுமாக
    உரைத்திட்டேன் தீட்சைபதி னெட்டுந்தானே. (8)

தானென்ற பதினெட்டுள் பதினேழ்சொன்னேன்
    சாற்றவில்லை மூவருக்குக் ககாரந்தானாய்
தேனென்ற தீட்சையடா சரங்களெல்லாம்
    திறமாக மூலருட தீட்சைகூட்டிப்
பானென்ற ரவிமதியாம் சுழினைமூன்றிற்
    பாயுமே அதுமூவா யிரமுஞ்சேர்ந்து
வானென்ற சுழிமுனையி லொன்றாய்க்கூடி
    மாசற்ற வெளியிலுள்ளே சோதிகாணே. (9)

சோதியொளி கோடியையா ரவியோகோடி
    சூழமதி வன்னியுமோ கோடாகோடி
ஆதிபரை யாகின்ற ஒளியைத்தன்னுள்
    ஐங்காரனைக் காணுதற்குத் தீட்சையானும்
ஓதினேன் பதினெட்டும் மூன்றுக்குள்ளே
    ஒன்றான பதினெட்டைத் தெரிசிக்கத்தான்
நீதியாய்ச் சமரசமாய் மவுனந்தாக்கி
    நிலைத்துநீ தெரிசிக்கக் காணுவாயே. (10)

காணுவாய் பதினெட்டுத் தாயேதன்னைக்
காணுதற்குக் கண்கூசுங் கண்டாயானால்
தாணுவாய் நிறைந்தசிவ யோகியாவாய்
தாயுன்னைத் திருப்பியவள் கண்டாலையா
ஆணுவாய் நின்றமல மாசறுத்து
ஆணுருவாய் நின்றமெய்ஞ் ஞானிநீயே
பேணுவாய் பராபரையும் பதினெட்டொன்றாய்ப்
பேசினதால் தீட்சைவிதி யானவாறே. (11)

வாறான தீட்சையுரைத் திட்டநாதர்
மனமகிழ வந்தகுரு தேசிகாநீ
ஆறான வரையினான்மை பதினெட்டொன்றாய்
அங்கனே தாயாகக் காட்டினாற்போல்
பேறான தீட்சைபதி னெட்டுக்குந்தான்
மிலைத்துநின்ற மூலத்தைப் பேசுவாய்நீ
பாறான வெளிகடந்து சிலம்போசைக்குட்
பாய்ந்துவந்த குருபரனைப் பணிந்தேனையா. (12)

ஐயனே கடைப்பிள்ளை யாகியத்து
ஆனதினாற் கேட்டதெல்லா மருளிச்செய்தாய்
துய்யனே பதினெட்டு மூலந்தேறுந்
சூட்சநிலை அரியெழுத்துக் கெட்டாரென்னை
மெய்யனே அறிந்துநிங் சிங்கென்றேதான்
விளம்புவாய் சாபமதை நீக்கிமைந்தா
தையனே தையலட் சாங்கமெல்லாம்
சுடணத்திலே காணுமையா தங்கம்பூணே. (13)

பூணவே பூசைவிதி நாற்பானூன்றிற்
பூரணமாம் வாலையருள் கற்பந்தன்னைப்
பூணவே யான்சொன்னேன் பூண்டுகொண்டு
புலத்தியன்றன் பதம்பணிந்து தீட்சைதன்னை
பூணவே அண்டாண்டச் சித்தியெல்லாம்
பொருந்திநின்றே யுன்னுக்குள் ளாடுமையா
பூணவே சிவயோக ஞானியென்னப்
பூதலமெல் லாம்வணங்கும் புனிதங்காணே. (14)

காணப்பா தீட்சைவிதி கருவாய்ப்பார்த்துக்
கண்டுகொண்டு கரைகண்டோ ரனந்தங்கோடி.
ஆணப்பா பிறந்தல்லோ குளிகைகட்டி
அண்டாண்டங் கடந்தவரை தாண்டியேறி
நீணப்பா நிறைந்தசிவ சோதிதன்னை
நிராமயமாய்க் கலந்துநின்றோர் கோடாகோடி.
வேணப்பா வேணபேர் தீட்சைபெற்று
வெளியேறிச் சயம்புக்குட் பிச்சைதாமே. (15)

தானேதான் சயம்பில்வந்து பிச்சையேற்றோர்
சதாகோடி நவகோடி கோடாகோடி
வானேதான் வெளிகடந்து வெளியிலுள்ளே
மாசற்ற பிரமமாங் கோடாகோடி.
தானேதான் ஆலையமற் குட்சந்தனையுடன்
தன்னினைவு முடிவறிந்தேன் கயிலாசத்தை
நானேதான் தீட்சைவிதி பதினாறுக்குள்
நாயகமாய்ச் சொல்லிவைத்தேன் தீட்சைமுற்றே. (16)

கடைப்பிள்ளை ஞானதீட்சாவிதி 16

முற்றிற்று.

கடைப்பிள்ளை ஞான சாஸ்திரங்கள் நம்மிடம் அநேகம் ஓலை ஏட்டுப் பிரதிகளிருப்பினும் தற்போது இதிற்சிலதை அச்சிட்டிருக்கிறோம் மற்றவைகள் அடுத்த பாகத்தில் வெளியிடக்கூடும்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த சுந்தரபாண்டியம் சாலிமகாரிஷி கோத்திரம் வை. சிவகுருநாத மூப்பனாரிடம் வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

குருவேதுணை.

எட்டாவது

ஜெயமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருமந்திர ஞானம் 37.

ஆதியிலே பரப்பிர்ம மொன்றதாகி
 அதிலிருந்தே சகலஜெந்துக் குயிர்தானாகி
சோதிதனைக் காண்பதென்று வெளிதோவல்ல
 சுத்தசித்தத் துடன்பார்த்தா லறியலாகும்
சேதியல்ல பலகோடிக் கொருவனுண்டு
 தெளிந்துமனம் விரியாமல் நிலைநிறுத்திப்
பேதியா திருந்துசுழி முனையின் சூட்சம்
 போறிவாற் கண்டறிந்தாற் சித்திகாணே.

சித்திபெற வேணுமென்றால் விகற்பகற்பம்
 சிந்தையினிற் கோபமொடு குரோதமோகம்
பத்தியதோர் கொலைகளவு மதமாங்காரம்
 பாதகமா மென்றசெய லனைத்தும்போக்கி
நத்திவாய் நற்செய்கை யுள்ளதெல்லாம்
 நானிலத்துன் பொருளெனவே கொள்ளைகொள்ளு
வெத்திபெற விற்பனர்கள் சொன்னநூலை
 மேவிப்பார் மற்றதைநீ பார்த்தால்வீணே. (1)

வீணைப்பா வேதமென்றும் சாஸ்திரமென்றும்
 விளம்பினார் வயிர்பிழைக்க மெய்யைப்போலக்
காணப்பா அவைமுற்றும் உலகத்தோர்கள்
 கையாண்டு மெய்சலித்து மாண்டுபோனார்
பூணப்பா அவர்களைப்போல் நீயாகாமற்
 பூரணத்தை நாடிநிற்பாய் புகலக்கேளு
தோணப்பா வொன்றறியா மடையரெல்லாம்
 சோதியிலே கண்டறிந்தோன் போலப்பேச்சே. (2)

பேச்சப்பா பேசிமாந் தரைமயக்கிப்
　　பேராசை கொண்டுகாய் போற்றிருந்து
ஆச்சப்பா ஆச்சரிய மையன்கூத்தை
　　ஆகாகா வென்றெங்கும் பல்லைக்காட்டி
வீச்சப்பா வீச்சிதெனப் பணம்பறித்து
　　விருதாவாய்த் திரிவானே கள்ளஞானி
மாச்சப்பா அவர்களுடன் சேர்ந்திடாதே
　　மகத்தான நிலையைக்கண் டப்பாநில்லே. (3)

அப்பனே ஆதியில்லை யறிவதென்றால்
　　அரிதரிது கண்டிடுவான் வினையன்றானும்
தப்பிதமி தல்லபாரை கனிபழுத்துத்
　　தான்கனியும் ரசம்போல மனங்கனிந்து
ஒப்புயர்வாம் பருவமதில் விதைவிதைத்து
　　உத்தமனே வளர்த்திடுவாய் பயிரைநன்றாய்க்
கொப்புகவ ரிலைப்பயிஞ் சாகுமுன்னே
　　கொடுமையுள்ள வேடர்வெட் டிடுவார்பாரே. (4)

பார்த்திடுவா யவர்களுக்கு அஞ்சிடாமற்
　　பராகுரு தனைமனதிற் றியானஞ்செய்து
சேர்த்திடுவாய் சேனைகளா தாரமாகச்
　　சேர்த்திடவே வேடரஞ்சி யோடுவார்கள்
பூர்த்திபடா நினதுசெய்கை நாட்டம்பாரு
　　பூண்டிடுவாய் நித்தவென்ற பூடணத்தை
நேர்த்தியடா நின்பெருமை சொல்லப்போமோ
　　நினைவொன்றித் தெரிவதென்ன வென்றாற்கேளே. (5)

கேளடா தாய்தந்தை கூடும்போது
　　செற்பத்தி யுருவான தெக்கவஸ்து
நாளடா நீயறிந்து தொழுதுநில்லு
　　நலமில்லா மூடருக்குத் தோணுதப்பா
தாளடா காணுதல்கோ டிக்கொருத்தன்
　　தன்மனத்தி லுலவோ தெரியவேணும்
வேளடா வேளவனை நீக்கவேணும்
　　மேன்மைபெற மனம்விட்டால் மோசம்போச்சே. (6)

போச்சப்பா மூக்கினதோர் குருக்களெங்கே
போராடுஞ் சாதியென்ற குலந்தானெங்கே
நீச்சப்பா நானென்ற சடலமெங்கே
நினைவான நினைவுங்கூ டழிந்ததெங்கே
பேச்சப்பா அடங்கிநின்ற விடந்தானெங்கே
பெத்தருவார் மாயையென வறியாமற்றான்
கூச்சப்பா கூச்சவிட வுயிர்போமுக்தன்
கூட்டோடே போச்சேசொல் மூச்சுந்தானே. (7)

சொல்லப்பா அடங்குமிட மாருங்காணார்
சோதியினை யறிந்தவனே காண்பான்காண்பான்
நில்லப்பா அண்டத்துச் சிமிலேசென்று
நித்தியா னந்தசுக வழிதந்தன்னிற்
செல்லப்பா பவவினைக ளெல்லாம்நீங்கும்
செகசோதி யுன்றனக்கே தோணும்தோணும்
அல்லப்பா வொன்றுமில்லை யறிவுதானும்
ஆதியந்த மில்லாதற் சோதிகாணே. (8)

காணவே இன்னமொரு வசியஞ்சொல்வேன்
கணபதியின் வசியமடா கண்டுதேறு
தோணவே பதினெண்க ணேசனென்று
சொன்னாலும் அதிற்சிறந்த திந்தமார்க்கம்
பூணவே நீயிதனைத் தியானம்பண்ணு
பூதலத்தி லதைமறந்தாற் புகழுண்டாமோ
பேணவே ஓர்நினைவாய் நின்றுகொண்டு
பிசகாமல் மந்திரத்தைச் செய்யுகந்தே. (9)

ஆதி கணபதி வசியம்.

உகந்தெளிய வசீகரத்தின் சூட்சங்கேளு
உத்தமனே வடதிசையை நோக்கிமைந்தா
அகந்தெளிய விபூதியுந் தளமாய்ப்பூசி
ஆனைகலை யாசனமே லிருந்துகொண்டு
முகந்தெளிந்த ருத்ராட்ச மணியைவாங்கி
முத்திபெற ஆதிகண பதியைநன்றாய்ச்
செகந்தெளியச் செபிப்பதற்கு மந்திரத்தைச்
செப்புகிறேன் சிவஹ்ரீங் அங்கென்றோதே. (10)

ஓதவா யிரத்தெண்ணூறு றுருவேசெய்தால்
உண்மையென்ற ஆதிகண பதிதான்மைந்தா
நிதமா யுள்ளிடத்தில் மீக்குடிகொண்டு
நினைத்த காரியங்கள் வசியஞ்செய்வார்
வேதமாம் புராணமொடு சாஸ்திரங்கள்
விளங்குகின்ற மந்திரங்கள் வசியமென்று
சாதகமா யுக்தனுக்குத் தெரியச்சொன்னேன்
தன்னிலையிற் றானிருந்து செய்யலாமே (11)

ஆரப்பா தேவரொடு முனிவர்தானும்
அடங்காத பிசாசுமுதற் சத்துருக்கள்
ஓமப்பா மிருகமுதல் அஷ்டநாகம்
ஒடுங்காத பட்சிமுதற் சகலமெல்லாம்
தாமப்பா ஆதிகண பதியின்சூட்சம்
தன்மையுடன் தியானித்துத் தானேநின்றால்
காமப்பால் காணற்பால் வசியமாகிக்
கருணையுடன் சகலமுமே வசியங்காணே. (12)

மகாகணபதி மோகனம்.

காணவே வசிகரத்தின் மூலஞ்சொன்னேன்
கணக்கான மோகனத்தின் கருணைகேளு
பேணவே கிழ்த்திசையை நோக்கிமைந்தா
பிரணவத்தால் விபூதியையுத் தளமாய்ப்பூசித்
தோணவே வெண்புலியா சனமேற்கொண்டு
சுத்தமென்ற துளசிமணி கையில்வாங்கிப்
பூணவே செபிப்பதற்கு மந்திரத்தைப்
புகலமகா கணபதியின் சூட்சந்தானே. (13)

தானென்ற சூட்சமது சொல்லக்கேளு
சங்கையுடன் ஓம்கிலி சிங்கென்றேதான்
வானென்ற குருபதியில் நின்றுகொண்டு
மார்க்கமா யிரத்தெண்ணூறு றுருவேசெய்தால்
கோனென்ற விக்கினேச் சுரன்றான்மைந்தா
குருவான இருதயத்திற் பிரகாசிப்பான்
ஊனென்ற இருதயத்திற் பிரகாசித்தால்
உத்தமனே சர்வமோ கனமாம்பாரே. (14)

பாரப்பா ரிஷிமுனிவ ருளாலேதான்
    பகருகிறேன் கணபதியின் தியானத்தாலே
காரப்பா கடிவிஷங்கள் சகலநோயும்
    கண்டவுடன் பறந்தோடிப் போகும்பாரு
நேரப்பா மிருகமூகப் பட்சியெல்லாம்
    நின்றவுட னுக்கமாயுங் கண்டால்மைந்தா
வீரப்பா வொடுங்குமோ கணமேயாகும்
    வேதமகா கணபதியின் விந்தையாச்சே. (15)

நடனகணபதி தம்பனம்.

ஆச்சப்பா மோகனத்தின் அருமைசொன்னேன்
    அரகரா தம்பனத்தின் பெருமைபாரு
காச்சப்பா மேல்திசையை நோக்கிமைந்தா
    கருணையுடன் விபூதியுத் தளமாய்ப்பூசி
பேச்சப்பா தானிருத்தி மவுனமாகப்
    பெருமையாக் தெற்பையா சனமேற்கொண்டு
மூச்சப்பா விருத்தித்தா மரைப்பூதன்னில்
    முற்றுமணி யாற்செபிக்கும் முறைமைகேளே. (16)

கேளப்பா நடனகண பதியின் சூட்சம்
    கிருபையுடன் ஓம்ஸ்ரீயும் கிலியென்றேதான்
வாளப்பா தானிருத்தி மைந்தாகேளு
    மகிமையா யிரத்தெண்ணூ றுருவேசெய்தால்
வேளப்பா நடனகண பதிதான்மைந்தா
    மேன்மைபெற விதயத்தில் நடனஞ்செய்து
சூளப்பா உன்னிடத்தி லிருந்துகொண்டு
    சுத்தமுடன் தம்பனத்துக் கருள்செய்வாரே. (17)

வாறான தம்பனந்தா னென்னவென்றால்
    மகத்தான துஷ்டரொடு மிருகமெல்லாம்
நீறான உன்னுடைய சமுகங்கண்டால்
    நேர்மையான தொடுங்கித்தம் பனமேயாவார்
பேறான வாய்வுடனே நெருப்புத்தண்ணீர்
    பிராணமற் றய்பிக்கும் பெருமைபாரு
கூறான நடனகண பதியினாலே
    கூர்மையுடன் சகலமுந்தம் பனமாம்பாரே. (18)

சத்திக்கணபதி உச்சாடனம்.

பாரப்பா தம்பனத்தைச் சொன்னேன்மைந்தா
பதிவாமுச் சாடனத்தைச் சொல்லக்கேளு
நேரப்பா தென்றிசையை நோக்கிமைந்தா
நேர்மையாய் விபூதியையுந் தளமாய்ப்பூசி
காரப்பா கலைமானு சனமேற்கொண்டு
கருணைபெறச் சங்குமணி கையில்வாங்கிச்
சாரப்பா சத்திகண பதியின்சூட்சம்
தன்னையுடன் ஓம்கிலியும் சவ்வென்றெண்ணே. (19)

எண்ணியா யிரத்தெட்டுரு நூருவேசெய்ய
ஏகாந்தச் சத்திகண பதியினாலே
உண்ணியுச்சா டனமுந்தான் மைந்தாமைந்தா
உறுதியுடல் சத்திமய மாகும்பாரு
நண்ணியுச்சா டனமுந்தான் சித்தியானால்
நானிலத்தில் ஞானியடா சொல்லக்கேளு
நுண்ணிமையாய்க் கண்டதெல்லாம் முச்சாடிக்கும்
நோக்குமனக் கண்ணதினாற் றன்னைப்பாரே. (20)

பாரப்பா ரவிதனிலே யிருந்துகொண்டு
பத்தியுடன் சிவயோகந் துதிக்கும்போது
வீரப்பா பலவிதமாய்க் கொண்டநோய்கள்
விஷமுடனே பில்லிசூ னியங்களெல்லாம்
நேரப்பா உனைக்கண்டாற் காணுந்தோடும்
நீலெகிற் சகலசித்து மாடலாகும்
தேரப்பா சத்திகண பதியினாலே
தீர்க்கமுச்சா டனமுந்தான் சித்தியாமே. (21)

வாலைக்கணபதி ஆகிருஷ்ணம்.

சித்தியுடன் நானுமுச்சா டனத்தைச்சொன்னேன்
தீர்க்கமுள ஆகிருஷ ணத்தைக்கேளு
முத்தியுடன் வடகிழக்கு முகமிருந்து
மோனமுடன் விபூதியுமுத் தளமாய்ப்பூசி
பத்தியுடன் பட்டுவஸ் திரமேற்கொண்டு
பதிவாகப் படிகமணி கையில்வாங்கிப்
புத்தியுடன் வாலைகண பதியின்சூட்சம்
பூரணமாய் ஓம்றியுங் கிலியென்றோதே. (22)

ஓதிடவா யிரத்தெண் ணூறு ருருவேசெய்தால்
உத்தமமா கிருஷ்ணைக்கா லுறுதியாகும்
நீதிடமா கிருஷ்ணைக்கான் சித்தியானால்
நினைத்தபடி நினைவினை யாடும்பாரு
சோதியென்றே சன்றுவினை யாடுதற்குச்
சொல்லுகிறேன் வாலைகண பதியினாலே
ஆதியென்ற வினைகளெல்லா மகன்றுபோகும்
அடங்காத வினைகளெல்லா மகலும்பாரே. (23)

பாரான பார்தனிலே அஷ்டகர்மம்
பத்தியுடன் செய்துவினை யாடும்போது
வீரான மாந்தருட கருமமெல்லாம்
விட்டகன்று போகுமடா வின்னோக்கும்
நேரான மெய்யுணக் கலைகளுற்றியுந்
நேர்மையுடன் குருபதியில் நின்றுபோனால்
போரான வாலைகண பதியினாலே
பெருமையா கிருஷ்ணைத்தைப் பேணிப்பாரே. (24)

உச்சிட்டகணபதி வித்துவேசனம்.

பாரடா கிருஷ்ணைத்தைச் சொல்வோம் மைந்தா
பதிவாம்வித் வேசனத்தைப் பகரக்கேளு
காரடா தென்மேற்கு முகமிருந்து
கருணையாய் விபூதியுமத் தனமாய்ப்பூசி
சாரடா வெள்ளைவஸ் திரமேற்கொண்டு
சங்கையுள்ள பவளமணி கையில்வாங்கி
கோரடா உச்சிட்ட முன்றேன் றுட்சம்
கோவையுடன் சொல்லுகிறேன் மனவாய்க்காணே. (25)

காணவே ஓம்ஸ்ரீயும் கிரியுமென்று
கருணையா யிரத்தெண் ணூறு ருருவேசெய்தால்
பூணவே வித்துவே சனந்தான் மைந்தா
பூரணமாய்ப் பூதலத்திற் சித்தியாகும்
தோணவே நின்றுவினை யாடுஞ்செய்தி
சொல்லவித்து வேசனத்தைத் தியானஞ்செய்து
பேணவே பெண்களுக்குக் கடாட்சித்தாக்கால்
பெருமையுள்ள இருபேர்க்குஞ் செற்பமாமே. (26)

செற்பமென்ன உற்பனந்தான் சித்தியாகும்
　　திருபையா யுன்காத்தா லேதாளுலும்
உற்பனமா யுன்காந்தொட் டிய்ந்தால்மைந்தா
　　ஒன்றுபத்தாய்த் தானவளரும் உண்மையுண்மை
விற்பனமும் விவேகமுட னிருந்துகொண்டு
　　வேதாந்த சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
அற்புதவுச் சிட்டகண பதியைப்போற்ற
　　அடுத்திருந்தோர் காரியமுஞ் சித்தியாமே. (27)

உக்கிரகணபதி மாரணம்.

சித்தியுடன் வித்துவே சனத்தைச்சொன்னேன்
　　திர்க்கமினி மாரணத்தைச் செப்பக்கேளு
பத்தியுடன் தென்கிழக்கு முகமிருந்து
　　பாலகனே விபூதியுந் தளமாய்ப்பூசி
வெத்தியுடன் வேங்கையா சனமேற்கொண்டு
　　வேகமா மெட்டிமணி கையில்வாங்கி
முத்தியுட னுக்கிரகண பதியின்கூட்சம்
　　மூர்க்கமாய் ஓம்றீயும் கசியென்றெண்ணே. (28)

என்னப்பா ஆயிரத்தெண் ணூறுருத்தான்
　　இணக்கமாய்ச் செய்திடவே என்னசொல்வேன்
நன்னப்பா மாரணந்தான் சித்தியானால்
　　நாடுமுன்னே சகலபிணி மாண்டுபோகும்
இன்னப்பா எதிர்த்தசத் துருவின்பேரை
　　எடுத்தெழுதித் தியானமதா யுருச்செபித்தால்
முன்னப்பா குண்ணியவன் கோயதாவான்
　　மூர்க்கமுடன் மாரணத்தை யோதியூதே. (29)

ஓதியதோர் நாழிகையில் மைந்தாகேளு
　　உதிரமதி லக்கினிதா னுடனேபாய்ந்து
வீதியென்ற தெருத்தோறும் அலைவான்மட்டை
　　விஞ்சையென்ற மாரணத்தை நெஞ்சுள்வைத்து
நீதியுடன் விபூதியைநீ கடாக்ஷித்தாக்கால்
　　நேர்மையுடன் சகலபிணி மாண்டுபோகும்
சோதியென்ற உக்ரகண பதியின்கூட்சம்
　　சுத்தமுடன் மாரணத்துக் குயிருமாச்சே. (30)

மூலகணபதி பேதனம்:

ஆச்சப்பா மாரணத்தைச் சொன்னேன்மைந்தா
ஆகார பேதனத்தை யருளக்கேளு
காச்சப்பா வடமேற்கு முகமாய்க்கொண்டு
கருணையுடன் விபூதியுமுத் தளமாய்ப்பூசி
மூச்சப்பா தானிருத்திக் குருவைப்போற்றி
முத்திபெற வேகிருஷ்ணு சலமேற்கொண்டு
பாச்சப்பா மூலகண பதியின்சூட்சம்
பத்தியுடன் ஓம்றீங் அம் மௌனவேயெண்ணே. (31)

என்னடா மினாகுமலி தன்னால்மைந்தா
இப்பமாயி ரத்தெண்ணூறு ருருவேசெய்தால்
உன்னடா பேதனந்தா னுறுதியாகும்
உத்தமனே அறிவுடைய சித்துகேளு
கண்ணடா அறிந்துபே தனத்தையோது
கருத்துடனே சிவயோகத் திருக்கும்போது
நண்ணடா உந்தனுட சொரூபந்தானும்
நாட்டமுடன் விதவிதமாய்த் தோணும்பாரே. (32)

பாரப்பா பாரதனிற் பகரக்கேளு
பத்தியுடன் பேதனத்தைத் தியானம்பண்ணி
கோப்பா கின்றபிணி யாளருக்கு
நீவிபூ தியுமெடுத்துக் கொடுத்தாயானால்
சாரப்பா சாதோஷம் விக்கமெல்லாம்
க்ஷணத்திலே பேதிக்கும் விருதுபோடு
தேரப்பா மூலகண பதியினாலே
தீர்க்கமுடன் பேதனந்தான் செம்மையாமே. (33)

அஷ்ட கணபதி.

செம்மையதாம் அஷ்டகர்ம மெட்டுக்குந்தான்
தீர்க்கமா யஷ்டகண பதியின்சூட்சம்
இம்மையதாய்ச் சொன்னடா நயந்துபாரு
எல்லோர்க்கு மித்தவழி கிட்டாதப்பா
கொம்மையதா யஷ்டதிசைக் கரசாய்நின்று
கொண்டுவிளை யாடுதற்கு இதுவேசூட்சம்
தம்மையதாய்க் காணுவது சாக்ஷியாகத்
தானிருந்து அஷ்டகர்மந் தான்தானாமே. (34)

ஆமப்பா அஷ்டதிசைக் காசாய்நின்று
அருமையுள்ள சித்துவினை யாடப்பாரு
ஓமப்பா ஆதிகணை பதிதானென்று
உறுதியாம் மகாகணை பதிதானென்று
தாமப்பா நடனகணை பதிதானென்று
சங்கையுள்ள சந்திகணை பதிதானென்று
நாமப்பா சொல்லுகிறோம் நன்றாய்க்கேளு
நன்மையுள்ள வாலைகணை பதிதானென்றே. (35)

ஒன்றாமுச் சிட்டகணை பதிதானென்று
உத்தமனே உக்ரகணை பதிதானென்று
நன்றான மூலகலை பதிதானென்று
நாட்டமுட னஷ்டகணை பதிக்குமொன்றாய்க்
குன்றாத மூலமந்திர சூட்சந்தன்னைக்
குறிப்புடனே சொல்லுகிறேன் கூர்ந்துகேளு
நின்றாடும் மூலமடா ஆதிமூலம்
நிலையறிந்து ஒப்பிலி அங்கடக்கென்னே. (36)

என்னமோ சொன்னேனென் றெண்ணவேண்டாம்
இகத்துக்கும் பரத்துக்கும் இதுவேமேன்மை
முன்னமே சிலமுனிவர் மொழிந்தமார்க்கம்
முறைகள்பல விருந்தாலு மிதனுக்கீடோ
பின்னமொன்றும் வாராது செய்துபாரு
பிராமணர்க்கும் அதிதிபர தேசிகட்கும்
அன்னமொடு அறுசுவைபா லமுதளிப்பாய்
அதனாலே அருளுண்டா மறிந்துபாரே. (37)

ஜெயமுனிவர் திருமந்திர ஞானம் 37

முற்றிற்று.

திருப்பழனிமலையிற் சிறப்புற்றோங்கிய ஸ்ரீபோகமகாரிஷீஸ்வர சுவாமியவர்கள் ஆதீன ஆச்சிரமம் மகாகைலாச பரம்பரை 225வது பட்டம் ஸ்ரீதெண்டாயுதபாணி ரிஷீஸ்வர சுவாமியவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

பரமபதி துணை.

ஒன்பதாவது

கல்லுளிச்சித்தர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானந்த சூஸ்திரம் 19.

அப்பனே பராபரையால் பாதங்காப்பு
அடிமுடியுங் கடியான மூலங்காப்பு
இப்புவியில் மனோன்மணியாள் அருளேகாப்பு
ஈரெட்டு ளாடுகின்ற கணேசன்காப்பு
செப்பமுள்ள வென்குருவாம் கொண்டிச்சித்தர்
திருவாக்கால் கல்லுள்ளிச் சித்தனென்றே
எப்புவியுங் கீர்த்திபெறச் சொல்லிவிட்டார
இயல்பான சித்தனென்று இயம்புவாரே. (1)

இயல்பாகச் சூட்சத்தில் மோட்சஞ்சொல்வேன்
என்மகனே பொய்களவு கொலைசெய்யாதே
நயமாகக் கோபத்தைத் தள்ளிப்போடு
சுந்தரம்போல் புண்ணியத்தைக் கருதிக்கொள்ளு
செயமான பெரியோர்கள் மொழிதட்டாதே
செப்பியதால் வேதமுந்தான் பாருபாரு
பயமில்லா தேயுலகில் ஞானங்கண்டு
பார்த்தறிந்து நடந்துகொள்வாய் பாரிற்றானே. (2)

தானேதான் நால்வேதம் படித்துத்தேறு
சமத்துவமாய் ஓங்கார வட்டம்பாரு
கோனேதா னிதுநான்குந் தெரிந்தபின்பு
குண்டலியின் மூலசத்தி தோணும்பாரு
நானென்ற ஆன்மாவும் நீயேயாகும்
நன்மையுடன் பிரணவத்தை யாருங்காணார்
ஏனென்ற நிலையறியப் போறாரப்பா
எண்ணரிய கோடியிலே யொருவன்பாரே. (3)

பாரேதான சயரூபந் தெரிந்துகொண்டு
 பற்றுதை யொழிக்காதார் ஞானியல்ல
நேராமற் றிரிவார்கள் ஞானியென்றும்
 தேசத்தி லலேவார்கள் சித்தனென்றும்
சீரான தாய்தானும் ஒன்றேதெய்வம்
 சிறப்புடனே தாய்தகப்பன் சேரும்போது
நேரான கருப்பிடித்துக் கொண்டுவந்து
 நிலைத்ததோர் சயரூபந் தெரிந்துகொள்ளே. (4)

தெரிந்துகொண்ட தெய்வமதை வணங்கவேணும்
 சித்துடனே பூமியிலே யிருக்கவேணும்
அறிந்துகொண்டு சிவயோகஞ் செய்யவேணும்
 அப்பனே ஆங்கார மடக்கவேணும்
பிரியமுடன் அட்டாங்க யோகந்தன்னை
 பெரியோர்க ளாற்றெரிந்து கொள்ளவேணும்
சிறியதொரு மந்திரங்கற் றறியதேனும்
 தெரியாம லலேவார்கள் சிலபேரப்பா, (5)

அப்பனே மோட்சத்தின் வழிதானெங்கே
 அடைவாக முன்னிறந்தோர் குறிப்புமெங்கே
செப்பமுள்ள குருக்களெங்கே குலங்களெங்கே
 செத்தவர்கள் கூடழிந்த தேகமெங்கே
இப்பவே யிறந்தவர்க ளெங்கேபாரு
 என்மகனே கூடழிந்தால் மூச்சுப்போச்சு
ஒப்பவே யிதைவெளியா யுனக்குச்சொன்னேன்
 ஓங்கார மூலவட்ட மடங்கிப்போச்சே. (6)

போச்சேதான் உயிர்போன இடமுங்காணுர்
 பூவுலகில் வந்தவர்க ளிருப்புங்காணுர்
மூச்சடங்கி யிருந்ததிலே யாருங்காணுர்
 முன்னிருந்த திருக்கூத்தை யாருங்காணுர்
ஆச்சுதென்று வெட்டவெளி நன்றுய்ப்பாரு
 அப்பனே வேதாந்தம் வெளியாய்ப்போச்சு
பேச்சப்பா கருவமைப்பின் படியேயாகும்
 பேணிப்பார் தெரியுமல்லா லறிவாய்ப்பாரே. (7)

பாரேதான் அண்டத்தி லிரவிகோடி
 பரமனுட படைப்பென்பார் கோடாகோடி
கூறேதான் மண்டலத்திற் பிறவிகோடி
 கூட்டைவிட்டு அழிந்தார்கள் அனந்தங்கோடி
சேரேதான் வெளியொளியின் முடிவைக்கண்டு
 செப்புகின்ற டாகாசந் தன்னிலப்பா
கேரேதான் தெரியுமது வெளியைத்தானே
 சேர்த்தியுடன் கண்டுகொள்வாய் நிலையில்நின்றே. (8)

நின்றேதான் அஷ்டாங்க நிலையில்நின்று
 நிஷ்டையுடன் சமாதிவிட்டு நிலைபோகாதே
அன்றேதான் அஷ்டாங்க யோகஞ்சித்தி
 அதிலிருந்து மூச்சடக்கி யிருந்துகொண்டு
சென்றேதான் பார்த்தாக்கால் ஞானக்தோற்றும்
 தெரிந்துகொள்வா யிதன்சூட்சந் திவமையாக
ஒன்றேயென் றேயிருப்பா யறிபார்தானும்
 உலகத்தி லெட்டியென்பார் பரிவிதாமே. (9)

ரசகர்ப்பூர மாத்திரை.

பரிவுரச கற்பூரம் பலமொன்றுதான்
 பண்பாகத் தேனதிலே சுத்திசெய்து
எரிவான சம்பழத்தின் சாற்றினாலே
 இணக்கமுடன் சுருக்கிடவே யிரண்டுசாமம்
தெரிவான முலைப்பாலா லிரண்டுசாமம்
 தீர்க்கமாய்ச் செய்தபின்பு கல்வததிட்டு
விரிவான வெண்மிளகு பலந்தானொன்று
 விளங்கவே சேர்த்தரைக்க வழிசொல்வேனே. (10)

சொல்லுறவாம் சம்பழத்தின் சாற்றால்சாமம்
 சுருக்காக வரைத்துபணிப் பயறுபோல
வெல்லுறவாய் மணிமணியா யுருட்டிக்கொண்டு
 விவேகமுடன் நிழலில்வைத்து வுலரச்செய்து
கல்லுறவாய்க் குழல்தனிலே அடைத்துதேவ
 காதாந்தக் கடவுள்தன்னைத் தெண்டம்பண்ணி
பல்லுறவாம் வாய்வுபக்கச் சூலைகுத்தல்
 பாரவான குளிர்தனக்குக் கொடுப்பீர்தானே. (11)

கொடுத்துவிடு அந்திசந்தி யிரண்டுவேளை
குறிப்புடனே திரிகடுகு தேனிற்றானும்
அடுத்துவரும் வாய்வுமுதற் குடைச்சலெல்லாம்
அறுதாமல் நீங்கிவிடும் அறிந்துபாரு
எடுத்ததொழிற் தப்பாது வெகுசமர்த்து
எவ்விதமும் நல்லகுண மாக்குமப்பா
விடுத்தசொல்லை மனதில்வைத்துத் தெளிந்தபேர்க்கு
வினவியநற் பாகமது விளங்குந்தானே. (12)

நற்பாகத் துடன்செய்வா யின்னங்கேளு
நலமான சாதிக்காய் சாதிப்பத்திரி
பொற்பாக அதிவிடையம் கூராத்திக்காய்
புகழ்பெரிய வெட்பாலை சிறுநாகப்பூ
வற்பாக லவங்கபூக் காட்டாத்திப்பூவும்
வளமான சீனத்தின் பட்டையோமம்
சிற்பாகச் சிங்கிருரோ சாணிசக்கு
செதுருத புளியன்தோல் காசுகட்டி. (13)

காசுகட்டி மையூரின் கஞ்சாவித்து
கருதரிய பெருங்காயம் அசமதாகம்
ஆசகளில் லாததிரு பேர்சொல்லாது
அடவுடனே வகைக்குவகை பலமதாகப்
பேசுகிறேன் திக்கமுடன் கேளுகேளு
பிரயலிக்க வரலிலிட்டு யிடித்துநன்றாய்
பூசுகின்ற கல்வத்திற் போட்டுக்கொண்டு
புளிக்குமெலு மிச்சைபழச் சாற்ருலாட்டே. (14)

ஆட்டியபின் விளாவினுட பிசினிதானும்
அன்பாகப் பலமரைதா னதனிற்போடு
நீட்டியதோ ரபினதுகாற் பலந்தான்போடு
நேர்ந்தரைப்பா பொருசாமம் நிலைமையாகப்
பூட்டிவிடு லிங்கமரைப் பலந்தானப்பா
புனிதமுள்ள கெந்தகமு மரைப்பலந்தான்
நாட்டமுடன் தேனதனு லிரண்டுசாமம்
நலம்பெறவே அரைத்தபின்போர் பாகங்கேளே. (15)

கேளப்பா மறுபடியும் நிறுத்தியேதான்
கிருபைபெற வொருசாம மரைத்துக்கூட்டி
நாளப்பா விப்படியே மூன்றுநாள்தான்
நலம்பெறவே வழித்தெடுத்துப் பாலிதன்னில்
கோளப்பா வாராம லடைத்துக்கொண்டு
குணம்பெறவே மணலில்வைத்து விவரமாகத்
தாளப்பா வந்தவொரு சொரிமக்கம்
தடங்கல்செய்யும் நோய்தனக்குக் கொடுப்பீர்தானே. ()

பிரமாணம் சுண்டக்காயளவு

தானப்பா வியாதியது தீர்வதற்குத்
தயவாகத் தேயிலிசி பயமோயில்லை
வேனப்பா சர்க்கரைகற் கண்டிலாதல்
விசிதமுட னதிவிடையக் கியாழந்தன்னில்
தேனப்பா அரிசியுட கியாழமாதல்
சேர்த்துவிடு நல்லேலாமங் கருகல்செய்து
பாணப்பா காற்பலநற் சிரகத்தைப்
பாகமாய்க் கியாழங்கற் கண்டுசேரே. (17)

கற்கண்டு சர்க்கரைப்பா லூற்றிக்கொள்வாய்
கருத்துடனே கொட்டியதைக் கூட்டியுண்ணு
நெற்கொண்டு கோதுமையைக் கஞ்சிசெய்து
நீதானும் சீனியிட்டுக் கூட்டியுண்ணு
சற்குணமாய் வாழைக்கச்சல் பூச்சிராவும்
சமைத்துமிகக் கொடுத்தாலும் மெத்தநன்று
பொற்கணமாம் ஆட்டிறைச்சி காடையாகும்
பொருதியிதைப் பத்தியமாய்ப் பார்த்துச்செய்யே. (18)

பார்த்தபடி சொன்னதல்லால் மறைப்பொன்றில்லை
பதறாமல் ஓமமிட்டு வெந்நீர்தன்னில்
காத்துமிகத் தலைமுழுகி யசனஞ்செய்யக்
கடவுளர்தன் கிருபையினாற் சவுக்கியமாகும்
சேர்த்ததிந்தப் பாகமது மெத்தநன்மை
செழிப்பாகக் குணங்கொடுக்குந் தேகத்திற்கு
ஏர்த்தபடி பண்டிதற்குச் சுளுவதாச்சு
யெடுத்ததொழிற் பொய்யாது யிணக்கந்தானே. (19)

கல்லுளிச்சித்தர் ஞானவைத்த சூஸ்திரம் 19

முற்றிற்று.

உ

முருகன் துணை.

பத்தாவது

கல்லுளிச்சித்தர் பாடல்.

பிர்ம சொரூபத்தை நாடு — உன்
கர்ம வினையோட வழிதனைத் தேடு

எட்டி பழுத்தாலு மென்ன — காக
யீயாத லோபிகள் வாழ்ந்தாலுமென்ன
கட்டி வராகனிருந் தென்ன — அதைக்
காவல்கள் போட்டுநீ காத்திருந்தென்ன. (1)

நீரிலாக் கிணறிருந் தென்ன — மனது
நேராய்நடவாத பிள்ளையிருந் தென்ன
ஊரிலா ஆறிருந் தென்ன — நமக்
குதவியில்லாத மனித றுறவிருந்தென்ன. (2)

தவமது செய்தாலு மென்ன — நீ
சமர்த்தனென்றேபே ரெடுத்தாலு மென்ன
சிவபூசை செய்தாலு மென்ன — அரன்
சேவடியை மறவாம லிருந்தாலுமென்ன. (3)

காசிபோய் வந்தாலு மென்ன — பெரிய
கனகதண்டிகையேறித் திரிந்தாலு மென்ன
வாசியைத் தெரிந்தாலு மென்ன — நாளும்
மகராஜனென்றுபேர் பெற்றாலு மென்ன. (4)

புராணம் படித்தாலு மென்ன — இந்தப்
பூலோகந்தன்னில் மறைந்திருந் தென்ன
திராசுநிலை யாயிருந் தென்ன — தினம்
சிவசிவாவென்றே செபித்தாலு மென்ன. (5)

வித்தைகள் பலபடித் தென்ன
மென்மேலுஞ் சாஸ்திரங் கற்றாலுமென்ன

சித்துகள் தெரிந்தாலு மென்ன நாளும்
சிறப்பாக வார்த்தை யுரைத்தாலுமென்ன. (6)

பெண்டாட்டி பிள்ளையிருந் தென்ன முதிர்ந்த
பெரியோர்கள் பாதத்தைப் பூசித்துமென்ன
துண்டாகப் போயிருந் தென்ன
துலையாத கற்கோட்டை கட்டியிருந்தென்ன. (7)

மாடிமேல் வீடிருந் தென்ன இந்த
வையகத் தோர்மெச்ச வாழ்ந்தாலுமென்ன
கூடிக் குலாவியிருந் தென்ன கையெடுத்துக்
கும்பிட்டுப் பத்தாயுந் திரிந்தாலுமென்ன. (8)

தாய்தந்தை துணையாயிருந் தென்ன உற்ற
ஜனங்களு முபகார மாயிருந்தென்ன
நாய்போ லலைந்தாலு மென்ன வரும்
சமனுக்குத் தப்பி யொழிந்தாலுமென்ன. (9)

சரியை நடத்திடவும் வேணும் இந்த
சகத்தினுட மாயை யொழித்திடவும்வேணும்
கிரியையைப் பார்த்தறிய வேணும் மனவாக்குக்
கெட்டாத சொரூபத்தைத் தெரிந்திடவேணும். (10)

யோகந் தெரிந்திட வேணும் உனக்
குண்டிமுத லானதைச் சுருக்கிடவேணும்
பாகமது தெரியவே வேணும் குரு
பாதமதை மறவாம லிருந்திடவேணும். (11)

கொலைகளவு நீக்கிவிட வேணும் உலகில்
கொடியோ னென்னும்பேரைப் போக்கிடவேணும்
புலைகளைத் தொலைத்து விடவேணும் இன்று
பொல்லாத மாயையை விலக்கிவிடவேணும். (12)

சோதியைக் கண்டறிய வேணும் வேதச்
சுடரெனுந் தீபத்தைப் பார்த்தறியவேணும்
ஆதியிர் மத்தெரிய வேணும் அதை
அன்புடன் சாஸ்திரந் தாற்றெரியவேணும். (13)

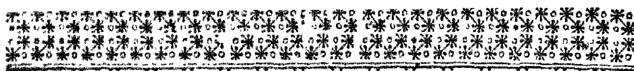
ஞானநிலை தெரியவே வேணும் — இதில்
நால்வேத வுண்மை தெரிந்திடவேணும்
மோனநிலை தெரியவே வேணும் — யோக
முடிவான வஸ்துவை முன்தெரியவேணும். (14)

அட்டகரு மந்தெரிய வேணும் — ஆதந்
ஆதார மானகலை தெரியவேவேணும்
திட்டமாய் வாசிநிலை வேணும் — இது
தெரிந்துகொண் டாற்சித்த ஞானமேவேணும். (15)

பந்தங் கடந்தவனே சித்தன் — பாரில்
பஞ்சமா பாதகத்தை விட்டோனே பத்தன்
இந்தவிதந் தெரிந்தவனே சித்தன் — அதி
லென்பிலமை கண்டவனே ஜீவமுக்தன். (16)

கல்லுளிச்சித்தர் பாடல் 16
முற்றிற்று.

திருப்பழனிமலையிற் சிறப்புற்றோங்கிய ஸ்ரீபோகமகாரிஷீஸ்வர சுவாமியவர்கள் ஆதீன ஆச்சிரமம் மகாகைலாச பரம்பரை 225வது பட்டம் ஸ்ரீ [illegible] சுவாமியவர்களிடமிருந்து வாங்கிய [illegible] [illegible]து.

உ

பரமபதி துணை.

பதினோராவது

கஞ்சமலைச்சித்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

கலைக்கியானம் 23

மூலவட்ட மானகுரு பாதங்காப்பு
முத்திக்கு வித்தான முதலைகாப்பு
ஞாலவட்டந் தங்கிமதி யமுதங்காப்பு
நான்முகனும் நாரணனும் ருத்ரன்காப்பு
காலவட்டச் சுழிமுனையு மிடையுங்காப்பு
கதிர்முனையும் பிங்கலையும் வாசிகாப்பு
கோலவட்டக் குமரியுட பாதங்காப்பு
குருபாதம் மறவாத குணங்காப்பாமே. (1)

காப்பொன்று தப்பாக்கை காட்டிக்கண்டாற்
கண்கெட்ட குருடனுக்குத் தோணும்தோணும்
கோப்பொன்றும் வேண்டாம்மெய்க் குகைக்குட்செல்லக்
கூசாம லொருமனதாய் நின்றுதேறு
எப்பொன்று மில்லையப்பா யெந்தன்நூலில்
என்சொல்வேன் வேதமுறை யியம்பக்கேளு
மாப்பொன்று மில்லையப்பா வகையதான
வழியொன்று மிருபாதை வழியைக்கண்டே. (2)

கண்டுகொண்டு சித்தரெல்லாம் மனதிரங்கி
கள்ளம்வைத்துக் கண்திறந்து வெளியாய்ச்சொன்னார்
கொண்டுகொண்டு அவரவர்கள் பாஷையாலே
கொட்டினார் வெகுகோடி தேசபாஷை
விண்டுவிண்டு வெகுகோடி சாஸ்திரத்தை
விளம்பினார் கோணத்தி லிருந்துகொண்டு
பண்டுபண்டு பலநூல்கள் படித்ததெல்லாம்
பார்க்கவிரு தசமூன்றிற் பலனைப்பாரே. (3)

பலனேது ஒன்றுமில்லை பார்த்தறிந்தால்
பரமகுரு வெளிகாணும் பார்க்கும்போது
புலனேது ஒன்றுமில்லை பூமிதன்னிற்
புத்தியுள்ள மானிடரே புகலக்கேளு
கலனேது ஒன்றுமில்லை அழைப்பதற்குக்
கலங்காமல் மயங்காமற் கருதிப்பாரு
தலனேது மவ்விடத்தி லிடமுமுண்டோ
தாயாரைத் தனிவீட்டிற் றூக்கிப்பாரே. 4)

வீட்டிலிருந் தாயிதனைக் கொஞ்சிக்கொஞ்சி
விளையாட வரவுரைத்தேன் மெய்யுள்ளோரே
நாட்டிலிருந் தாயிதனைக் கொஞ்சிக்கெஞ்சி
நலமாக இருகாலைப் பிடித்தாயானால்
ஏட்டிலிருந் தாயிசனை யெங்குந்தானாய்
ஏகாந்த வெளிகாண்பாய் இருளைக்காணாய்
பாட்டிலிருந் தாலென்ன பலிக்குமோடா
பாங்கான வொளிமலையிற் பாய்ந்துபாரே. (5)

பாரப்பா கண்மூக்கு மத்திக்குள்ளே
பதறாமற் பார்த்திருந்தாற் பசிதானுண்டோ
காரப்பா அடிமுடியுங் கவிவுங்காணும்
கலங்காமல் நாலுமதிற் குள்ளேசேரும்
ஆரப்பா யிந்தமுறை பார்க்கப்போறார்
அருளான தாயெனக்குச் சொன்னவித்தை
தூரப்போ யலைந்தாலுஞ் சொல்வாருண்டோ;
சூட்சமிந்த வழிகண்டு தொழிலைப்பாரே. (6)

பாரப்பா வேதமுறை பதியிற்பாரு
பதினாறும் பன்னிரண்டும் அதுதான்வேதம்
மூரப்பா அஞ்செழுத்திற் பிறந்தவேதம்
முகமதன்பின் னஞ்செழுத்தின் விபரங்கேளு
வேரப்பா அ இ உ எ ஒ அஞ்சும்
விதமான வேதமென்ற தாய்தானப்பா
சாரப்பா நால்வேத மதிலாச்சு
சத்திசிவ மென்றறிவீர் நாவினாலே. (7)

காலென்று சொன்னமொழி யேதென்றாக்கால்
கல்லமனைப் புத்திநூல் [illegible]
வாலென்றுந் தலையென்று மருவுகாலப்பா
வசிவென்ற வெழுத்துமது வாசலப்பா
கோலென்ற சுழிமுனைதான் நடுவதாச்சு
குணமான யிடைபிங்கலை நாடி முடிதானாச்சு
பாலென்ற அமுதமையா வினைவதாச்சு
பதினாறும் பனிரண்டும் பதிந்துபாரே. (8)

பாரப்பா ஒளிக்கப்பா வொன்றுமில்லை
பதிந்தடக்கு அப்புறத்தே போனாயானால்
சேரப்பா உன்னிடத்தி லூணிப்பார்த்தாற்
செகமெல்லாஞ் சித்தண்டத் துள்ளேகாணும்
ஊரப்பா வுலகத்தி லுள்ளதெல்லாம்
உன்னுடம்பிற் றனித்தனியே காணலாகும்
காரப்பா கல்லுமான் குளங்கள்கோவில்
கண்மூக்கு மத்தியினுட் கருத்திற்காணே. (9)

கருத்திலே காணுமடா வேதாந்தங்கள்
காலென்றுந் தலையென்றும் மாறிச்சேர்த்தால்
பொருத்திலே காணுமடா சத்திமூலம்
பொய்யல்ல [illegible] கிட்டு மெய்பொய்யாகும்
வருத்திலே வாவந்து பால்காண்பாய்
வண்டரெல்லாம் வாய்விறைப்பத் தள்ளுவார்கள்
குருத்துக்குள் இலைபூகாய் பழமுமாகும்
குழியான குலைகாயுங் குன்றும்பாரே. (10)

இரசபதங்கம்.

குன்றான ரசபதங்கங் கூறக்கேளு
குறிப்பாகச் சொல்லுகிறேன் மணியதாக
நன்றான செக்கநாப்பு பிடித்துத்தூளாய்
நயப்பெறவே சட்டிக்குட் பாதியிட்டு
மன்றான குகைதனையே வையில்வைத்து
மணம்பெறவே ரசமதனை யுத்தியேதான்
நின்றான மேலுமிந்த வுப்பிட்டேதான்
நிதானமாய் மேற்சட்டி கவிழ்த்துமூடே. (11)

மூடியே அகண்டதொரு அக்கினிமேலே
மூவந்திலிட்டு வெற்றிலென்றே நிறைமூட்டி
சாடியே நீராயுத வெளிக்குகியும்
கண்மூத ஆறியபின் னெடுத்துப்பார்க்கத்
தேடியே மேற்சட்டி மேலேயிருந்துத்
திரான பாக்கான படிகம்போலாம்
சாடியே வாரிக்கினும் வடிக்கிரவித்து
தன்னையுடன் பானிரசி வடைத்துவையே. (12)

அடைத்திருந்த பதங்களைப் பனிவெல்லத்தில்
மூக்கி மடையாக வெழுதகாடிய
நடையிடைதவி மைகாயில் குடைச்சல்மற்ற
நலமில்லைப் பாக்கிறுதற் றுகைபோகிட
துடையில்லாக் கதலிவெறாங் கனிபிழிட்டு
தலுறுமற் பார்கஞ்சி மிகவேயூட்டி
இடையீறி வாய்பிடிக்கால் வேலாம்பட்டை
யெனுங்கியாழக் கொம்பவிப்பா யுகந்துதானே. (13)

உகந்தவபச் செந்நாரஞ் செப்பக்கேளு
உண்மையாய் லாடமதை சாவியேதான்
இகந்துவிடா மற்படிக்குப் பலந்தானெந்து
இன்பமுடன் சம்பளத்தின் சாற்றிலிட்டு
புகந்துவாய் மூன்றுநா ளானபின்பு
புன்மையிலாத் தண்ணீர்விட் டரைத்தெடுத்துச்
சுகந்தரவே வெள்வேலாம் பட்டைச்சாற்றால்
சேம்பாமலைந்துபுடம் அரைத்துப்போடே: (14)

புடமிகொய் நெல்லிக்காய்ச் சாற்றிலப்பா
புகழ்ச்சியுட றுறபுடந் தீர்த்துப்போடு
அடவுடனே பார்த்திதனை யெடுத்துக்கொண்டு
அதிவிதமாய் வெற்றிலையின் சாற்றாலப்பா
திடமுடனே பத்துபுடந் தீர்த்தாயானால்
திவ்யமதாய்க் கண்டுகொள் சிவப்புமாகும்
கடவுள்பதந் தொழுதேற்றிக் குழலில்வைத்துக்
கனத்தபித்த வாய்வுதனை யெடுத்துப்பூட்டே. (15)

எடுத்துப்பல சோகைவிக்கல் வாந்திபாண்டு
எதிர்த்தகுண வெளுப்புருக்கி யிளைத்தமேனி
அடுத்ததொரு கழிச்சலன்னத் துவேசம்யாவும்
அகன்றுவிடச் செந்தூரந் தட்டிக்கேட்கும்
தொடுத்துவிடு மனுப்பான மறிந்துமேலாய்த்
தொடர்ந்துசெய்தா லின்னம்வெகு நோய்கள்தன்னைச்
சடுத்தமிட்டுத் தீர்க்குமப்பா ரசபதங்கம்
சமர்த்துடனே யித்தொழிலைச் செய்வாய்நீயே. (16)

தொழில்பார்த்துச் சுளுவாகச் செய்துகொண்டால்
தோற்றுது பலவிதமாய்ப் புத்திதானும்
விழியதனால் நோக்குமெள்ள அறிவைத்தாண்டி
வியப்புடனே கைபாக மேற்றிநின்றால்
ஒழியாது அவிழ்தமதின் மார்க்கமப்பா
ஓதுவாய் பலவிதமாய்ப் பேசுவார்கள்
வழியிதுதா னிலைசான முறையிற்றேர்ந்து
வகுத்தபடி பண்டிதத்தைப் பார்ப்பீர்தாமே. (17)

பார்த்திதனை நோயாளருண்ணும்போது
பண்புடனே நெய்பாலும் வெண்ணெய்யாகும்
தேர்க்காட்டி விறைச்சிகிச் சடியுமாகும்
தித்தித்த திராட்சியென்ற பழமதாகும்
ஏத்தபடி கோதுமையின் ரொட்டியாகும்
இன்பமுடன் கொண்டவர்க்கு ஏற்குமேற்கும்
சித்துவமாய் தெரிந்துணர்ந்து பார்த்துநின்றால்
தெய்வசித்தப் படியெதுவு மாகுந்தானே. (18)

வேறு சந்தம்.

ஆகிய சொல்லேதென்றால் அடைவுடன் புகலக் கேளு
பாகிய சுத்த ஞுதி பண்புறுந் தயிலந் தன்னை
பூகியாய் ஸ்நானஞ் செய்ய வுற்றதோர் பிணிகள் நீங்கும்
யோகிக ளெனக்குச் சொன்ன வுச்சித மொழியி தாமே. (19)

மொழிந்தசொற் றவறி டாமல் முனிந்துநேர் பாகங் கண்டு
அழிந்திடச் செய்யும் நோயை அதட்டியே நீக்கும் பாரு
தெளிந்திடத் தேகந் தன்னைத் திறப்படப் போற்றி நிற்கும்
ஒழிந்திடாத் தேக மென்றே வுயர்பட வுணர்வீர் தாமே. (20)

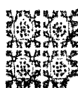
படர்ந்தது அனேக மென்று பார்ப்பது வொன்று தானே
தடமிது வேறென் றெண்ணித் தவறிடா திருந்தல் நன்று
அடவுடன் சென்றா ரத்தா லாகிடு மனந்த மார்க்கம்
சடமது தெளிவுற் றோங்கிச் சகலமும் நன்மை யாமே. (21)

நன்மையாய் நான்றான்சொன்ன நடத்தையை பதிந்தமேலோர்
இன்பமாய்க் கண்டு தேர்ந்து யிவ்விதி யாக மொப்ப
அன்புடன் செய்வோர்க் கெல்லா மதிகநற் குணம தாகும்
முன்புகாம் மொழிந்த நியாய முறையிது நிசம தாமே. (22)

முறையது சுருதி தென்று முனிவர்க ளெனக்குச் சொன்னார்
நிறைவுட னிந்நூல் யாவும் நிகழ்த்தினேன் அருமையாக
மறைபொரு ளறிய வேண்டி மாநிலத் துதித்தோர்க் கெல்லாம்
குறையிது வணுகி டாது குணந்தருங் கனக மாமே. (23)

கஞ்சமலைச்சித்தர் கலைக்கியானம் 23

முற்றிற்று.

மதுரை மேலமாசிவீதியிலிருக்கும் பார்த்திபனூர் கிராம முன்சீப் சொக்கலிங்கம்பிள்ளை குமாரர் நாடகஉபாத்தியாயர் சங்கிலியா பிள்ளை அவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

குருவே துணை.

பனிரெண்டாவது

கஞ்சமலைச் சித்தர் பாடல்.

பரிபூர ணானந்த போதம்-சிவ
பரப்பிர்ம மான சதானந்த பாதம்

உரிதாம் பரம்பொருளை யுள்ளு-மாய
முற்ற பிரபஞ்ச மயக்கத்தைத்தள்ளு
அரிதான சிவகாமம் விள்ளு-சிவ
னடியார்கள் பணிவிடை யன்பாகக்கொள்ளு. (1)

துச்சமு சாரவி சாரம்-அற்ப
சுகமது துக்கமதாம் வெகுகோரம்
நிச்சய மானவி சாரம்-ஞான
நிர்மல வேதாந்த சாரமேசாரம். (2)

கற்பனை யாகிய ஞாலம்-அந்தக்
கரணங்க ளாலே விளைந்தவிசாலம்
சொற்பன மாயிந்திர ஜாலம்-அன்று
தோன்றி விட்டாலது சூட்சானுகூலம். (3)

அற்பம தானப்பிர பஞ்சம்-அது
அனுசரித்தாலே வுனக்கிது கொஞ்சம்
நிற்பத ருள்மேவி நெஞ்சம்-அன்று
நிகரில்லை நிகரில்லை மெய்ஞ்ஞானத்தஞ்சம். (4)

ஆங்காரத் தால்வந்த கேடு-மூத
லாசையைக் கட்டோடே அப்பாலேபோடு
தாங்காம லானந்த வீடு-அன்று
தாக்கும னோலயந் தானாகக்கூடு. (5)

தத்துவக் குப்பைக ளேது-சித்தி
சாத்திர மான சடங்குகளேது

பத்தி யுடன்மற வாது-குரு
பாதத்தைக் கண்டாற் றெரியுமப்போது. (6)

ஆராதி ராரங்க ளில்லை-அத்தைத்
தொட்டுப்பிடிக்க வென்றால்வெகு தொல்லை
காரண தேசிகன் சொல்லை-நம்பிக்
கருத்தில் நிறுத்தியுங் காணலாமெல்லை. (7)

ஆறுவத் தால்வந்த காயம்-அதில்
ஐவரிருந்து தொழில்செய்யும்-ஞாயம்
காணவ மாம்போகு மாயம்-என்றாய்க்
கைகண்ட சூத்திரஞ் சொன்னேனுபாயம். (8)

மூட ருறவு பிடியாதே-நாரி
மோக விகாரத்தால் நீமடியாதே
ஆடம் பரம் படியாதே-ஞான
அமுதமிருக்க விஷங்குடியாதே. (9)

தானென்று வாது கூறாதே-பேசி
தர்க்கங்களிட்டுச் சளன்று சீறாதே.
ஊனென்ற பாச மாறாதே-போனால்
உன்னுனை யுன்மனஞ் செத்துத்தீறாதே. (10)

வந்த பொருளைத் தள்ளாதே-நீயும்
வாராததற்குவீ ணாசை கொள்ளாதே
சிந்தை வசமாய்த் துள்ளாதே-அம்மா
சித்திரம் போலிருந் தொன்றும்விள்ளாதே. (11)

தேக பாசபவ பந்தம்-அப்பொருள்
சிற்றின்ப மானது சீச்சீ துற்கந்தம்
பாகம தானவே தாந்தம்-பொருள்
பாவித்துப் பார்க்கி லுனக்கிதுசொந்தம். (12)

வஞ்சிய ராசை யாகாதே-அந்த
மயக்கமானாற் கொஞ்ச மட்டிற்போகாதே
அஞ்சி யமன்கைச் சாகாதே-கெட்ட
ஆசாபாசமந் நெருப்பில் வேகாதே. (13)

கல்வி மயக்கங் கடந்து-கல்லாங்
கற்றோமென் றெண்ணுங் கசட்டைத்தொலைந்து
சொல்வெப் பிறைலே கிடந்து-இரு
சூட்சாதி சூட்சத்தி லாசைபடர்ந்து. (14)

ஓடித் திரியுங் கருத்து-அதை
ஓடாமற் கூட்டிப் பிடித்துத்திருத்து
நாடிக் கொண்டம்மைப் பொருந்து-அந்த
நாதாந்த வெட்டவெளிக் குள்ளிருந்து. (15)

சாண்வயிற் றலையலை யாதே-நிதம்
சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டே மலையாதே
ஆறுவத் தாறலை யாதே-உனக்
கானந்த முத்தி யதுநிலையாதே. (16)

அபிமானி யாகிய ஜீவன்-அவன்
அஞ்ஞானத்தாலே அழிவுண்டு போவன்
தபம்பிணைத் தாற்போதம் சார்வன்-நிலை
சார்ந்து கொண்டாற்சத்தி ரூபமுமாவன. (17)

சற்குரு சொன்னதே சொல்லு-தம்பம்
காட்ட மென்றல்வன்னி யில்லையிலேயில்லு
தற்சம யங்களை வென்று-உண்டு
தன்மயமாகவே தானேநீ கொள்ளு. (18)

துன்ப மின்பங்களைத் தொட்டு-அந்தத்
தொந்தங்க ளெல்லாந் துருசறச்சுட்டு
பின்பு பாசத்தைக் கைவிட்டு-ஒன்று
பேசாம லந்தம் பெருமையைவிட்டு. (19)

பேச்சிறு மென்னென்ன தோணும்-சும்மா
பேசப்பேசப் பிழையல்லோ காணும்
வாச்சதா லலம்பு பூணும்-நல்ல
மாசற்ற ஞான விசாரணைவேணும். (20)

அநித்திய மானது தேகம்-அதி
லாசையு மொன்றா லடங்காது மோகம்

தனித்திருந் தாலந்த போகம்-ஒன்று
 தானாகி நிற்பது வெளிவியோகம். (21)

விரும்பாசைக் கிடங்கள் கொடாதே-காய
 வேதனைக் குள்ளேநீ கட்டுப்படாதே
திரும்பச் செனன மெடாதே-குரு
 தேசிகன்பாதத்தி லன்பு விடாதே. (22)

கோடான கோடி தவங்கள்-ஆக்கக்
 கோவிலைச் சுற்றிச் செபிக்குஞ் செபங்கள்
பாடான தல்லோ பலங்கள்-இது
 பண்ணுமுன் னண்ணுமத் துன்பமலங்கள். (23)

அந்தக் கரணவி லாசம்-அதை
 யாரானுந் தள்ளக்கூ டாதுபிரயாசம்
தொந்தித்து நிற்பதே பாசம்-அதிற்
 றோன்றுமற் றோன்றுஞ் சுயம்பிரகாசம் (24)

நாமசொ ரூபமே சிதகி-அதை
 நாடித் தெளிந்துகொண் டாலல்லோ முத்தி
சேம சொரூபமே வித்து-எங்கும்
 நிட்சய மாகும் நிரந்தரவஸ்து. (25)

கஞ்சமலைச்சித்தர் பாடல் 25.

முற்றிற்று.

திருப்பழனிமலையிற் சிறப்புற்றோங்கிய ஸ்ரீபோகமகாரிஷீஸ்வர சுவாமியவர்கள் ஆதீன ஆச்சிரமம் மகாகைலாச பரம்பரை 225வது பட்டம் ஸ்ரீதெண்டாயுதபாணி ரிஷீஸ்வர சுவாமியவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

பரமபதி துணை.

பதிமூன்றாவது

புலிப்பாணி முனிவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பூஜாவிதி 50.

அத்திமுகன் றனையளித்த அரனேகாப்பு
அகிலமெங்கும் நிறைந்துநின்ற அருளேகாப்பு
முத்திதரும் வேதாந்த முதலேகாப்பு
முப்புரத்தைத் தகித்தெரித்த பரனேகாப்பு
சத்தியொரு பாகம்வைத்த அரனேகாப்பு
சங்கரனே அம்பரனே ஞானமூர்த்தி
வெத்திபரம் சிதம்பரத்தின் பூசைமார்க்கம்
விளம்புகிறேன் கணேசனுட பாதங்காப்பே; (1)

காப்பென்ற பிருதிவியி லொன்பதாகும்
கனமான அப்புதனிற் பதினொன்றாகும்
வாப்பென்ற தேய்வுதனில் நாலதாகும்
வளருகின்ற வாய்வுதனிற் பதினைந்தாகும்
நாப்பென்ற ஆகாயந் தனக்குமைந்தா
தன்மையுட னீராறு தானேயாகும்
காப்பென்ற நடனமிடுஞ் சிதம்பரத்தின்
நல்லதொகை யைம்பத்தொன் றாகுந்தானே. (2)

ஆகமாய்ப் பாடுமுன்னே நவசித்தாதி
அதன்பிறகு நவகோடி கோடாகோடி
பாகமாய் ஆச்சதென்று பேசிக்கொண்டு
பரமசிவன் சாபமிட பாலித்தார்காண்
ஏகமாய்ச் சாபமிட்டார் வாமத்துக்கு
இயல்பான அட்சரங்கள் தீட்சைமார்க்கம்
போகமாய் உயிர்களைத்தான் வாங்கிப்போட்டார்
போட்டதனால் நூல்களெல்லாம் பொய்யாய்ப்போச்சே.

போச்சுதென்று அலையாமற் சிவனுத்தாரம்
பூட்டியே கேட்டோ னிந்தநூலில்
ஆச்சுதென்று மறைத்ததெல்லாம் அருளிச்செய்தேன்
அரகார சாபங்கள் நிவர்த்திசெய்தேன்
மூச்சுதென்று போகாமல் முறைதப்பாமல்
முன்னேதோ பின்னேதோ வென்றெண்ணாமல்
காச்சுதென்று காச்சிவிட்டேன் உலகத்துள்ளோ
கண்டவருக் கிந்நூல்தான் சித்திமுத்தி. (4)

முத்தியிது மோட்சமிது சித்திகோடி
மூடருக்கும் வீணருக்குங் காட்டொணாது
சத்தியிது சம்புவிது ஒன்றாய்ச்சொன்னேன்
சகலநூற் கெல்லாந்தான் குருநூலப்பா
எத்தினூர் சாபத்தை நிவர்த்திசெய்து
எத்தினூற் றீட்சைதா னெளிதிலாகும்
புத்தியுட னிந்நூல்தா னார்க்குங்கிட்டாப்
புண்ணியருக் கிதுகிட்டும் பொருளோப்பாரே. (5)

பொருளான சாபங்கள் நிவர்த்திசெய்யப்
புகட்டினேன் சாபமது பொய்யாபோக
அருளான சிவயகம அம்உப்என்று
அப்பனே சிம்கிலீம் ஸ்ரீம்ஓம்என்றே
மருளாமல் ரம்மம்யம் ஓம்என்றேதான்
மாட்டுவாய் லட்சமுரு வேற்றினுக்கால்
இருளான சாபங்கள் நிவர்த்தியாகும்
ஏகமாய்ச் சொல்லிவிட்டே னியம்பக்காணே. (6)

காணப்பா ஆறுவரை குறுக்கேகீறி
களங்கமில்லா தாறுவரை நேரேகீறி
ஆணப்பா யிருபத்தஞ் சறையுமாச்சு
அடைவான முனைதோறும் சூலம்போடு
தாணப்பா முதலறையில் நாலுகோணம்
தயவான நகாரமொடு அகாரங்கூட
வாணப்பா ஐயோடு உகாரந்தோணும்
வளமான லக்கமது ஒன்பதாமே. (7)

ஆமப்பா அடுத்தரையிற் பிறைதான்கோணம்
அடைவாய மகாரமொடு இகாரங்கூடத்
தாமப்பா லிபியோடு லகாரந்தானும்
தயவான லக்கமது பதினென்றாகும்
வாமப்பா அடுத்தறையில் முக்கோணந்தான்
வளமான சிகாரமொடு உகாரந்தானும்
நாமப்பா சவ்வுடனே நகாரந்தொட்டு
நலமான லக்கமது நாலுமாமே. (8)

ஆமடா விதனருகே அறுகோணந்தான்
அடைவான வகாரமொடு எகாரந்தானும்
தாமடா ஸ்ரீமுடனே யகாரங்கூடத்
தயவான லக்கமது பதினைந்தாகும்
வாமடா விதனருகே வட்டம்போடு
வளமான யகாரமொடு ஒகாரந்தானும்
நாமடா ஹறீலும் என்றுநாட்டி
நலமான அகாரலக்க மீராறாமே. (9)

ஆரப்பா தம்பனத்தின் மகிமைமெத்த
அப்பனே தம்பனம்போ லுண்டோவித்தை
வாரப்பா அஞ்செழுத்தின் பீசஞ்சொல்வேன்
வளமான சிகாரத்தில் நகாரம்வைநீ
நாரப்பா யகாரத்தில் மகாரம்வைநீ
நலமான வகாரத்தில் சிகாரம்மாட்டு
காரப்பா மகாரத்தில் வகாரம்மாட்டு
கணக்காக நகாரத்தில் யகாரமாட்டே. (10)

மாட்டடா அஞ்செழுத்துக் காணும்பெண்ணும்
வரைதோறும் பீசத்தை அணுகமாட்டு
வாட்டடா பீசமில்லை விட்டால்மைந்தா
வளமாகப் பலியாது பீசம்விட்டால்
ஆட்டடா அஞ்செழுத்தின் தொகைதான்கேளு
அகாரமுதல் நகாரம்வரை ஒன்பதாச்சு
கூட்டடா மகாரமென்ற மால்தனக்குக்
கொள்அகர முதல்மகாரம் பதினொன்றாச்சே. (11)

ஏச்சப்பா சிகாரமென்ற ருத்திரற்கு
　　இகரமுதல் சிகாரம்வரை நாலதாகும்
பாச்சப்பா வகாரமென்ற மகேசனுக்குப்
　　பதிஅகர முதல்வகாரம் பதினெட்டாச்சு
வீச்சப்பா யகாரமென்ற சதாசிவற்கு
　　மேல்அகாரம் முதல்யகாரம் யீராறாகும்
காச்சப்பா ஐம்பத்தோ ரெழுத்துத்தானாய்
　　கருதிநின்ற சிதம்பரற்குக் கண்டானமூன்றே. (12)

மூன்றான நடுவணையை எடுத்துமாறி
　　முன்வரைந்த சக்கரமோ ரிருபத்தஞ்சில்
நான்றான மூலத்தி னிடைகள்தோறும்
　　நாயகனே ரீயும்ஸ்ரீயும் என்றுமாட்டு
பான்றான மூலமுனை ஸ்ரீமம்போடு
　　பண்பான திரிவட்டம் பாங்காய்க்கூட்டு
வென்றான உள்வட்ட மிதழ்நான்மூன்று
　　உத்தமனே யிருவட்ட மிதழீரெட்டே. (13)

எட்டான திரிவட்டம் எண்ணான்கப்பா
　　இதமாக நடுவட்ட முதலாம்ஆதி
கட்டான அகாரமுதல் ஔகாரமட்டும்
　　கனிவாக ஐம்பத்தி யொன்றுமாச்சு
இட்டான உபரேகை வாசல்நாலு
　　கீழ்வாசல் கணபதிக்குக் கங்குநாட்டு
நட்டான மேல்வாசல் வடுகன்பீசம்
　　நாயகனே வங்கென்று நாட்டிடாயே. (14)

நாட்டியே தென்வாசல் பிரிதிபீசம்
　　நலமாக இம்மென்று நாட்டுநாட்டு
கூட்டியே வடவாசல் மதியின்பீசம்
　　குணமாகச் சம்மென்று குறித்தும்போடு
ஆட்டியே உபரேகை வீதிக்குள்ளே
　　அடைவாக இந்திரனில் லம்மாம்பாரு
வாட்டியே அக்கினியில் ரம்மென்றப்பா
　　வளமாக யெமனிற்சம் மென்றுபோடே. (15)

போடவே நிருதியிலே உம்மையாகும்
　　பொலிவான வருணனிலே வம்மையாகு
சாடவே வாய்வதனில் பம்மைபோடு
　　சார்வான குபேரனிலே எம்மோட்டு
வீடவே யீசான்யம் சம்மைசேரு
　　விதமான அஷ்டதிக்குப் பாலராச்சு
ஆடவே போகருட கடாக்ஷத்தாலே
　　அப்பனே புலிப்பாணி பாடினேனே. (16)

பாடினேன் தமிழெழுத்தில் அகாரந்தொட்டு
　　பண்பான பிரணவத்தின் வரைக்கும்போடு
கூடியே தமிழெழுத்தில் அகாரந்தொட்டு
　　கொற்றவனை ஔவையி னுயிராய்ப்பாரு
ஆடியே தசாங்கமென்ற எழுத்தோபத்து
　　அப்பனே சக்கரத்திற் சுத்திப்போடு
நாடியே சக்கரத்தில் சுத்திப்போட
　　நலமாக வீரஞ்சு எழுத்துமாச்சே. (17)

ஆச்சப்பா அசபையுட எழுத்தாச்சம்அம்
　　அடைவாக மேல்வாசல் கிழேபோடு
பாச்சப்பா வலமங்கி சத்திபீசம்
　　பண்பாக அம்மென்று பதித்துப்போடு
வாச்சப்பா யிடம்பார சத்திபீசம்
　　வளமாகக் கிரீமென்று குறித்துப்போடு
வீச்சப்பா வலப்பாக யிடப்பாகத்தான்
　　விதமான ஐயுங்கிலியும் சவ்வுமாமே. (18)

ஆமடா அம்இம்உம் எம்ஓம்மென்றே
　　அய்யபஞ்ச பக்ஷியிரு புறமும்போடு
வாமடா அம்சம் ஸ்ரீயும்மென்று
　　வளமாக மங்குடனே நசியென்றோது
தாமடா கிறீம்முடனே றீமுங்கூட்டித்
　　தயவான விம்முடனே அங்கியென்று
நாமடா நவக்கிரக பீசமாச்சு
　　நலமான சக்கரத்திற் சுத்திப்போடே. (19)

போடப்பா சொருபியென்ற வெழுத்தையப்பா
　　புகழ்தருவம் கிலியல்லோ மதனபீசம்
நாடப்பா கீழ்வாசல் மேலேயப்பா
　　நலமாக யிறிங்கும் பதித்துப்போடு
கூடப்பா சிதம்பரத்தின் பூசைசெய்யக்
　　கூத்தாடுங் கணங்கள்முத லெல்லாமாடும்
ஆடப்பா போகருட கடாக்ஷத்தாலே
　　அடைவாகப் புலிப்பாணி பாடினேனே. (20)

பாடியே அகாரத்தி லுகாரமிட்டுப்
　　பண்பான ஒங்காரங் கொண்டுகட்டு
நாடியே அதன்கீழ மகாரமிட்டு
　　நலமாக வதின்மேலே றிங்காரந்தான்
கூடியே அரியெழுத்து மேலேதாக்கிக்
　　குணமாகச் சூலமிட்டு ஸ்ரீமங்காட்டி
ஆடியே சிங்குவங்கு யென்றுநாட்டு
　　அடைவாயே காட்சாத்தைப் பதித்துப்போடே. (21)

போடுசிந்தா மணிக்குச்சி காரமிட்டு
　　பொங்கமுடன் மகாரமொடு யகாரம்போடு
ஆடவே அகாரமுடன் விந்தைப்போட்டு
　　அடைவாஞ்சக் கரத்தில்திரு வாசிசூட்டுக்
கூடச்சிந் தாமணிக்குப் பீசமாச்சு
　　குணமான சக்கரத்திற் பதித்துப்போடு
நாடியே போகருட கடாக்ஷத்தாலே
　　நலமாகப் புலிப்பாணி பாடினேனே. (22)

பாடியே வலப்புருவம் அகாரம்போடு
　　பண்பான இடப்புருவம் ஆகாரந்தான்
நாடியே வலக்கண்ணு இகாரம்போடு
　　நலமான இடக்கண்ணு ஈகாரந்தான்
சாடியே வலக்காது உகாரம்போடு
　　சமத்தான இடக்காது ஊகாரந்தான்
வாடியே வலக்கன்னம் இரோம்நீபோடு
　　வடிவான இடக்கன்னம் ஈரோம்நாட்டே. (23)

நாட்டடா வலமூக்கு இல்லாவென்று
நாயகனே இடமூக்கு சல்லாவாகும்
ஆட்டடா மேலுதடு ஏயைப்போடு
அடைவான கீழுதடு ஐயைப்போடு
கூட்டடா மேற்றந்தம் ஒவ்வைப்போடு
குணமான கீழ்த்தந்தம் ஔவ்வைநாட்டு
மாட்டடா நாவதிலே அம்மென்றப்பா
மணியான கண்டத்தில் அகாரமென்னே. (24)

என்னவே சக்கரத்திற் பதித்தபின்பு
இதமான சாயங்கள் நிவிர்த்திசெய்து
கன்னமே பிராணபிர திஷ்டைசெய்து
கனிவோம் பூசைமேசா டசமுஞ்செய்து
அன்னமே சுகந்தபரி மளங்கள்புஷ்பம்
அடைவாக வர்ச்சித்துக் கனிகளோடு
தன்னமேலே பலகாரம் பரமானந்தம்
தாம்பூலம் இளநீரும் பாலுந்தேனே. (25)

தேனான பாயசம் அன்னத்தோடு
தெளிவாகு மாறுசுவை வஸ்துசுத்தி
தானான சருவமும் சுத்திவைத்துத்
தயவாகப் பூசித்துத் தியானமோது
வானான கற்பூரத் தீபமேற்றி
வணங்கவே அஷ்டசித்தும் சித்தியாகும்
மானான அஷ்டசத்தி நடனஞ்செய்வாள்
வானவரும் லோகமெல்லாம் வசியமாமே. (26)

ஆமேதான் யநமசிவ வசியமாகும்
வளமான நமசிவய தம்பனந்தான்
தாமேதான் மசிவயந மோகனந்தான்
தன்மைபெற சிவயநம மாரணந்தான்
நாமேதான் வயநமசி யுச்சாடனம்
நலமான யவசிமந பேதனந்தான்
பாமேதான் நமவசிய வித்துவேஷம்
பண்பாக வசிமநய அழைப்புமாமே. (27)

ஆமடா காரியம் வசியமாகும்
அப்பனே பித்தளையோ கனகசித்தி
தாமடா பகல்லியான் நா [illegible] துப்புவாகும்
தயவான சேர்ப்புக் [illegible]
வாமடா வெஞ்சியம் உச்சாடிக்கும்
வளமாம்வெங் கலம்விந்து வேதைக்குத்தான்
போமடா விருப்புவே தனையாகும்
பொங்கமுடன் வெள்ளிமா ரணத்தாறுமே. (28)

தாவென்ற தலைமுங்கள் கொடியுமாவும்
தயவாகத் தான்பூசி வலைப்போகி
ஊவென்ற முப்புரவி மதியில்பிசம்
உத்தமனே யுடன்கூட்டித் தயிலம்வாங்கி
ஆமென்ற அஷ்டகர்ம மெட்டெட்டுக்கும்
அடைவான தொழில்முறைக்கு மெல்லாமாகும்
நாவென்ற போகருட கடாட்சத்தாலே
நலமாகப் புலிப்பாணி பாடினேனே. (29)

பாடியே மோகனதம் பனவசியம்
பண்பான அழைப்புமுத லிவைகளுக்கும்
வாடியே ஆள்காட்டி விரலினீளம்
வளமாகப் பெருவிரலி னகலமப்பா
சாடியே மாரணமே தனவித்வேஷம்
சார்ந்திடுமுச் சாடனங்க ளிவைகளுக்கும்
கூடியே பவுத்திரவிரல் நீளமப்பா
குணமான சிறுவிரலி னகலமாமே. (30)

ஆமடா யிவையாறு விசமாகும்
அப்பனே பன்னிரண்டு அரைக்காலாகும்
தாமடா மூவெட்டுக் காலேயாகும்
தயவாக இதிலிரட்டி அரையேயாகும்
வாமடா யிதிலிரட்டி முழுதென்பார்கள்
வளமான கனமப்பா தெற்கணக்தான்
நாமடா விசமது ஒருசெல்லாகும்
நலமான சிதம்பரத்தின் பூசைகாணே. (31)

வாரம்.

காணப்பா ஞாயிறதில் வசியமாகும்
கண்மணியே செவ்வாய்மோ கனமாகும்
தாணப்பா வியாழனுமுச் சாடனந்தான்
தகைமைபெருந் திங்கள்தம் பனமாம்பாரு
வாணப்பா புதனில்மா ரணமதாகும்
வண்மைவெள்ளி வாரமதி லழைப்பதாகும்
நாணப்பா சனியில்வித்து வேஷணந்தான்
நலமான ஞாயிறுபே தனந்தானே. (32)

திக்கு.

நாமேதான் ஈசான்யம் வசியமாகும்
நலமான அக்கினிமோ கனமாம்பாரு
தாமேதான் நிருதியிலுச் சாடனந்தான்
தலைமைபெரும் இந்திரன்தம் பனமதாகும்
வாமேதான் ஏமன்மா ரணமதாகும்
வளமான வருணனது அழைப்பாம்பாரு
காமேதான் வாயுவித்து வேஷணந்தான்
கனமான குபேரன்பே தனமாம்செய்யே. (33)

செய்யவே ருத்திராக்ஷம் வசியமாகும்
செயலான மிளகுமணி மோகனந்தான்
அய்யவே துளசிமணி உச்சாடனம்
அப்பனே தாமரைதம் பனமாம்பாரு
நையவே நாகமணி மாரணந்தான்
நலமான சங்குமணி அழைப்பதாகும்
வையவே வெட்டிமணி வித்துவேஷம்
வளமான பேதனம்வெண் முத்துத்தானே. (34)

பலகை ஆசனம்.

தானென்ற பலாப்பலகை தம்பனந்தான்
தன்மைபெரும் மாம்பலகை மோகனந்தான்
நானென்ற வில்வமது வசியமாகும்
நல்லபேய்த் தேத்தான்பே தனமதாகும்
காணென்ற எட்டிவித்து வேஷணந்தான்
கண்மணியே அத்தியும்மா ரணமதாகும்
வாணென்ற அழைப்புவெண் நாவலாகும்
வளமாம்வெப் பாலையுச்சா டனமாம்பாரே. (35)

பாரப்பா கல்லிகைதான் வசியமாகும்
பசேரிய முல்லைகனை [illegible]துமாகும்
ஆரப்பா [illegible] சாடனந்தான்
அப்பனே அலரிப்பூ ஆகருஷணந்தான்
வாரப்பா காக்கணத்தி பிரிவுமாகும்
வளவான பேதனற்கு மத்தம்பூவு
காரப்பா கடலைப்பூ மாரணந்தான்
நலமான தாமரைதம் பனந்தானே. (36)

பட்டு வஸ்திரம்.

ஆமப்பா செம்பட்டு வசியமாகும்
அப்பனே மஞ்சளது மோகனந்தான்
நாமப்பா பச்சையுத்தம் பனமதாகும்
நலமான வெள்ளையது பேதனந்தான்
காமப்பா கழுதைநிறம் வேடணந்தான்
கண்மணியுச் சாடனந்தான் பஞ்சவர்ணம்
வாமப்பா ஆக்கைவர்ணம் அழைப்பதாகும்
வளமான கறுப்புமா ரணமாங்கேளே. (37)

ஓமகுண்டம்.

கேளப்பா மணலில்நல கோணமாகக்
கீழ்ப்போட்டு மணலாலே கட்டிக்கொண்டு
வாளப்பா கிழக்குமுகம் பார்வையாக
வளமான மணலாலே பரப்பிக்கொண்டு
ஆளப்பா நவகோணம் நடுவேவமைந்த
அப்பனே சாண்டுகளஞ் சதுரந்தோண்டி
நாளப்பா சமுத்துவகை சொல்லக்கேளு
நலமான அரசினொடு மாவின்சுப்பி. (38)

சுப்பென்ற புங்கினொடு அத்திக்கொம்பு
சொல்வெட்டி வேர்விழா மிச்சியோடு
அப்பென்ற ஆலுடன்மல் லிகையின்சுப்பி
அப்பனே நெல்லிசுப்பி நவ்வல்சுப்பி
கப்பென்ற ஆத்திசுப்பி யிலுப்பைசுப்பி
கண்மணியே பேயத்திச் சுப்பிலோடு
நப்பென்ற கடுகுரோ கணியுங்கூட
நலமான யெருக்கினொடு கள்ளிக்கொம்பே. (39)

கொம்பாம்பன் னுறுமா ரணத்துக்காகும்
  கொடிதாம்வேப் பெண்ணெய்மா ரணத்துக்காகும்
கம்பாச வென்றாலிற் சமித்துமென்னை
  கம்பலியொளிப் பில்லாமற் றிறந்துசொன்னேன்
அம்பான சிதம்பரத்தின் நடனங்காண
  அப்பனே பூசைவிதி நன்றாய்ச்சொன்னேன்
வம்பான மேயாகருட சிறுமைகாறல்
  வளமாகச் சிதம்பரத்தின் பூசைபாரே. (40)

மூலமந்திரம்.

வசியம்-ஓம் யநமசிவ அரிஓம் ஐயும்கிலியும் சுவாகா.
தம்பனம்-ஓம் மசிவய ஐயுங்கிலியும் சவ்வும் சுவாகா.
மோகனம்-ஓம் நசிவயம கிலியும் சவ்வும் ஸ்ரீயும் சுவாகா.
மாரணம்-ஓம் சிவயநம சவ்வும் ஸ்ரீயும் அரிஓம் சுவாகா.
உச்சாடனம்-ஓம் வயநமசி ஸ்ரீயும் அரிஓம் ஐயும் சுவாகா.
பேதனம்-ஓம் யவசிமந அரிஓம் ஸ்ரீயும் சவ்வும் சுவாகா.
வித்துவேஷணம்-ஓம் நமசிவய ஐயும் கிலியும் ஸ்ரீயும் சுவாகா.
அழைப்பு-ஓம் வசிமநய ஸ்ரீயும் சவ்வும் கிலியும் சுவாகா.

பகவதி தியானம்.

பாரப்பா இன்னமொரு தீட்சைமார்க்கம்
  பத்தியுள்ள பாலகனே சொல்லக்கேளு
நேரப்பா பகவதியாள் தியானந்தன்னை
  நேர்மையுடன் சொல்லுகிறேன் நிசமதாகச்
சாரப்பா தன்சார்பு நிலையில்நின்று
  சங்கையுடன் ஓம்றீங்அங் உங்கென்றேதான்
காரப்பா புருவமதைக் கமலத்தேத்தி
  கருணையுட னுயிரத்தெதன் னுருவேசெய்யே. (41)

செய்யடா மான்தமா யுருவேசெய்யத்
  திருவுருவாய் நின்றபக வதியாள்தானும்
மெய்யடா வுனதிடமாய் நடனஞ்செய்வாள்
  மெய்ஞ்ஞானக் கருணைவிழிக் கண்ணாற்பார்த்துக்
கையடா கூப்பியடி பணிந்துகொண்டு
  கருணைபர தேவதா பகவதியாவென்று
வையடா அமுதரச பானம்வைத்து
  மார்க்கமுள்ள ராஜாராஜேஸ் பரியேயென்னே. (42)

என்னம்மா ராஜராஜேஸ் வரியென்று
ஏகசிர மயமாகத் தியானம்பண்ணிக்
கன்னம்மா கமலாசி மந்திரந்தி
கமலசித்து ருபிசிவ சோதித்தாயே
முன்னம்மா நீயிருந்து யென்னைக்காத்து
முத்தியுடன் நினைத்தபடி சுத்தமாகப்
பன்னம்மா யிதுசமய மென்றுநீயும்
பதிவாக விதிபூசைநீ தரித்துக்கொள்ளே. (43)

கொள்ளடா விபூதியை தியானம்பண்ணிக்
கூசாமல் நெற்றியிலே அணிந்துகொண்டு
நில்லடா வுன்சமூகங் கண்டோர்க்கெல்லாம்
நீங்காத பாவமெல்லாம் நீங்கிப்போகும்
சொல்லடா உன்வசனம் நன்மையாகும்
சோதிதிரு பகவதியாள் அருக்கிறாலே
அல்லடா உன்மனதை நோகப்பண்ணும்
அவர்கள்குடி செக்தியிலே அழுந்தும்பாரே. (44)

பாரப்பா பகவதிசென் றிருக்குங்காடு
பாதாள மலையாள நடோடாகும்
காரப்பா மலையாள நடோடையா
கண்ணூக்கு மத்தியென்ற வுச்சிவட்டம்
நேரப்பா வுச்சிவட்ட மலையாளத்தில்
நிலையான பகவதியை யார்தான்காண்பார்
ஆரப்பா அறிவார்க ளாறுமில்லை
அந்தமலை யுச்சியடி வாரம்பாரே. (45)

பாரப்பா உச்சியடி வாரமான
பதிவான மலையாள பகவதிதன்பீசம்
நேரப்பா சொல்லுகிறேன் ஸ்ரீம்றீங்கென்று
நிலையான மலையாளத் துருவபீதிற்
சாரப்பா சார்ந்துமந்த அடிவாரத்திற்
சந்திரனைச் சூரியனிற் சாரப்பண்ணிக்
காரப்பா அக்கினிகொண் டேயவேறிக்
கண்ணாரியக் கன்றோத் தியானம்பண்ணே. (46)

பண்ணப்பா பகவதியைத் தியானம்பண்ணப்
பாஞான கேசரியிற் பரிசென்றேதான்
உண்ணப்பா நிறைந்ததிருக் கண்ணிற்றேனும்
உக்திதரு மவ்வொளியில் நின்றுபாரு
மண்ணப்பா குவிந்தமலை யாளத்தன்னில்
மக்களோ வெகுநிதிகள் காணலாகும்
என்னப்பா அதனில்வெகு சோதிகாணும்
எங்கினுங்கன் ஞகவேதி நின்றுபாரே. (47)

நின்றுமிகப் பார்க்கையிலே மைந்தாமைந்தா
நிசமாக வருநீளொடு பொருளுங்கண்டேன்
அண்டமொடு முனிவர்களும் ரிஷிகள்சித்தர்
அநேகவிதம் விதவிதமா யங்கேகண்டேன்
பண்டுடைய வேதமொடு சாஸ்திரங்கள்
பலவிதமாய் நின்றுவிளை யாடல்கண்டேன்
கண்டதொரு காட்சியெல்லா மங்கேகண்டேன்
கலந்துவெளி வெளியான கருக்கண்டேனே. (48)

கருக்கண்டு கருவறிந்து உண்ணும்போது
கருவுருவாய் நின்றதொரு நாதங்கண்டேன்
உருக்கொண்டு நின்றதொரு நாதந்தானும்
ஓமுடிந்து நின்றவிடம் பார்க்கும்போது
திருக்கண்டு ஆடியது முடிந்ததப்பா
சிவசிவா வென்னசொல்வேன் வெளிதானுச்சு
மருக்கொண்டு நின்றவெளி தன்னைக்கேளு
மகத்தான அண்டவெளி உச்சிதானே. (49)

உச்சியென்ற மூலமடா ஆர்தான்காண்பார்
உண்மையென்ற ரகசியத்தை வெளிவிடாதே
பட்சியென்ற பட்சியடா அண்டாண்டம்
பாய்ந்துநின்ற மத்தியடா புருவமத்தி
குச்சியென்ற கோலநுனு லளந்துபார்க்கக்
கொடிமுடிக்கும் அடிப்படைக்கும் மிச்சமாச்சு
உச்சமென்ற மாளிகையில் நின்றுபார்த்தால்
ஓங்காரக் கம்பநுனி மிச்சமாச்சே. (50)

ஆச்சப்பா மிச்சமதாய் நின்றமிச்சம்
அண்டமென்ற சுழினையிலே நின்றுபார்த்தேன்
காச்சப்பா கம்பநுனி மிச்சம்பார்த்தால்
கம்பநுனி கற்பூர தீபம்போலே
பேச்சப்பா பேசாத சோதியாச்சு
பிரணவமாய் நின்றதொரு சோதித்தாயே
மூச்சப்பா நிறைந்ததிரு வாசியாலே
முனைகண்டு கம்பமதி லேறினேனே. (51)

ஏறினேன் சவுதகிரி வட்டமேறி
யேகாந்த வெளியொளியைப் பார்த்துமைந்தா
மீறினேன் அகாரமதிற் செயல்தன்னாலே
மின்னொளியி னமுர்தரச பானங்கொண்டு
தேறினேன் சாகாத கால்மேல்நின்று
தெளிந்துகொண்டு போகாத புனலைக்கண்டு
ஆறினேன் வேகாத தலையைக்கொண்டு
அடங்கினே னப்பொழுது அடங்கினேனே. (52)

புலிப்பாணி முனிவர் பூஜாவிதி 50
முற்றிற்று.

சாப்பேர் ஆரமனையார் களஞ்சியத்தில் வசிக்கும் கணபதிப்பர தசியவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் ச்சிடலானது.

உ

பரமபதி துணை.

பதினாலாவது

கௌசிக முனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞான சூஸ்திரம் 30.

ஓங்காரச் சுழிமுனையி லொளிவுமாகி
    ஒன்றாகி யிரண்டாகி யுலகமாகி
றீங்காரப் பெருவெளியா யணுவதாகி
    நிரந்தரமா யருவுருவா யல்லாதாகி
ஆங்கார மத்துவித நிலையதாகி
    அற்றதுவும் உற்றதுவும் பெற்றதாகி
ஸ்ரீங்கார நடுவணைமுச் சுடருமாகிச்
    சித்தான வஸ்துதனைச் சிந்தைசெய்வாம். (1)

அகாரமல்லோ கருவுடனே விந்துமாச்சு
    அகாரமல்லோ அன்னையொடு தந்தையாச்சு
அகாரமல்லோ ஆடுகிற வித்தையாச்சு
    அகாரமல்லோ கண்காணா தெட்டதாச்சு
அகாரமல்லோ மதியுடனே விதியுமாச்சு
    அகாரமல்லோ அகண்டபர வெளியுமாச்சு
அகாரமல்லோ குருவுடனே சீடனாச்சு
    அகாரமடா வுபதேசப் பொருளுமாச்சே. (2)

ஆச்சப்பா அகாரமுட னுகாரமாகி
    அருளொளியா யிருந்தானே ஆத்தாளாத்தாள்
பேச்சப்பா வயதுபத்து ளென்னையீன்றாள்
    போரான ராசிகன்னி விண்மீன்சோதி
நீச்சப்பா பூர்வமெனுந் தசமிதன்னில்
    நிராமயத்தின் பேருரைத்து யெனையழைத்து
மூச்சப்பா ஆதியென்ற பொருளதாகி
    முழங்குகின்ற மூலமந்திரஞ்சொன்னாளே. (3)

சொன்னபதி சென்றிருந்து வாழ்ந்தேனப்பா
    சுத்தசுத்த வங்கொண்டுறாத் தாறுபேரை
இன்னலைந்திச் சார்ந்திருக்க வேண்டிக்கொண்டேன்
    இணங்காதா லவர்களையுஞ் சுட்டுவிட்டு
அன்னையின்றன் சந்திபக் குவத்தேயின்றன்
    அதன்மேலென் னுடன்பேசப் பனிரண்டாண்டு
நன்னயமாய்ச் சென்றபின்பு பேசாப்பேச்சை
    நவின்றுனைப் பொருள்நன்று யறிவேன்பாரே. (4)

பாரடா ஆம்மென உளம் மென்றேனித்தைப்
    பகருதற்கு ஆண்டுபெதி மூன்றேயானால்
சேரடா மற்றசொற் சொல்வதெப்பா
    தென்றபின் றெரிந்துகொண்ட வுண்மையாலே
நேரடா பதியாருங் கண்டுகொண்டேன்
    நிலையாகப் பதிமூன்று கோணத்துள்ளே
சீரடா வெனதன்னை யிருந்தருட்சம்
    செப்பவென்று லெட்டாத பொருளிதாமே. (5)

ஆமப்பா தாயவளும் வளரும்வீட்டில்
    அரனோடு புருவமையத் தேகமாக
தாமப்பா தலமாறு சரோருகத்திற்
    சதிராகப் பதியுடனே நடனந்தானும்
தோமப்பா வென்றுடுங் காலைக்கண்டேன்
    சொரூபமூட னடமாடுங் காலைச்சொல்ல
காமப்பா மாசற்ற துரியாதீத
    நடனவொளி யானதையுந் தெரிந்துகொள்ளே. (6)

கொள்வதென்ன கேள்நீட்டி மடக்குங்காலின்
    குறிப்பறிந்து தாய்மையிலே தனிமேலின்று
கள்ளமன்றிக் கால்திறக்குந் திறவுகோலைக்
    கண்டுகொண்டாற் பூரணத்தின் புதுமைகாணும்
தெள்ளமுத வெள்ளமது பழமையாகிச்
    சிந்துமடா வாறுதலத் துள்ளேயீறி
வள்ளஞ்செல் விதமிரண்டு கரையுஞ்செல்லும்
    வகைகண்டு பதினெட்டுப் பேருந்தானே. (7)

தானான கலமாகி யறமூன்றாகித்
தன்மையருட் புனலதனிற் படிந்திட்டாரே
வேனான மூவர்களு மொன்றேயாகும்
வெளிதோறு தேவர்களையு மேச்சுப்போட்டார்
நானான சிட்டகுறை யார்க்கந்தண்ட
கல்லவர்க்குச் சாபமதை நிவர்த்திசெய்ய
வானான அக்காரத்தைத் தியானியென்று
வழுத்தினர் மந்திரோப தேசமென்னே.

என்னசொல்வேன் பெரியோர்க்குப் பெருமையாச்சு
இதையறியா மாந்தர்களுக் கழிவுண்டாச்சு
முன்னமே பதினெண்பேர் சொன்னநூலை
முற்றுமுணர்ந் தேசோதி நிலையினோடு
நன்னயமாய் மனதொருமை யாகக்கண்டேன்
நற்செம்பு கற்நாடு யெல்லாம்நீரே
சொன்னநீர் கனலாச்சு பற்பமாச்சு
சோதிசெய லுற்றிடவே மெய்யென்றொப்பே. (9

ஒப்பிடவே மூன்றுபொரு ளொன்றதாச்சு
உற்றபேச் செல்லாமங் கொடுங்கிப்போச்சு
அப்பனே லகிரியென்ற புரவியேறி
அப்பாற்செல் பொய்நீங்கி மெய்யேயாச்சு
செப்பாதே செகத்தோர்க்குத் தெரிந்தாற்போச்சு
செயலான சொல்லதுவும் பொய்யாய்ப்போச்சு
தப்பாதே நாற்பார்க்கத் தெளிவதாச்சு
தன்மூச்சால் மூச்சற்ற யிடத்தைக்காணே. (10)

காணவே முக்காலுந் தப்பிடாது
கணக்காக அஷ்டசுத்தி யிதனாலாகும்
தோணவிந்த நூலறியாக் கொன்றுமில்லை
சுத்தமுட னெட்டிரண்டு மறிந்துபாரு
காணமற்று நூலறியா மடையரோடே
காடிநீ கூடாமல் முத்திசித்தி
பேணவே வாலைபதி மூன்றுள்ளாகப்
பெருமையுடன் மதியமுத மங்கேயுண்டே. (11)

உண்டிருப்பா யதனைவிட்டு மாயைதன்னில்
உழன்றுபொருள் தேடிகா னெரிவில்விறாதே
கண்டிடுவா யிந்நூல்பூ ரணத்திற்சேர்க்கும்
கதிர்ப்புங் கருகும்பன் முன்றுங்கோணம்
விண்டிடுவா யெட்டிரண்டும் விதியமைப்பும்
விட்டகுறை யுத்தேதானும் நிபன்முன்றில்
பண்டான மலங்கழிய மூழ்கினைக்காற்
பவமகன்று முத்தியின் சித்திகேளே. (12)

கேளப்பா பஞ்சூன்று பதியிலுள்ளே
செடிபார்த்து நாவுணர்ந்து பூரணத்தை
மீளப்பா பொங்கயற் காத்தாயானால்
விதமான காணமுடி யொளியேயீசம்
வேளப்பா கோடிமதி கதிருத்தேதானும்
மேவியதோர் சோதியதைக் காணக்கூசும்
காளப்பா அதயகதி ரீளமைவீசும்
நாடிப்பார் சொரூபசித்தி மெய்யுமாமே. (13)

மெய்யான மண்டலமுங் குருவுமாக
மேவியந்தச் சோதியதங் குலங்கும்பாரு
செய்யாமற் றயங்காதே சத்தியஞ்சொன்னேன்
சிந்தைமகிழ்ந் தின்னமொரு கருவைக்கேளு
வைபவமாய்ச் சொல்லுகிறேன் சேர்க்கையாக
வளமான நாதமதை முன்னேதானும்
மெய்யப்பா வாங்கிமதி யுப்பினோடு
மேவுபொரி காரமிந்த மூன்றுமொன்றே. (14)

ஒன்றான இடைதசகா தத்தினோடு
உற்றபுழு கும்பழச்சார் பலந்தான்கெந்தி
நன்றான வேழதனுற் கண்டேன்வேதை
ரகசியமீ தெனைப்பெற்றாள் மெச்சிக்கொண்டாள்
வென்றியித னுடனிக் கோபஞ்சேர
விதமான கருவெட்டு மறைக்கும்போது
கன்றுடனே பசுச்சேருந் தன்மைபோலக்
கனவேந்தன் சார்துளிவிட் டேற்றுவாயே. (15)

ஏற்றசாக் கறுபத்தி னாலுஞ்சாகும்
இதைமதியாற் காணாட மாடும்வேதை
போற்றுவா யிறுகிநுரு வாகியுன்னைப்
பூரணந்திற் சேர்த்துவிடும் பொய்யிதல்ல
சாற்றியதை நம்பாம லலைந்திடாதே
தானீனப் பசுவுக்குக் கன்றங்கேது
காற்றிரமாய் ஊமையட் சாத்தையோதி
கள்ளமிலா வொன்பதுக்கு மாகுமென்னே. (16)

என்னவெட்டி ரண்டாலே சதந்தான்கண்டு
இயல்பான மனந்தேறிப் பாருபாரு
நன்மையிந்த நாற்பார்க்கக் குருவுமாச்சு
நாடுமே ராறுவாச்சு அனுமோராச்சு
தன்மையா மவுனமல்லோ வுமென்றாச்சு
தனையனே அறிவினு லறிவைப்பற்றி
ஒன்றிடவே அதீதமடா துரியாதீதம்
உற்றுமனங் குவிந்துபூ ரணத்தைக்காணே. (17)

காணவே அன்னையுனக் கமுதமீய்வாள்
காரணமா மறுபிறவி யில்லையப்பா
தோணவே சொரூபமது வொன்றேயாகும்
சுத்தெழுத்து யிருபத்தி யொன்பதாகும்
பூணவே அருட்கண்ணாற் சூட்சம்பாரு
புகலான வுனதகத்தி லகத்தைக்கண்டு
மாணவனே ஆச்சரிய மைம்பத்தொன்று
மகத்தான யிருபத்தி யொன்றதாமே. (18)

ஆமப்பா சிவலிங்க மானமூலம்
அளவற்ற தேகமதற் கெல்லாமாதி
தாமப்பா யிரண்டொன்றுஞ் சுயம்புஸ்தானம்
தற்பாத்தி விருபத்தொன் றாகும்பாரு
நாமப்பா நவசித்த சரியைசித்தி
நலமான மண்ணும்விண் ணுனமூலம்
வாமப்பா மற்றதில்லை யிதனின்மூலம்
வளமான நவமூலஞ் சுயம்புதானே. (19)

சுயம்பதுவே முன்னின்று முடித்தபேர்சு
சூட்சமெனும் மூலமதே யெல்லாமாச்சு
வயமான முப்பொருளோர் வடிவமாச்சு
வல்லவிடச் தண்ணமுத கற்பமாச்சு
பயனறியார் தமக்கிதுவே நாகமாச்சு
பாலமடா மயிர்ப்பாலம் நெருப்பாறச்சு
நயமான பதியறியக் கதியுண்டாச்சு
நாட்டிலே பேச்சொன்றும் பேசொண்ணதே. (20)

ஒண்ணாது பேச்சதனால் மோசமாகும்
உற்றமூச் சடக்கியுட் கருவைத்தொட்டு
அண்ணலெனுங் குருவோடு மூலத்தொட்டு
ஆச்சென்று தொட்டவிடம் பொன்னுமென்று
வண்ணமுடன் குருசொன்னார் யானுஞ்சொன்னேன்
மண்டலத்தில் மற்றவர்க்கு விண்டிடாதே
விண்ணமிலா பூரணத்தின் கலைப்பாரு
மேலான வழிநட்ட வெட்டும்பாரே. (21)

வெட்டியே எட்டிரண்டால் விக்தைக்கட்டு
விளங்கவே கால்நூல்சொற் கருவைப்பாரு
எட்டுதிரு வெழுமசபை யெழுக்குள்ளே
ஈசனுடன் சத்தியிரண் டேகம்பாரு
வெட்டவெளி கண்டதொரு சித்தர்மெச்ச
விளம்புகிறேன் மறைப்புவித்தை தீர்க்கமாகத்
திட்டமுடன் மாதளம்பூ மலரும்பத்து
செப்பும்பூ வாதியேக போகந்தானே. (22)

தானான பூவும்பேய்ப் பீர்க்கன்மூலம்
தனிசித்தா மணக்குரசம் நாலுஞ்சேர்த்து
வேனான சமவிடையா யரைத்துவாங்கி
வையமதில் மனுளனும் மிறந்தபோது
மானான மாதாமூக் கண்ணீரோடு
வகையுண்ணுப் பாலுடன்முற் கருவுஞ்சேர்த்து
கோனாக அதன்பின்பு மறைத்துவாங்கி
குளியானை யஞ்சுபத்தும் வருத்துப்போடே. (23)

போட்டுப்பே ரண்டவெண்ணெய் யேழுங்கூட்டிப்
　　புகலான யிருட்டறையிற் கலத்துத்தூரில்
நாட்டமுடன் மத்திக்கும் போதுசொல்வேன்
　　நான்முகத்தோன் சொன்னநால் வேதமொன்றாய்
தேட்டமுடன் கண்டறியா வெழுத்ததான
　　சிறந்தமொழி யேகமென்ப தூமைபூமை
வாட்டமில்லா துன்னியே மத்தித்தாக்கால்
　　வருகிறஞ்செம் மைப்பிர்ம வித்தையாமே. (24)

வித்தையாம் மாதுமா தளம்பூவாலே
　　வேண்டிமுன் மறைத்ததையும் வெளியாய்ச்சொன்னாள்
சித்தறைச் சுகாலுபவ யிதிமேலாறும்
　　மிலோவாகக் கருமையைச் சிமிழில்வைத்துச்
சத்திபதம் தியானித்துச் சரீரத்துள்ளே
　　தானுமறைந் திருசுழியு மொன்றாய்நின்ற
பத்தியாய் நந்திகுரு நாசிமூலம்
　　பார்த்தம்மா வென்றுபல விதமாய்ப்போற்றே. (25)

போற்றியே கருவிருந்த சிமிழைப்பாரு
　　புகழான சிமிழ்விழிக்குத் தோற்றுதப்பா
சாற்றிடுவேன் சிமிழ்தோணத் தியானந்தன்னைத்
　　தானேழு வெழுமசபை யிலங்கிகின்று
வீற்றிருக்கும் கிரிமாவே லகிமாவென்று
　　வேண்டியகி மாமதிமா வாவாவென்றே
மாற்றமிலா கிரிகைசித்தி வாதசித்தி
　　வாவென்று யேழுதரஞ் சொல்லிப்பாரே. (26)

பார்த்திடவே சிமிழுனக்குத் தோணுமெய்யாய்ப்
　　பண்பான கடிகையே ழுக்குள்தானும்
நேர்த்தியுட னிதையறிந்து கருவாமையை
　　நீதிலதம் பணவிடைதான் புருவமையம்
சேர்த்தியுடன் திலதமிடப் புவியிலுள்ளோர்
　　தேடியுனைப் பார்த்தாலும் யாருங்காணார்
பூர்த்தியாம் வெளிகண்டோ ருன்னைக்காண்பார்
　　புகழான குருவருளாற் பலிதந்தானே. (27)

தானான திலதயிடப் பசாசபூதம்
    தன்னிரவும் பகலுனக்குக் கண்ணிற்றோறும்
வேறான பல்லோர்வாழ் கூட்டந்தன்னில்
    வேணபடி சென்றசத்த மிட்டாலுந்தான்
கோறான வுன்றனையு மொருவர்காணார்
    குறிப்பறிவாய் நந்திகுரு மூலர்மைந்தா
வாறான கருவூரார் செய்தவித்தை
    மகிழ்வாய்ச்செய் போகிபட்டா சித்தனாமே. (28)

ஆமப்பா சிவயோகிக் கிம்மைவேறாம்
    அவனிதனில் மானிடர்க்கு யியந்திடாதே
தேமப்பா சித்தர்க்குச் சித்தகாமம்
    நீதமுள போகர்மன மறிந்ததாகும்
தாமப்பா பூரணத்தோ டுள்ளாந்தானைத்
    தாரதலத்தில் மூவேழுந் தெரியலாகும்
நேமப்பா பிரகாசிக்குஞ் சத்திருபம்
    நிலையான மூப்பாழுக் கப்பால்நீயே. (29)

நீயறிந்து நிற்குணத்தின் குறியைக்காண
    நிராமயமே குருவாய்முன் பாகத்தோன்றித்
தூயவெளி நிர்த்தனத்தைத் தோணச்செய்வார்
    சுத்தபிர்ம சற்குணமும் நீயேயாவாய்
தாயகமா யட்டசித்தி மெய்யிற்காணும்
    தானவனே நீயாகிச் சகிர்தனாவாய்
சேயனே யிந்நூல்தான் மெய்மையாகும்
    சேகரமாய்க் கண்டறிவா யிதுமுற்றே. (30)

கௌசிகமுனிவர் ஞானசூஸ்திரம் 30

முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த வத்திராயிருப்பு அ. மு. பாண்டியம் பிள்ளையவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

முருகன் துணை.

பதினைந்தாவது

மிருகண்ட மகாரிஷி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மெய்ஞ்ஞானம் 30.

ஆதிபர மானகுரு பாதந்தன்னை
    அனுதினமு மனதிருத்தி யருளைப்போற்றிச்
சோதியாம் மெய்ஞ்ஞான முணர்ந்துனக்குச்
    சொல்லுமொரு காரணசற் குருவையண்டி
நீதியுட னெந்நாளுங் காத்துநின்று
    நினைவுகெட் டினைப்புகழ்ந்து மகிழ்ந்திடாமற்
சேதியொன்று செப்புமுனே பணிவாய்ச்செய்து
    தேசிகற்குப் பத்துமிரண் டாண்டுதொண்டே. (1)

தொண்டுசெய் திடப்பின்னே காட்சரத்தின்
    சுயப்பொருளீ தென்றுசித்தி முத்தியோடு
பண்டுபெரி வாசியுமொன் றக்கரத்திற்
    பற்றியதோ ரெட்டிரண்டி தாகுமென்றும்
கண்டுகொள்நீ யென்றுகலை நாலுக்குந்தான்
    கணக்கான வழிதுறையு முபதேசிப்பார்
அண்டமிது மாயிரத்தெட் டானபீட
    மானதிரு வாசிதனைப் போற்றிநில்லே. (2)

நில்லப்பா மானதமாய்ப் பூசைசெய்து
    நிலைபுருவ மத்தியொளி யறிந்தால்ஞானம்
வெல்லப்பா ஆசையென்ற பாசந்தன்னை
    விலக்கிடவே நின்மனதும் பரத்தைப்பற்றும்
அல்லப்பா வாசிதனை மூலத்தானு
    அப்பவல்லோ பரவெளியைப் பற்றுமாசை
செல்லப்பா பலவழியும் பார்த்தாயானால்
    சிலம்பொலியின் நாதமதுந் தோற்றலாச்சே. (3)

ஆச்சப்பா ரேசகத்தை முதன்மையாக
அறிந்துகொண்டு பூரகத்தைப் போற்றிநில்லு
பேச்சப்பா கும்பகத்தை யுணர்ந்துபாரு
புகழுறுதி யுண்மையிடந் தன்னைக்கேளு
நிச்சப்பா பழகுவது கடினமெத்த
நேர்மைசொன்னால் மூன்றினுட நிறைத்தைக்கேளு
வாச்சப்பா குணங்குறிமூன் றுக்குஞ்சொன்னால்
வகையாகி யுடல்பொருளைத் தத்தஞ்செய்யே. (4)

செய்யவுட லுயிருமா மென்றுபாரு
சிறப்பாகும் பொருளுட லுற் றுருமாறு
பையவே நின்றதுரு பாத்தினூடு
பகருமா தாரமென்ற வாறும்பாரு
வையத்தே விழிமொழியும் வெளியினூடு
வீரான காலடங்கி நடனஞ்செய்யும்
துய்யமணி யானதொரு கருணிபாரு
சுத்தசித் தாந்தமே தாந்தந்தானே. (5)

தானென்ற முத்தர்களுக் கிரண்டுமொன்றே
தன்மையுடன் நாதவொளி கண்டால்மைந்தா
நானென்ற வகம்போச்சு மாயைபோச்சு
நாதாந்தக் களஞ்சியமாம் வாமபூசை
வேனென்று கும்பித்து வுள்ளேரேசி
விளங்குமொளி கீதமொடு நாதங்கேட்கும்
பானென்று மூன்றறிய மனமடங்கும்
பார்த்திடுவா யின்னமொரு சூட்சங்கேளே. (6)

கேளப்பா மனந்தானே புத்தியோடு
கெடியான வாங்காரஞ் சித்தமாச்சு
வாளப்பா கதிர்மதியு மண்டபிண்டம்
வகையாக மனந்தானீ சுழியுமீசன்
நீளப்பா மாயைமெய்ஞ் ஞானமாச்சு
நிலையான வாசிபர பிர்மத்தோடு
கோளப்பா வன்றிமனம் விந்துநாதம்
குணமான ரூபத்தோ டரூபமென்னே. (7)

என்னவே நிலைநீக்கி காற்றுப்பின்னும்
இயல்புமனை முகிக்கொமிக்க மானவாறும்
இன்னவகை யென்றுநீகேள் குருவைத்தானும்
இதையறிந்து வங்கென்று முன்னேரேசி
நன்னயமாய்ச் சிங்கென வுமுன்னே பூரி
நாடியே அங்கென்று முன்னேகும்பி
சொன்னயமாய் அம்உம்ஓம் சிம்யம்மென்று
சிந்தைதனி னந்தே தியானஞ் செய்குவாயே.

செய்தகடு நாடிக்கண் பிசைவையேற்றச்
சிறப்பாக அம்உம்சிம் வம்ஓம்மென்று
வையவே ஓம்ஐயுங் கிலியுஞ்சவ்வும்
பரவாசி வாலையாம் பரைசிவாவென்
றய்யவே ரேசகம் முப்பத்திரண்டு
சயமான பூரகம்பதி னாறதாகும்
வைபவமாய்க் கும்பகமும் அறுபான்நாலு
வகையாகப் பிராணாயங் குருவைக்கேளே.

கேளப்பா பத்தென்ற நாடிதானும்
கெடியான தாரணையாய்ப் பிலமறிந்து
நாளப்பா யோகமென்ற நிலையைப்பற்றி
நன்மையுடன் கண்ணின்ற விடமறிந்து
வாளப்பா வாமமென்ற பூசைசெய்து
வல்தான கருவறிந்தால் யோகமாச்சு
நீளப்பா அம்உம்ஓம் வங்யம்ஓமே
நெறியான யவசிமந வென்றுதானே.

தானாக வைந்தெழுத்தை மாற்றவேணும்
தன்மையுட னிடகலையிற் சிவ்வங்யங்நங்
தானுமங் ஓம்நம யவசியென்று
சந்தான சிகாரமதை யறியவேணும்.
தானாகச் சுழிமுனைக்கு ஓம்மங்நங்யங்
சதாவங்சிங் ஓம்சிவய நமஓமென்று
தானாக நகாரமதை யறியவேணும்
சதானந்த சுழிமுனையி னொளிவைப்பாரே.

பாரப்பா பவளபச்சை நிலத்தோடு
பசுமையுடன் வெண்மையென்ற வைந்தினோடு
சேரப்பா கதிரவன்ற னுதயம்போலச்
சேகரமா வொளியென்னக் காந்திகாணும்
கோரப்பா பிறர்கையிற் கொடுத்தபொன்னை
நினைவுடனே பன்முறையா யிட்டல்போலத்
தேறப்பா வைந்துருவொன் றானமூலம்
தெரிசிக்கத் தீங்கில்லா தருளதாமே. (12)

அருளான வன்னிகதிர் மதியுங்கூடி
அசைவறவொன் றாய்நிற்கப் பூரணந்தான்
வெருளாம லறிபவனே முத்தனாவான்
விதமுறைத்தோன் குருவென்னு மாசானாகும்
இருளகற்றுங் கிரணவொளி யுதிக்கும்பாரு
இதமாயி ரதளெட்டின் மேலாங்கற்பம்
பொருளான தறிந்துண்போன் யோகியாகும்
புகழான காலறிந்தோன் சித்தனாமே. (13)

ஆமப்பா சாகாத காலினோடு
அருளான வேகாத தலையறிந்து
நாமப்பா கூடியே புனலைக்கண்டு
நன்றாக வுண்டுசற் குருவைப்போற்று
தாமப்பா மூன்றையுந்தான் தனக்குள்ளாகத்
தானறிய லட்சியத்தைத் தெளிந்துபாரு
சேமப்பா வாராத தொன்றுமில்லை
நிகரில்லாச் சித்தான பொருளாம்பாரே. (14)

பாரப்பா சிறிதுபெரி தின்பமென்னப்
பற்றிவரு கின்றதுமுக் காலமென்ன
சாரப்பா சத்தோடு சித்தானந்தம்
சடமான பொருளதுவு முயிர்தானென்ன
வேரப்பா வித்துமர மானதென்ன
வேண்டியதோர் பஞ்சலோ கந்தானென்ன
கோரப்பா வெட்டுடனே ரெண்டுமென்ன
நிலையான ரகசியமாம் விந்தைக்கட்டே. (15)

கட்டியே நடுநாடி யொளியைப்பாரு
கண்ரேகை தன்னுடனே சுழியைப்பாரு
வட்டமென்ற வோங்காரந் தன்னைப்பாரு
மகிமையுள்ள பஞ்சவெழுத் ததனைப்பாரு
கெட்டிவிந்தை விட்டிடாக் கட்டுகட்டு
கேசரயா யதோமுகத்தி லிருந்துநோக்கு
விட்டிடா தேவிந்தை விட்டாற்போச்சு
மேவியதை நீகயிற்றாற் கட்டித்தானே.

தானான மூன்றுடனே வைந்தைச்சேரு
தயங்காதே யெட்டுடனே யிரண்டைச்சேரு
வேனான பத்தோடு வொன்றைச்சேரு
வேறன்றிச் சேர்க்குமே யேகமாகக்
கோனான துவாதசாந் தத்திற்சேர்த்தால்
குணமான சுழிமுனைக்கா தாரந்தோன்றும்
வானான நிட்சைபத்துந் தெளிதாய்க்கேளு
வழங்கொளியாம் பூரணத்தைக் கண்டுநோக்கே

நோக்கிடுவாய் கொங்கணர்சொற் கடைக்கண்டத்
நுண்ணறிவாய்க் கண்டுகொள்வாய் பூசைநிட்
பாக்கியம்பால் பழஞ்சீனி தேன்கற்கண்டு
பஞ்சசுவை யுண்டருசி போலக்காணும்
வாக்கியமாங் குருமந்திர மமுதந்தன்னில்
வகையாக வியாசவிதம் யாவுஞ்சொன்னார்
தேக்கியதோர் கால்தலைபா லியங்காணு
தேடிவிழி செவிநாசி யறிந்துகூடே.

கூடியே கண்டம்பித் தரியைக்கண்டு
குலவுபுரு வத்தினடு வெளியைப்பாரு
நாடியண்ட வெளிதோனு மதிலிருந்து
நான்குதிசை யானதுவும் நன்றாய்ப்பாரு
ஓடிதுண்டத் தின்முனைகுண் டலியைப்பாரு
உத்தமதொரு மூலவா தாரம்பாரு
தேடியே மூலவட்டக் கரத்தினோடு
தெளிவான சடாட்சரத்தின் மகிமையாரே.

மகிமையா மரியயன்றன் னெழுத்தைக்கண்டால்
வழியான வோங்காரக் கம்பங்காணும்
அகிலத்தில் பாண்பருக்கு வாசிதானும்
அறிந்திடுவாய் யங்ஙென் றேதியானி
பகிர்ந்திடுவாய் ஓம்அங் கென்றேயுன்னி
பதியிலே அங்கங்கட் சாத்தைச்சூட்டி
வகிர்ந்திடுவாய் பாழ்வெளியிற் பொன்னும்பச்சை
வாடிடாப் பிங்கலையின் சுழிமையச்சத்தே. (20)

சத்தியே சக்திசுப்ப மதனிலேப்பாரு
சருக்காக ஓங்காரஞ் சிம்மம்மென்று
நித்தமே யம்மம்மென் றேநினைத்து
நின்மலமா மூலமெனுந் தலத்தைநாட்டி
சத்தியே பஞ்சகோண மேலேவட்டம்
நாலிதழிட் டக்கரத்தை யமைப்பாய்ப்போடு
புத்தியுடன் வாசிபிரா ணாயஞ்செய்ய
புகல்மூல கமலாசனவல் லவையுங்காணே. (21)

காணப்பா அத்திவெனு மூலம்பார்க்க
காரியமாஞ் சித்தெல்லா மதின்மேலாகும்
தோணப்பா பிருதிவியுஞ் சுவாதிஷ்டானம்
சொல்நிறம்பொன் நாற்கோண மிதழ்தானாறு
வேணப்பா வாசிவைத்து ஓம்நம்மென்று
வினையமுடன் பிராணாயஞ் செய்யநன்று
பூணப்பா சதுர்முகன்நா மகளின்தோற்றம்
புனிதமுடன் காட்டோறும் நித்தமுமே. (22)

ஆமப்பா நடனபரா பரியின்பூசை
அனுதினமு மத்திசக்தி நினைவாய்ச்செய்யே
தாமப்பா பிரமநிறம் பசுமையாகும்
தாரணியில் மாத்திரிதை யறியார்காணே
ஓமப்பா மணியான பூரகந்தான்
உற்றபிறை வட்டமிதழ் பத்தேமாயன்
வாமப்பா மாலான பூரகந்தான்
மங்குநிறம் லட்சுமியும் மாலுமாச்சே. (23)

ஆச்சுமா சுதமேனி யருணன்காந்தி
அமைப்பான புரிவட்டம் வாசிதேசி
நீச்சப்பா சுகதியா லம்பொசித்து
நிலையாக ஷ்வம்மம் உம்மென்றேதான்
பேச்சப்பா பிராருப வரிசையாகும்
பிராணனை பதியாசன் முன்னேதோன்றி
மாச்சலிலா சகலசித்து முணர்த்திவைப்பார்
மகத்தான நிலையெல்லாம் வசமதாச்சே. (24)

வசமாக மலம்பத்தி சுத்திசெய்து
பகிழ்வான தியானமது புரியவேணும்
வசமாக உணர்வுபற்றி யதற்குப்பின்பு
வல்லசியன் திரிகோண வட்டமேலே
வசமாகப் பன்னிரண் டிதழ்தானிற்கும்
வரைகடந்த ருத்திரன்ருத் திரிதானுன்றன்
வசமாக அம்உம்ஓம் ஆம்மென்றேற்று
பஞ்சனே வாசியொடு சேசியாதே. (25

ஆதரவா யறிவிக்கும் ருத்திரன்றான்
அவனுருவுஞ் சரிகாயம் டசுமைநிலம்
நீதமுட னருகதமாஞ் சுழுத்திவீடு
நினைவான அறிவுக்குள் லிங்கபீடம்
போதமீ தன்றிவே றேதுமுண்டோ
புகல்பிரிக்க வொண்ணாச்சின் மயமதொன்று
காதனவன் செயலறிந்தாற் சித்தன்முத்தன்
கன்மையுடன் ரிஷிமுனியென் றுரைக்கலாமே. (26

உரைக்கலாம் விசுத்தியறு கோணமாகும்
உற்றநிறங் கறுப்புமேல் வட்டந்தன்னில்
உரைக்கலா மீரெட்டி லிதழேயாகும்
உண்மைமயேஸ் பரன்மயேஸ் பரிதாய்ரூபம்
உரைக்கலாம் அம்உம்ஓம் வம்யம்மென்ன
உத்தமனே காலடக்கி யோகஞ்செய்ய
உரைக்கலாம் தாய்க்கதிகந் தந்தைகாந்தி
உயர்வாகும் நம்பினபேர்க் கருளுண்டாமே. (27

மிருகண்டர் மெய்ஞ்ஞானம் 30

உண்டாகும் சகலசித்தி காயசித்தி
ஓகோகா நாக்கன்கெரி சகல கிடைக்கும்
கண்டேனே பிரமாடக் காயசித்தி
கருவோரியன்ற நீசிறு சக்ரவட்டம்
பண்டிரண்டா மிசாரும் புங்கநப்பு
பருதியா காயவுருக் கிரகதோற்றம்
விண்டிடுமிடம் நாலும் மொன்றுமேனி
விரையருடன் லட்சியத்தால் போகஞ்செய்யே.

செய்யவே சதாசிவத்தின் தோற்றங்கண்டு
தெரிசிப்பாய் மனோன்மணியா மாத்தாள்சத்தி
வெய்யவன்ற னொளிகோடி போலத்தோற்றும்
மிக்கிரண்டு மொன்றாய்ச்சேர் புருவம்பாரு
நையாது அவ்விடத்தா னுதிபீடம்
நலமான சதாசிவத்தி னொளியைக்காணப்
பையவப்பா கண்கூசம் பார்க்கப்போகா
பாதைமுத்தி தனிந்துவா கசமதாமே.

ஆமப்பா முத்தியுட னஷ்டசித்தும்
அடிமுடியென் றுரைப்பதற்கு வழியுமாகும்
காமப்பா விட்டெழுத்துந் தொட்டெழுத்தும்
கலமாக விடாதெழுத்துங் குருவைக்கேளு
தாமப்பா ஆகாரக் கருவைக்கேளு
தன்மனதி லுறுதியாய் மாயைவெல்லும்
தேமப்பா அம்பலத்தை முன்னேகாண
சிற்றம்ப லம்போற்ற அறிவுண்டாமே.

அறிதான தேசிகன்றன் வாசியான
அம்பலமாஞ் சித்தநிர்த்தா கைகண்டசோதி
அறிவான அம்பரையும் உம்பரன்றன்
அருள்வடிவ மாகவங்கே உதயமாவார்
அறிவான அம்பலத்தின் புதுமைதோறும்
அடிமுடியாம் புருவமையத் தொளிவுங்காணும்
அறிவான அம்பலமு முயிருங்கண்டு
அழியாத முத்தனுமா யிருப்பாய்முற்றே.

மிருகண்டர் மெய்ஞ்ஞானம் 30 முற்றிற்று.

உ

குருவே துணை.

பதினாறாவது

குருராஜர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞான ரத்தினாபரணம் 50.

அரகரா வெனுமெழுத்தாய் நின்றதுவேபோற்றி
ஐயரெனு மெனையாண்ட ஐயனுக்கேபோற்றி
திரிபுரையாய்ச் சகலமுமாய் நின்றவற்கேபோற்றி
செகசால மெடுத்தாடு மத்தனுக்கேபோற்றி
ஒருபொருளாய் உலகமெலாம் நிறைந்தவற்கேபோற்றி
யோகமௌனப் பலவிதமா யுணர்பவற்கேபோற்றி
கருவறிந்து தனையறிந்தோ மென்பவர்க்கேபோற்றி
காசினியி லனைவருட கமலபதம்போற்றி. (1)

வேறு சந்தம்.

ஒன்றாகிப் பலவாகி உபயமாகி
உண்மையுமாய் வெளியாகி யுறவுமாகி
நன்றாகித் தீதாகித் துயரமாகி
நாதமெனும் பேராகி நடுவுமாகி
பொன்றுவதாய் நிசமாகி நடுவுமாகிப்
புகலுவதாய்ப் புகலாத பொருளுமாகிக்
குன்றாத பேரின்ப வீடாய்நின்ற
குருவருளை யெவராலுங் குறிக்கலாமோ. (2

சொல்லரி தெனச்சொன்ன ஆசானையா
துயரமெனும் விஷப்பாம்பைச் சுடுவதெப்போ
வல்லபமா மாணவங்கள் கெடுவதெப்போ
மகத்தான மனக்குரங்கு மடிவதெப்போ
எல்லையில்லாப் பெருவெளியி லிருப்பதெப்போ
இச்சையெனுங் கானல்வெள்ள மிறப்பதெப்போ
அல்லிதமாஞ் செகசாலந் தெரிவதெப்போ
சுகமான சுகத்திலின்பஞ் சொல்லுவீரே.

அருள்பெறவே யணங்கிநின்று கேட்டமைந்த
அரிதரிது ஞானவழி அறிவதாற்கும்
பெரிதரிதந் ஞானக் கானற்காட்டைப்
பிரிவுசெய்து நீக்கிநீ பெரியோராலும்
குருவருளா லப்பொருளைப் பக்குவமாய்க்காணக்
குணக்குறிப்பாம் பெரியோர்க்கே பாமையுக்தெரியும்
தெரிபொருளைத் தெரியவென்று நாமுமுன்றுலாக
செகத்திலே குருவருளாற் செப்பக்கேளே. (4)

பூசைவேறுங் கிரியைவிதம் நாற்பதட்டப்பா
பொருந்துசித்தி மனப்பேயின் புலையாட்டாச்சு
பாசையிலே பதினெட்டு வகைமையென்றும்
பகட்டல்லால் வேறேதும் பழகிக்காணோம்
பேசையிலே பலகோடி நூல்கள்கற்றும்
பிறங்குபல சமயங்கள் பிணக்கதாச்சு
ஆசையுள்ள தந்திரவித்தை அனேகங்கோடி
அத்தனையும் பிசம்பார்க்க அகந்தைதானே. (5)

தாயகமா யுலகமெல்லாம் மயக்கஞ்செய்யும்
சல்லியத்தின் மகிமைமெத்தச் சாற்றப்போமோ
ஆயிமனங் கூர்ந்தறிவில் விழலாமப்பா
அறிந்தவர்க்கு மசகமப்பா யகிலசக்தி
நேயமுட னிவையெல்லாம் பிறவியென்றே
கின்னயமா யஷ்டாங்க யோகந்தன்னுள்
வாயுவுட யோகவித மொன்பத்தாறு
மனமடைந்த யோகவித மொன்பத்தாறே. (6)

வீறான ஆசையெல்லாம் நீக்கிமேலாய்
மேலான யோகவிதந் தெரிந்துநாடிப்
பேறான குருவருளாற் பழக்கமாகிப்
பிணக்கறவே மனம்வாழப் பேச்சுநீக்கி
கூறாத பொருளதனைக் கூடலாகும்
குருவருளை யல்லாது கூடலாமோ
வாறான யோகவிதம் நூற்றெட்டுக்கும்
வகைதெரிய நாமுரைப்போம் மகிழ்ந்துகேளே. (7)

ஆதார மொன்றுக்கு விதமாறாக
ஐயாறு விண்ணதனில் மூவெட்டப்பா
வாதான குண்டலிக்கு வொட்டுவிதமப்பா
வகையொன்றுக் கனந்தசித்தி மதிக்கலாகும்
சூதான இதயகுண் டலிக்குச் சோமன்
சகலவகையொன் றிற்றுணிந்த சித்திகோடி
ஆதான வாசமா குண்டலியுய் யோகம்
துலங்குவித மையாறுந் துணிந்துபார்மகனே. (8)

அடக்கமுள்ள முப்பதுக்கு வொட்டுவிதமைந்தா
ஐம்பதுடை திருக்கூத்து அதிகவிதானிகாணும்
ஒடுக்கமுள்ள அமுதமுன்னும் யோகவிதம்ரெண்டாம்
உத்தமர்க்கே யல்லாம லனுத்தருக்கோகிடைக்கும்
திடத்துடனே அமுதமுண்டு வெகுகோடிகாலம்
தேகமழி யாதிருந்து திரமறியலாகும்
மடக்கம்வரத் தெரியாமற் காயசித்தியென்பார்
மலமருந்தோ வுச்சடத்தை மதிக்குமவர்தானே. (௯)

நெத்தியென்றும் விழிபார்க்கி லகிலமெல்லாமுருகும்
நேத்திமெத்த நேத்திமெத்த நீலகண்டன்பார்வை
புத்தியுள்ள சீமான்க ளறிந்தஇந்தப்பாதை
புலையறிந்த பாதைவழிற் புத்திகெட்டுமலைப்பார்
சத்தியமாய் மனத்தையுன்னிப் பார்க்கும்வகையறியார்
தன்மாயை பின்தொடறச் சற்குருவென்றலைவார்
நித்திரையில் லாதவிடந் தானுமறியாரார்
நினைவழிந்தாற் சித்திமெத்த நிர்க்குணமாம்பாரே. (10)

மேலான பரஞ்சுடரைப் பார்த்தவரேசித்தர்
விசித்திரமா முலகமெல்லாஞ் சணப்பொழுதில்
மாலான மனிதரொடு மாடுபலமிருகம்
மரக்கல்லாய்க் கெடுத்திடலாம் மரங்கல்லேயுயிராம்
காலிரண்டு சித்தியது நயந்தெரியலாகும்
காடியின்று குருபாதம் நாமறியலாகும்
கால்மேலுந் தலைகீழும் கடப்பதுவுந்தெரியும்
காரணசற் குருவருளாற் காண்பவர்க்கேநிசமே. (11)

யோகமென்றுந் திரிந்தலைவார் வகையறியாமாந்தர்
யுகங்கோடி தவஞ்செய்தார் யோகநெறி சேர்வார்
போகத்திலேக் கழுதைகளும் யோகமறியவரோ
புத்திகெட்ட மாந்தர்களும் யோகமறியவரோ
தேகமதி லடையோகந் துன்பமற்றதொழிலாம்
சிதைவற்ற யோகமதாஞ் சித்தியெத்தப்பெறலாம்
மோசமற்ற பெரியவரே தூயவருஞ்சித்தர்
மூடமற்ற தூயவரே யோகிகளாஞ்சித்தர். (12)

வெளியாக யோகவிசா விரித்துரைத்தோமானால்
மேலான பெரியோர்கள் சாபமெத்தப்பலிக்கும்
களிகூறச் செகசாலம் யோகவித்தைதனிற்
கருதாமலுரைப்பவர்வாய் கனலெழுந்தெழும்
பழியாக நுழிபட்டுச் சாகமதிலுழல்வார்
பஞ்சபாதகச்செனனம் பெருந்தொனியாய்ப்பாவம்
தெளியாத மூடருக்கு உண்மைதனைச்செப்பார்
திறமுடைய பக்தருக்குச் செப்புவார்நல்லோரே. (13)

கற்பமுண்டு மருந்துமுண்டு சாதகமுமுண்டு
கருத்தொடுங்கத் தந்திரமு மந்திரமுமுண்டு
உப்புடனே புளிப்புவிட்டாற் காயமதுவிலமாம்
உற்றதொரு மனேதிரமாம் யோகமதுதிரமாம்
மெய்ப்புடனே யிந்தவகை நிற்கில்நெறியென்பார்
வீணான வுடம்பைநம்பி மெய்யுணர்வுண்டாமோ
சர்ப்பனையாய்க் குடிகெடுக்குங் குருக்கள் தனைநம்பி
சளக்கான பிறவியிலே சாறுவரோநல்லவர். (14)

ஏதப்பா ஆசையெனும் பேய்கள்பிடித்தலைந்தால்
எவரப்பா யோகத்தி லின்பமுற்றுணர்வார்
வாதப்பா பெரிதாகிச் சாஸ்திரங்கள் கற்று
வழியான பேர்தனையும் மயக்கிவிப்பார்புல்லோர்
சூதப்பா பெரிதாச்சு வாய்பகட்டுமோச்சு
அருத்திகளை யினிக்கெடுக்கும் பூர்த்தகுருவாச்சு
ஏதப்பா யினியுலகில் வாய்பேசலாமோ
எல்லாரும் ஞானம்வந்து யிறந்துகெட்டவாறே. (15)

ஆசாரந் தொழிலாகி நோம்பிருந்துதெய்வம்
அநுசரித்துப் பலமிருகம் அறுத்துப்பெலியூட்டிக்
கூசாமல் நிர்வாணச் செபமுருவேசெபித்து
குறியாய்த்தன் னுடற்கிழித்து காபெலியேகொடுத்து
மாசான அஷ்டகர்மம் வினையாடுஞ்சக்ரம்
மாச்சலெனத் தனமனத்தை மாய்த்துலயமாக்கிப்
பேசாமற் கணப்பொழுதி லுலகமெல்லாம்பேயாய்ப்
பிதற்றுவிக்கும் மாயைசித்தி பேசவொருதகையோ.(16)

சித்தியென்றால் மருத்துவமாய் மருகியலையாதே
ஜெகத்தையெல்லாங் கெடுத்திடலாம்நொடிக்குமுன்னே
புத்தியுள்ள நல்லோர்க்குப் பூசைசெயம்வேண்டாம் [திரமாய்
புவனமதிற் கடைப்பேய பொய்யுறவுவேண்டாம்
சத்தியமாய்ப் பலகோடி சித்திகள்செய்திடலாம்
சாதித்தாற் செகத்தோர்க்குச் சத்துருவாய்முடியும்
நித்தமுமே பழிபாவங் கொடுமைபயம்வேண்டாம்
நீதியுள்ள நல்லோர்க்கு நினைத்திடுஞ்சித்தியுமே. (17)

பேசரிது சித்திகள்தான் நான்மறைக்குமுடிவு
பேராளி தவஞ்செய்தோர் சித்திகளைப்பெறுவார்
ஆசில்லா மனத்தவர்க்கே சித்திகள்வந்தெய்தும்
அகந்தைப்பேய் பிடித்தவர்க்குச் சித்தியணுகிடுமோ
பாசமுள்ள மனத்தவரே சித்திகள்பெற்றதனால்
பலபேர்க்குத் தீங்குசெய்து படுநரகில்வீழ்வார்
வேசையர்போல் தனைப்பகட்டிப் பெருமைசெயுங்கயவர்
மேவியசித் தியுங்கொடிதாய் மேலோர்க்குநகையே.

சித்தியினால் மயங்கினவர் சீவன்முத்தியடையார்
சீவன்முத்தி யடைந்தாலும் செடத்தின்முத்தியடையார்
புத்தியுடன் செடத்தின்முத்தி பெற்றவர்தானெனினும்
பிறர்தனக்கு மெய்ஞ்ஞானம் போதனைசெய்தறியார்
சித்தியுடன் பிறர்தனக்குப் போதனையாலவரைச்
சீவன்முத்தி கொடுத்துவைத்த திறமுடையாரெனினும்
எத்தனைசா தகமிருந்துஞ் செத்தவிடத்திருக்க
எவராலும் முடியாது யிருப்பதுவுமெளிதே. (19

கிட்டாத ஞானவெளி கிட்டுவதேபெருமை
கிடையாத மதுபானங் கிடைத்தவரேபெரியோர்
கட்டாத மதயானை கட்டினபேரரசர்
கசப்பில்லாப் படைக்கலங்கள் கட்டினபேர் சூரர்
எட்டாத கனிபதனைப் புசித்தவரேசித்தர்
எழுதாத மறைப்பொருளி னியல்பறிந்தோர்புலவர்
மட்டில்லாச் சிவலிங்க மறிந்தவர்பூசகரும்
வாய்ப்பேச்சி னாலதுவும் வருவதுண்டோபலன்றான்.

பெருமையுள்ள நாற்றெட்டுக் கிரியைபகிர்ந்தனக்கும்
பிழைப்பறுத்த நாற்றெட்டு யோகவிதந்தனக்கும்
அருமையுள்ள தந்த்ரவித்தைச் சல்லியங்கள் தனக்கும்
ஆதியாம் பரைபொருத்தி யாட்டுவள்மாய்மாலம்
தெரிபொருளாய் திரிபுரையை வணங்கியநல்லோரைத்
திரிலோகஞ் செயித்தவர்கள் செகசாலந்தெரிந்தோர்
குருவருளாற் பூசைவிதி தெரிந் துபராபரையைக்
கூசாமற் றெளிந்தவரே கூடுவர்மெய்ஞ்ஞானம். (21)

ஆத்தாளை யறியாத பூசையென்னபூசை
அம்பிகையைக் காணாத காட்சியென்னகாட்சி
பார்த்தாலும் பசியுண்டோ பாவிமகள்கோலம்
பாதகர்க்குக் கிடைத்திடுமோ பராபரையாள்சேவை
வாழ்த்தியென்ன பூசைசெய்யச் சக்கரத்தனென்ன
மனோன்மணியைப் பூசைசெய்ய மனோலயமேகோவில்
சாத்திரங்கள் கோடிகற்றும் சாம்பவியைக்காணார்
தாயையல்லாற் பூசையுண்டோ சண்டாளர்தனக்கே.

அகிலாண்டம் பலகோடி யவட்குமொருகோணம்
அப்படியே நாற்பத்தி முக்கோணம்அடைந்தாயி
புகழான மாலயனும் ருத்திரன்மாதவரும்
பூரணியை யல்லாமற் பூசையும்வேறறியார்
உகந்தவளைப் பூசைசெய்யத் திரிதேவர்முனிவோர்
ஓகோகோ பலகோடி யுகந்தோறும்பணிந்தார்
சகலருமாய் நின்றவள்தன் கோலமெவரறிவார்
தன்னையறி யாதவனைத் தான்கெடுப்பாள்நீலி. (23)

வேறு.

பேசாதே மகனேநீ உலகந்தன்னிற்
  பேசினாற் பேயருக்கும் பெரியபேய்கள்
ஆசைகொண்ட பேய்களுடன் பேசலாமோ
  அவர்செயலை யின்னமே யறிவாயப்பா
வாசலோக ளறிந்துகெட்ட பேய்கள்கூடி
  மாதங்கி திருவடியை வணங்கிப்போற்றார்
நேசமதில் திரிபுரையை வணங்கிக்காண
  நித்தயிவளைப் பத்தருக்காம் நிசமாய்ப்பாரே. (24)

பாரப்பா மனோலயமோங் காரமவள்பீடம்
  பாதகத்தி குடியிருந்தாள் சிங்காசனத்திற்
காரப்பா வுன்னைவிட்டு நீங்காமற்காளி
  கடந்துவிட்டா லெவராலுங் காணவரிதாகும்
சேரப்பா அவள்பதத்தி லுன்னறிவுவந்தாற்
  செகசாலந் தெரியாதோ சிவன்முத்திபுரம்போ
ஆரப்பா ஆத்தாள்தன் திருக்கூத்துக்காண்பார்
  ஆச்சரிய மாச்சரிய மவளுடைமாய்மாலம். (25)

சட்டையில்லாப் பாதகர்க்குக் கிட்டுவளோதாய்தான்
  சாத்திரப்பேய் கற்றவர்க்குக் கிட்டுவளோசமர்த்தி
மட்டில்லாக் காமுகர்க்குக் கிட்டுவளோவம்பி
  வல்லமைசெய் மூடரிடம் வருந்துவளோதிருடி
பட்டமரம் பால்சொரியும் பழிகாரிநினைந்தால்
  பச்சைமரம் பாழாகும் பத்தினிதான்கெடுத்தால்
சுட்டகண்டு குதித்திடுமே நீலிபதிகாரம்
  துரைமகளைக் காணாத துயரமெங்கேதீரும். (26)

கட்டளைகள் படியாதே வீம்புகள்பேசாதே
  நானென்றுஞ் சுதந்தரங்கள் கனவில்நினையாதே
கிட்டநின்று பேசாதே சபைதனிற்செல்லாதே
  கேடுகெட்ட வுடலைநம்பி கிடைபொருள்சொல்லாதே
தெட்டியுண்ணும் புசிப்பாலே வுண்மைகள்சொல்லாதே
  தேசமதில் மருத்துவமாய்ச் சித்திகள்பண்ணாதே
எட்டிமரக் கனிதனைப்போல் உதவிகள்செய்யாதே
  எத்தனைதா னறிந்தாலுஞ் செத்தவர்போற்றிரியே. (27)

நீபிழைக்க வகையறியாய் பிறர்தனக்கே துரைப்பாய்
நீங்காத பெருங்கடலில் நிலைப்பர்களோ மூடர்
வாய்ப்பகட்டிற் பொருள்பறிக்கச் சிவன்முத்தியாமோ
மனக்கசட்டை அறியார்க்கு வாய்மதங்களாமோ
பேய்ப்பகட்டித் திரிந்தாப்போற் றிரிவதென்ன ஞாயம்
பேருலகில் ஞானமல்லால் பிழைக்கவகையிலையோ
தாய்பகட்டி யறியாமற் றனையறிந்தேகமென்றால்
சதுரயுகம் வெகுகோடி சாருமோசாகில். (28)

வெள்ளோலை தனையெழுதிக் குவித்ததினாலென்ன
விகடமுள்ள சாஸ்திரங்கள் கற்றதினாலென்ன
உள்ளமனக் கசடறியார் ஞானியராகுவரோ
ஊண்சடத்தைப் பகுத்தறியார் யோகிகளாகுவரோ
கள்ளருந்தித் திரிந்தபார தன்மனத்தேகள்ளு
காமமீறன் றறுவறிக்கார் வள்ளலெவர்க்கு
துள்ளான மனக்குரங்கு துள்ளுமவையறியார்
தொல்லுலகிற் சித்தரெனச் சொல்லுவதுஞ்சரிதியோ. (29)

பாழென்பார் பரையென்பார் பாக்கறியாமாந்தர்
பாழேது பரையேது பராபரனேது
கோளான மனமல்லோ பாழாகிக்கெடுக்கும்
குறித்தமன மாயையதே கூர்ந்தபரையாகும்
தான்தனிலே தாயுமவன் தானிருந்தானானால்
தனிப்பாழாய் நின்றநிலை தாக்குமிடமேது
பாழ்தனிலே தாயிருந்தால் தாயையெவரறிவார்
பாரேது விண்ணேது பகரவகையேதே. (30)

ஏகவெளி கோடிமறி யெத்தாய்க்கும்வீடு
எண்ணவொண்ணாச் சூரியன்போ லெந்தாய்தன்கோலம்
மோகமுள்ள பாதகர்க்குப் பாழ்போலகாணும்
முத்தியில்லா அவத்தருக்கு மறைவள்முழுநீலி
சோகமற்று ஆசையற்றுத் துயரமெல்லாந்தீர்ந்து
தொல்லுலகிற் பிறவியெல்லாந் துன்பமெனப்பயந்து
தாகமுள்ள நல்லோர்க்கே தாயும்வெளிப்படுவாள்
சற்குருவா லறிபவர்க்கே தாயும்வெளிப்படுவாள். (31)

சக்தாயை அறியார்க்கு யிருப்பிடந்தானேது
எந்தவிதஞ் சுகமறிவா ரெப்படிவீடறிவார்
தந்தாய்போல் வடிவெடுப்பாள் தாரமெனவருவாள்
சக்தியுஞ் சிவபொருளாய்ச் சத்குருவாய்வருவாள்
சொந்தமனந் தானுவாள் நோக்கவலையாவாள்
நோக்கரிய செல்வமுடன் நோக்கியேவாழ்வோர்க்கு
வந்துமனக் கசடதுவே காலனுமாய்விடுவாள்
பாபாவி செயலேயெவர் மதிக்கவும்வல்லோரே. (32)

ஆசாரக் கள்ளியவ ளார்க்கும்வெளியாகாள்
ஆசையற்ற வன்பருக்கே அவளும்வெளியாவாள்
கூசாதே மகனேநீ உலகம்நகைப்பதற்குக்
கோகுலம்போல் மிருகமெல்லாங் கூடுமுறவாநீ
பேசாதே மவுனமென்றும் பெருமைகளெண்ணாதே
பெத்தவன்போல் பெண்களெல்லாம் பிணிப்பறவேவினை
ஆசையென்ற சங்கமெல்லாம் அறப்பகையாய்விடுத்தே (பாய்
அங்கமுநீ மாத்திரமா யலைவதுவேகுறியே. (33)

வகையறியா மூடரல்லோ மனவிசுத்தியென்பார்
வகைக்காரர் சத்தியுடன் வாழ்வதுவுமென்பார்
திகையாமற் சிவனுடனே சத்தியுந்தான்கூடி
செகம்படைத்தார் நாமுமந்தத் திறமுடையோரென்பார்
தொகைப்படைத்தோல் நரம்புசதை படைத்தவுருவந்தோ
தோகையரைப் பராபரையைச் சொல்லவும்வாய்வருமோ
நகையாரோ பெரியோர்கள் மனமடியார்மாந்தர்
நாரியரைப் பொருளாக நாய்போலேயலைந்தால். (34)

பெண்ணாசை கொண்டவர்க்கு ஞானமெப்போதெரியும்
புத்திகெட்ட மூடருக்கோ புலையருக்கோதெரியும்
மண்ணாசை கொண்டிருந்த மாண்பருக்கோதெரியும்
மதிகெட்ட மாந்தருக்கோ வம்பருக்கோதெரியும்
கண்ணாரக் கண்டிருந்துங் காணாதார்போலே
காதல்கொண்டு சிலேற்பனத்தி லீப்போலேகலங்கிப்
புண்ணாகி மனங்கரையப் புறவியிலேயுழல்வார்
புத்தியில்லா வீணரைப்போற் புலையருண்டோபுவியில்.()

ஓடவுமொட் டாதுபிடி கொடுக்கவுமொட்டாது
　　ஒளியாது காமப்பேய் உறுக்குதுக்கேபிடித்தால்
வாடுவது மகிழ்ச்சிசெறுங் காமக்கோட்டாலே
　　மடிவதுவும் பிறப்பதுவும் காமக்கோட்டாலே
பாடுவதேன் படிப்பதுபெண் ணாசையெல்லாம்மனதில்
　　பற்றற்றால் நிசமறியப் பாதையெல்லாங்கத்தித்
தேடுவதே னிருந்தவிடத் தானிசமாகாதோ
　　தேன்மொழியா ளாசைகொண்டு திரிந்தலைந்தும்பலனே

தன்னாலே யாகாது பெண்ணாசைமறக்கச்
　　சாத்திரங்கள் கோடிகற்று தனையறிந்தோமென்பார்
பொன்னாசை மண்ணாசை நீங்கறியாமூடர்
　　புத்திசொல்லிப்பிறரிடத்திற் பொருள்தனையேபறிப்பார்
என்னசத்தும் பொருள்பறிக்கப் படித்தவித்தைதானே
　　இடைத்தமனத் தயாமெல்லாம்பொருள்பறிக்கத்தானே
தன்னையறி வோர்க்குமித்தப் பகட்டேதுக்கப்பா
　　தன்னுடனும் பகையானாற் சற்குருவும்வெளியாம். (37)

நிறுத்தப்பா ஆசையெல்லாம் நீயெனவென்றே
　　கெட்டேப் பெண்களுட நினைவையெல்லாந்தன்று
மறுத்தப்பா குரோதமெல்லாந் தானெனவென்றே
　　மாய்யாலக் காரருடன் வாசனைசேராதே
பொறுத்தப்பா வாசனையைப் பொல்லாங்காய்நீங்கு
　　புத்தியில்லா தானல்லோ புகுதுவர்வாசனையில்
நிறுத்தப்பா பாவினையைக் கனவிலுமென்றே
　　நீங்குவது கடினமது வெளிதுடனேநீங்கே. (38)

ஆசான்சொல் தன்னுறவு கூடுவதுங்கடினம்
　　அப்பவல்லோ நிசந்தெரியும் அனுபவமுந்தெரியும்
பேசாதே தெரிந்தவர்போல் தலையசைத்தாலாமோ
　　பெத்தவிடம் அறியாதார் பேச்சுமெத்தப்படிப்பார்
வாசனையும் பாவனையும் மனத்தைவிட்டுநீங்கி
　　மாருத்த தினமுகில்போல் மாய்வதல்லோஞாயம்
நேசமதில் மயக்கமத்தாற் நன்னுருவங்காணும்
　　நிஷ்டையில்லாப்பாதகர்தான்நிஷ்டையென்றேயிருந்தார்

தன்னையத்த பெரியவர்க்கு நிஷ்டைவிதந்தெரியும்
 சாந்தகுணம் பொறுத்தவர்க்கே சாந்திநிலைதெரியும்
மின்னுறவில் லாதவர்க்கே சாங்கிஷமுமதெரியும்
 பேதங்கள் வெறுத்தவர்க்குப் பேருணர்வுந்தெரியும்
அன்னயமுஞ் அந்தரமுங் கலந்தவிடம்பதியாம்
 அப்பதியைப் பார்ப்பதற்கு ஆருரைப்பார்நிஷ்டை
உன்னிநின்ற பதங்காணப் பேதகஞ்சத்தாமோ
 ஒப்பாது மனக்கசடு வுள்ளபொருள்காணே. (40)

வாளரவின் வாயிலுழல் மண்டூகம்போலும்
 வருங்கெருடன் வாய்தனில் மருளரவம்போலும்
கோளான உலகாசை தனக்குமப்பாபாய்ந்து
 குறிகள்சகத்துந் தவறுமற் குருவருளைநாடி
பாளான உலகிலுள்ளோர் நகைத்துமெத்தக்கேடாய்ப்
 பழிப்பதற்கு வெட்காமற் பரம்பொருளேபெரிதாய்த்
தேளான இச்சையத்து மருளறுமனந்தெளிந்து
 சித்தமுரு வொன்றாகச் செகத்திருப்பார்நல்லோர். (41)

உத்தையப்பா ரிரண்டேனுக் காலியாவதுபோல்
 உள்ளமதி லெள்ளவும் உகந்திபோவனையால்
எத்தமுள்ள கற்பனையா யிச்சைபலவாகி
 எண்ணமொடு துயராகி யெளிதுபெரிதாகி
பார்த்ததெல்லாந் தனதாகிப் பந்தமுங்கற்பனையாய்ப்
 பாசமுமாய் ஆசையுமாய்ப் பண்டுபுதிதாகி
வார்த்தைபல போகி யுலகமயல்நிசமாய்
 மறந்தாலும் மறக்கவொண்ணு வல்லிருளாய்நிலைக்கும். ()

சாந்தியென்ன வேறாமோ பேதமெல்லாம்நீங்கிற்
 சத்துவமாங் குணமாகித் தன்னுருவைப்பார்த்தால்
மாந்தர்மனம் நயமாகும் மனோலயமேநிசமாம்
 மறந்தாலும் பேரின்ப மார்க்கவழிதெரியும்
சேர்ந்தமனக் கசடருக்குஞ் சிவத்தியானமாமோ
 செகமெல்லாந் திரிந்தலைந்து சித்திசெய்தாலாமோ
காந்தமனத் துயரமற்ற பெரும்பதியைநோக்கிக்
 கண்டாலு முரைப்பதுவுங் கடினவித்தைகாணே. (43)

எத்தனைநூல் படித்தாலும் மனந்தனக்கேதன்மை
எதுசித்தி படித்தாலும் மனப்பேய்க்கேதூயம்
கத்திவெடுக்கத் திரிவதெல்லாம் மனப்புலிக்கேபொசிப்பு
கருக்கரிய வாசாரஞ் செய்வதெத்தக்காலம்
சித்தான மனத்தாசை மெள்ளமெள்ளநீக்கிப்
பிரிவான பேதமையைப் பேரறிவாற்றுணித்துச்
சுத்தவெளி வெகுஞானஞ் சூட்சவஸ்துவாகித்
தோன்றாத புருவமையஞ் சுகம்பெறுவோரே. (44)

பாரப்பா எட்டிரண் டொன்றாய்நின்ற
பதியறிந்தாற் றாயேது பாசமேது
ஊரப்பா யேதுமில்லை பேருமில்லை
உண்மையதாய் அப்புறமும் உருவிப்பார்த்தாற்
சேரப்பா வெளிதனைச் செத்தவிடங்கண்டால்
நினைப்பேது பசியேது நித்திரையேது
நேரப்பா துயரேது சோபனமேது
நீங்காத காதலுண்டோ நினைத்திருந்தாற்பாரே. (45)

வகையேது சேர்க்கையென்ன நிஷ்டைபலவேது
மனவருத்த முண்டானால் மசகமப்பாமாயை
துகையேது நெறியேது குருவருளைப்பெற்றால்
தோத்திரமெல் லாம்ஞானந் தொடருமப்பாபாதை
புகையான காமமெனும் புகைகளதுமூடிப்
புத்திமயக் கிருந்தவர்கள் பொருள்தனையேசேரார்
பகையான மன்மதனை வெளிதாகப்பார்க்கிற்
பரம்பொருளும் வெளிதாகும் புத்தியதுபாரே. (46)

எட்டாத பொருளெனவே யெட்டியெட்டிப்பார்த்தால்
எப்படியும் பொருளறியார் யெண்ணிறந்தகாலம்
தொட்டதையும் பொருளெனவே வெளிதாகநெஞ்சிற்
றோற்றமெல்லாம் அறுத்தளித்துச்சொரூபமதிற்பார்க்கில்
ஓட்டாது பொருளெனவே ஓட்டியதோரெட்டும்
ஓமப்பா வறுமையெல்லாம் ஒன்றுமில்லாதவனைக்
கட்டாணி பணிமுத்தைக் கண்டவர்க்கேயின்பம்
காசினியிற் சரியுண்டோ கண்டதுநீபாரே. (47)

பொய்யாது போகின்ற சரீரமுதற்பொருளும்
பொருமையென்ற விசித்திரமா உலகமுதல்யாவும்
பொய்யாகு மிதனிலொன்றை நிசமெனவேயெண்ணிற்
பொருந்துமுடல் தனையறிந்து புத்திகள்கற்பதுவும்
செய்யவுல கினிற்பெரியோன் செல்வனெனவாழ்வும்
சேரவெரும் பாழல்லாற் சேரும்பலனில்லை
ஐயமறக் குருவருளை நிசமெனவேயெண்ணில்
அவனிமுத லாசையெல்லா மகற்றுவதுபலனே. (48)

நிசமில்லா வுடலெப்போ மறைந்திடுமோதவறல்
நெடும்பிறவிதொறும்பொருளாம்பந்தமெல்லாம்பெருகும்
வசமாகப் பேரறிவே கிடவொண்ணாப்பலந்தான்
வறுமானை யென்னவெல்லாம் மாசறவேதள்ளி
அசைவில்லாப் பரம்பொருளை யறிவர்நல்லோர்தெளிவாய்
ஆசையுள்ள முழுமூடர்க் காயிரஞ்சொன்னாலும்
நிசமான பொருளறிய மனம்வருந்திப்பாரார்
நீதியுள்ள நல்லோர்க்கே நிண்ணயமாம்பொருளே. (49)

அழியாத ஆனந்த வெள்ளமதுபெருகி
அருள்சிறந்த மனம்பொருளே அதிகருசிக்கனியே
தெளிவான குருராச ரத்தினபாணம்
செப்பியதா லொப்பிடவே இப்படியோர்தழைக்கச்
சுழிமுனையா முச்சியினி லட்சரமாமொன்றிற்
சுழிசுழித்து முனைவாசல் வழிவருமாதேவி
விழிமுனையி லேகாட்டி விமலியருளாலே
விளக்கொளிபோ லிந்நூலே விளங்கவுரைத்தேனே. (50)

குருராஜர் ஞானரத்தினபாணம் 50
முற்றிற்று.

சுந்தரபாண்டியம் புஸ்தக வியாபாரம் வை சிவகுருநாத மூப்பனாரிடம் வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

பராபரி துணை.

பதினெண்முனிவர்

குருராஜர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

சிவயோக சிந்தாமணி 50

தந்திமுகன் பதம்போற்றி வேலர்பதம்போற்றி
தயவாக எனையீன்ற வாலைபதம்போற்றி
சற்குரு பதம்போற்றி மூலபதம்போற்றி
சாதாக்கள் பாடிவைத்த யோகந்தன்னைச்
சிந்தாமணியென்ற மாலைதன்னைப்போலே
செப்புகிறேன் பாருக்கா தெரியப்பேசு
கந்தன்முன்னு பாதத்தோர்க் குரைத்தயோகம்
காட்டுகிறேன் குருராஜ பண்டிதருக்காமே. (1)

பண்டிதனுன் பாடிவைத்த யோகநூற்குப்
பதினெண்பேர் மொருமொருத்தக் கூடியொன்றாய்க்
கண்டவன்போற் சொன்னதென்ன மறைவில்லாமற்
காசினியி லெல்லோரும் சித்தனாகச்
சண்டாளா கிழித்தெறிவீ இந்தநூலைத்
தாரணியிற் காட்டாதே சாபமீய்வோம்
உண்டான பொருளையெல்லாம் வெளியிற்போட்டால்
உலகமெல்லாம் ஞானிகளா யுயர்வார்தாமே. (2)

உயர்ந்தாக்கா லெங்களுட வொளிப்புப்போச்சு
ஓங்காரோ சித்தரொன்ற வெழுது யோகம்
உயர்ந்தமாத் தாளியைப்பற் றிடுத்துக்கொள்ளாக்
ஊரிலெங்கள் நூலெல்லாம் படிக்கமாட்டார்
அயர்ந்தவன்கைப் பொருள்போல வெங்கள்யோகம்
ஆவதற்கோ சிவராஜ யோகஞ்சொன்னாய்
கயர்ந்தவனே என்றடித்தார் ஆத்தாள்பார்த்துக்
கண்சிவக்க சித்தரையும் கோபித்தாளே. (3)

கோவித்து உங்களுக்கே னிந்தவாது
குவலயத்தி லெனைப்பணிந்த குழந்தைகட்குப்
பாவித்த சிவயோக வாழ்க்கைஞானம்
பாலிப்பாய் என்றுரைக்கப் பாடினன்கேள்
நாவுத்த வுங்களைப்போ லவன்றுனென்று
நயத்துடனும் பயத்துடனுஞ் சொன்னதாலே
சாவுத்த பேர்களுமே சித்தராஞர்
தயாபரியே குருராஜ னிவன்றன்னாலே. (4)

தன்னாலே யேட்டுடனே சேர்க்கமாட்டார்
சவங்களுக்குத் தெரிந்திடவே தற்பரத்தை
உன்னாலே காட்டிவித்தாய் தம்பியென்று
உத்தமர்கள் மனச்சடவாய் ஒதுங்கிகொண்டார்
நின்னாலே மறைப்புவித்தை யோகமெல்லாம்
நிசங்கண்டோ மென்றெந்தன் செவிகள்மெச்சப்
பன்னாலே சொல்லுகிறேன் வாலையம்மாள்
பதம்போற்றி இடகலையைப் பரிவுற்றேனே. (5)

பரிவுற்ற இடகலையே மூலம்மூலம்
பதமாஞ்சந் திரனென்றும் உகாரமென்றும்
தெரிவுற்ற விந்துவென்றும் வழலையென்றும்
செயமான சேசீரின் வாதமென்றும்
றிவுற்ற மனமென்றுஞ் சத்தியென்றும்
அரகரா பதினாறி லடக்கமென்றும்
றிவுற்ற குண்டலியின் வட்டமென்றும்
கூறுவார் வல்லபைதா னிதழ்தானென்றே; (6)

இதமான பஞ்சகலை யிருக்குந்தானம்
இதுகாலம் எமனென்றும் இருளாம்மாயை
அதமான கள்ளென்றும் மயில்தானென்றும்
அனேகவிதஞ் சொல்லுவார் மதியைமைந்தா
பதமாக இதைப்பிடித்துப் பிசகிடாமற்
பலகோடி யெண்ணத்தில் வீழ்ந்திடாமல்
நிதசரிதா னிரவுபகல் ரேசிரேசி
நினைவைவிட்டா லொன்றுமில்லை நிசஞ்சொன்னேமே. (7)

சொன்னதொரு பிங்கலையின் மார்க்கந்தேரு
சூரியன்றன் வட்டமென்றும் அகாரமென்றும்
வன்னியென்ற முக்கோண வாலையென்றும்
மதியுண்ட விழியென்றும் அண்டமென்றும்
கன்னியுட காதமென்றும் வண்டுவென்றும்
கனமான திராவகமாங் குளிகையென்றும்
உன்னியே கயிலாச மேருவென்றும்
ஒசறிவாய் விளங்குகின்ற பிரமமொன்றே. (8)

ஒன்றான பிரமத்தின் அமுதசாரம்
உத்தமனே பூரித்து எப்போதுந்தான்
கன்றான பேதமில்லால் லாரையென்றும்
காற்பத்தி முக்கோணத் தில்லையென்றும்
கன்றான வாசியென்றுங் கடுக்காயென்றும்
கருஞ்சாரை வெண்சாரை கருத்த[illegible]
நின்றுடுங் கஞ்சாவும் அமுதமென்றும்
நிகழ்த்தினார் பானமென்றும் மதுவென்பாரே. (9)

மதுவென்றுஞ் சத்திகுண் டலியாமென்றும்
வாலையென்றும் புவனைசிவ ரூபமென்றும்
இதுவென்றும் பெண்ணென்றும் ஆண்தானென்றும்
இகாரமென்றும் மகாரமுண்ட வெறிநீரென்றும்
அதுவென்றும் அனந்தமென்றும் ஏகமென்றும்
அம்பரமே அழிவில்லா வீடென்றும்
சதுர்முகனார் சிருட்டிப்புப் போலேமைந்தா
சாற்றுவார் வெகுகோடி பேர்கள்தானே. (10)

தானான பெருமையிங் கலையினூடே
சந்திரனிடகலையை யொன்றாய்ச்சேர்த்து
வேறான ரேசகபூ ரகமுங்கும்பம்
விடுத்துதய மாகுமட்டுஞ் சலிப்பில்லாமல்
மானார்கள் மயக்கத்தில் வீழ்ந்திடாமல்
மைந்தனே முச்சுடராஞ் சுழினைபார்த்துக்
கோனான கத்திதெரி சனமுமாகும்
கூடழிந்து போகாது கூடுகூடே. (11)

கூடுகிற இந்தமுறை தெரியாமாண்பர்
கூறுகெட்டு யோகதா ரணைகள்செய்து
மாடுபோற் பெருமூச்சை விட்டுவிட்டு
மைந்தனை மனைவியென்றும் நாடென்றுந்தான்
நாடுதோறும் ஓட்டமாய்க் கவிழ்த்திரைத்து
நாய்போலே அலைந்தனை இரையுமாகி
வீடுதோறும் பேச்சிட்டு நோய்கொண்மீந்தி
விருதாவி லிறந்திட்டார் வெகுபேர்தானே. (12)

வெகுபேர்க ளெத்தனையோ மாண்டார்கோடி
விதவிதமாய் வாசியைத்தான் பெருக்கப்பேசி
அகுதமாய் அஞ்செழுத்தை மூக்கில்மாறி
அதற்கடுத்த ரெண்டெழுத்தைப் பின்னுமாறி
உசிதமாய் அகாரவுக ரம்ஓங்காரம்
உத்தமனே மந்திரயோ கங்கள்செய்து
விசிதமிடை பிங்கலையைக் காணுத்தோஷம்
விட்டுவிட்டார் சடத்தையுமே வீணர்தானே. (13)

வீணான காமிக்கும் ஆங்காரிக்கும்
வேகமுள்ள கோபன்லோ பிக்குஞ்சாந்தம்
காணாத புல்லனுக்குந் தர்க்கவாதி
காரியத்துக் காய்வணங்குங் கள்ளவாதி
கோணாத குருவைநிந் தனையேசெய்து
குறைசொல்லிச் சொத்தியாக் குருடருக்கும்
பூணான சிவசிந்தை யில்லானுக்கும்
புகட்டினாற் பலியாபூ ரணமென்றோதே. (14)

பூரணமே தெய்வமென்ற உறுதிவேணும்
புண்ணியமாந் தருமத்தின் புகழும்வேணும்
காரணமாங் குருவுக்குட லாவிபோனும்
கைக்குநீர் வார்த்தொன்றாய்க் கலந்தேபோதும்
நாரணும் லக்ஷுமிபோல் வாழவேணும்
நயம்வேணும் பயம்வேணும் நட்புவேணும்
ஆரணமாங் கருவிடையத் தோணவேணும்
அன்புசிவ சிந்தையுந்தா னதிகமாமே. (15)

அதிமாம் புண்ணியர்க்கு [illegible]
அசா[illegible] [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] சொல்லாதுண்டோ
[illegible]
[illegible] கொண்டால்
கேசரியான் [illegible] (16)

பாலென்றும் [illegible]
பரிகாரி [illegible]
காவென்றும் [illegible]
[illegible]
நாவென்றும் [illegible]
[illegible]
கோவென்றும் [illegible]
கொண்டோரை ரட்சிக்குங் குருபரமே (17)

ஆமடா யிவனைவிட்டு யோகம்பெற்றுர்
அப்பனே கண்டதில்லை ஞானப்போக்கு
ஓமடா வாராது முத்திஇல்லை
ஒளியாது காமப்பேய் ஒருகாலுந்தான்
நாமடா யிவனைமுந்தி அர்ச்சித்தேத்தி
நலமான பனிரண்டு வரையுந்தாண்டி
காமடா வென்றுமனை வரையுந்தாண்டக்
கர்ப்பசித்தி யோகசித்தி கடாக்ஷித்தானே. (18)

கடாட்சித்த படியாலே மயக்கம்போச்சு
கருவிகா ரதிவெல்லா மாண்டுபோச்சு
உடாச்சித்த புரியட்ச ரத்தும்போச்சு
ஒன்றுபொரு ளென்றெண்ணித் தெளிவதாச்சு
அடாச்சித்த பயங்கோபம் வீறும்போச்சு
அஷ்டமா சித்திபெற அறிவுமாச்சு
படாச்சித்த மாயையெல்லாம் பறந்துபோச்சு
பரம்பொருளே கெதியென்று பணிந்திட்டோமே. (19)

ஓமென்ற அட்சாமும் வாலையாச்சு
　　ஒருத்திவயித் துலகமெல்லா முதிக்கலாச்சு
ஆமென்ற பேருக்கு அருளுமாச்சு
　　அறிவில்லா மூடருக்குக் காலனாச்சு
காமென்ற அகங்கார மத்துப்போச்சு
　　கழுவுநின்ற குணம்போச்சு உறுதியாச்சு
போமென்ற பெயர்களையும் மெய்க்கலாச்சு
　　பூரணியும் என்வசமா யிருக்கலாச்சே. (20)

இருக்கமட்டும் நான்கேட்ட வரங்களெல்லாம்
　　இறையளவு தப்பாமற் கொடுக்கலாச்சு
அறுக்கமட்டும் பாசத்தை யோகமார்க்கம்
　　அடிக்கடியே அவள்வந்து சொல்லலாச்சு
பருக்கமட்டுங் குஞ்சியைத்தான் சிறகால்கொண்டு
　　மாதுகாத்த குக்குடம்போற் பேணலாச்சு
பொருக்குமட்டும் யிடைபின்னே வெளியிலேத்தி
　　யோகாமற் பிங்கலையிற் புக்கினேனே. (21)

புக்கினேன் சுழிமுனையில் மனக்கன்றைகட்டிப்
　　பொருத்துறைந்தே னேகாமல் வாசிகட்டி
சிக்கினே னென்றுமன மொன்றிநிற்கச்
　　சிவசிவா அண்டவுச்சி யமுதமூறும்
நக்கினேன் அமுதத்தை யுண்டுதேறி
　　நாட்டிலுள்ள கிரியைவிதம் நன்றாய்க்கண்டு
மொக்கினேன் பிரபஞ்சம் பொய்தானென்று
　　முத்திபெற்றேன் சித்திபெற்றேன் மூச்சுள்ளாச்சே (22)

ஆச்சுதடா ஓராண்டில் வியாதிபோச்சு
　　அப்பனே ரெண்டாண்டில் மோகம்போச்சு
வாச்சுதடா மூன்றாண்டிற் சாந்தியாச்சு
　　வைதாலும் புகழ்ந்தாலும் நிதானமாச்சு
போச்சுதடா நாலாண்டில் விஷமேறாது
　　பொய்யென்ற தேகமது மெய்யதாச்சு
காச்சுதடா பூகாயுங் கனியதாச்சு
　　கருதிப்பா ரஞ்சினிலே பொரிவென்றேனே. (23)

பொரியென்றேன் ஆறாண்டில் எமனுமாண்டான்
　　பூரணத்தாய் பதத்துக்கு ஆளுமானேன்
சரியென்று எனையெய்த்த மனைதயேழில்
　　நன்றாக வென்றுவிட்டு அறிவைக்கண்டு
பரிகுருவாந் தங்கத்தின் மகிமைகண்டு
　　பதைப்பறவே அஷ்டாங்க யோகம்பார்த்து
வரிவரியாய் எட்டாண்டில் நிஷ்களத்தின்
　　மலரடியைப் போற்றிமனம் மகிழ்ந்திட்டேனே. (24)

மகிழ்ந்திட்டேன் சிந்தித்த படிமுடித்தேன்
　　வாலையெனுந் தாரைப்பெண்ணாள் மகிமையாலே
புகழ்ந்திட்டேன் நிராமயத்தை யெங்காளுந்தான்
　　போக்குவரத் தொழில்தந்த நிலைபெறுமல்
இகழ்ந்திட்டேன் மயக்கமெல்லாங் கீழேதள்ளி
　　எனக்கொருவ ரிணையேது என்றுமெச்சி
அகழ்ந்திட்டேன் அண்டத்தைக் கண்டுதேறி
　　ஆரறிவா ளவளறிவா ளதிதந்தானே. (25)

அதீதமாம் ஒன்பதிலே நடந்தமார்க்கம்
　　அறைகிறேன் அழகுடைய மைந்தனோரு
நதிதமாங் காசியிலே நடக்குஞ்செய்கை
　　நான்தெரிந்து கெவுனசித்தர் தன்னைக்கண்டேன்
பதிதமாந் தாரதிஷ்டி யென்னைப்பெற்றாள்
　　பகலவனுஞ் சொல்லியந்த பண்புங்கண்டேன்
விதிதமாய் மனிதருட னிகலுந்தோன்றி
　　விதவிதமாய்ப் பாடியே விளங்கினேனே. (26)

விளங்கினேன் பத்தாண்டா யிரத்தேட்டண்டம்
　　விசாலமெல்லாம் ஒருநொடியில் மேவிப்பார்த்தேன்
துளங்கினேன் பிரமலோ கத்திற்சொன்ன
　　சுகமான சரசுவதி நிலையுங்கண்டேன்
வளங்கினேன் பொன்னுலகத் தேவரெல்லாம்
　　வணங்கவே வரம்பெற்றேன் மாயனார்தன்
களங்கமில்லா வைகுண்டந் தன்னிற்சென்று
　　கயிலாசங் கரைகண்டு களிப்புற்றேனே. (27)

களிப்புற்றேன் சிவனாரை வணக்கியிந்தக்
    கயிலாசந் தனைத்தாண்டி அப்பாலேக
விளிப்புற்ற குளிகையொன்று வேண்டிக்கேட்டேன்
    விமலனார் எனைப்பார்த்து மெச்சிக்கொண்டு
ஒளிப்புற்ற கயிலாசங் கைக்கொண்டாயே
    ஒருவருந்தா னினைப்போலே வருவார்காணேன்
அளிப்புற்ற பிரபஞ்ச மயக்கம்விட்டு
    அறிவுண்மை பிராசையிரு மறிவுற்றாயே. (28)

ஆயிவல்ல பத்தாலிவ் வளவுங்கண்ட
    அருமையுள்ள சுப்ரமண்யம் நீயேயென்று
தாயிடத்தி லின்னமுங்கேள் கானுனக்குச்
    சாக்கூகிறேன் முப்பதிலே சவுமியயோனம்
நீயிதற்கு அப்பாலே போகவென்றால்
    திருவாணி கோபிப்பாள் நில்லென்றெண்ணி
நாயனார் புத்திசொல்லி சாங்கியயோகம்
    நவின்றிருக்கேன் தாயிடத்திற் கேளென்றாரே. (29)

என்றவுடன் மறுபடிகை லாசந்தன்னில்
    எனையீன்ற புவனையுட பதத்தைப்போற்றி
நன்றியுள்ள மாதாவே யேருக்கப்பால்
    நான்சேரக் குளிகையொன்று நக்கன்பக்கல்
வென்றியுடன் கேட்டதற்கு சாங்கியயோகம்
    விபரமுற வறிந்தாக்கால் வெளிபாழ்தன்னிற்
பொன்றும லேறிடலா மிப்போதுன்றாற்
    பொறுகாது உறுதியில்லை போவென்றாரே. (30)

உறுதியில்லாப் பிள்ளைகளை யென்தான்பெற்றாய்
    உத்தமியே பத்தினியே உமையேஅம்மா
விருதாவி லித்தனைநாள் பட்டபாடு
    விதியெழுத்தின் படியோகா னுன்னைக்கண்டும்
கருதாமல் அரைகுறையாய்ப் போகநன்றோ
    காரணியே பூரணியே கருணைபூண்டு
குருவருளாற் சாங்கியயோ கத்தைச்சொல்லும்
    கும்பகமே தம்பமெனக் கும்பிட்டேனே. (31)

கூப்பிட்ட மைந்தர்களே குருநாதர்பர
கூறுகின்றேன் முன்சொன்ன சூத்திர யோகம்
அழைப்பிட்ட பிள்ளைகட்குச் சொல்லுகிறேன்
ஞாலத்தும் சமாதியுஞ் சாங்கியயோகம்
நம்பிட்ட படியாமே உனக்குச்சொன்னேன்
நடுவில்லை முடியில்லை அடியுமில்லை
தெம்பிட்டுப் பார்ப்பதற்குச் சுற்றுமில்லை
வெளிவெளி மனமில்லை வெளிநிறைவெளியாமே. (32)

வெளிவெளியாய் அகண்டவொளி அல்ல அல்ல
விசும்பாகத்த மனவெளியும் அல்ல அல்ல
களிவுற்ற பூதவெளி அல்லவல்ல
கண்ணுற்ற பிண்டவழி அல்லவல்ல
அளிவுற்ற ஆகாச வெளியுமல்ல
அண்டமிச்சா மேனிலைசூழ் வெளியுமல்ல
மொழிவுற்ற பத்தனையின் வழுத்தயோகம்
முக்கடலின் கண்டமுற தத்திரமே. (33)

அறிவான முப்பாழுங் கடந்துவெளிவெளியாய்
அந்தமாய்த்தன் கடந்துநின்ற அருளொளியாம்உண்மை
பெருவெளியாம் அறிவுற்ற வெளிகடந்தப்பாலே
பெரியோர்க்குப் பஞ்சகர்த்தா ஐவருமேயறியாக்
குருவெளியாய் கயிலாசத் தப்புறமாம்வடக்கே
கூறுத யோகவெளி சாக்கியமாமதனைப்
பருவந்தொண் ணூற்றாரைப் பழகிப்பார்த்துவந்தால்
பகர்மோட்ச மூர்த்தியுமுன் பாரிலுன்றன்பாமே. (34)

பாரமான உங்களையர் எனக்குமுன்னூள்
பகர்ந்திட்ட சாங்கியயோ கத்திறமே
ஆறமான முப்பத்தி ரெண்டுஞ்செய்து
ஆறுமுகன் அகேனசருக்குச் சாங்கியஞ்சொல்லி
வருமான பொருளியக்க அசார்களைவெல்ல
வடிவேலைக் குகனிடத்தில் மனதோடேய்ந்தேன்
தாமான கிரவுஞ்ச கிரியைவென்று
தானவரைக் கன்மெயிப்த்தான் சத்தியமாய்த்தானே. (35)

சத்தியமா யிருந்தவர்க்கு இந்தயோகம்
 தவறாது சாங்கியந்தான் வருந்தன்றாலே
முத்திபெற வேணுமென்றால் என்னைப்போற்று
 முழுமுதலாம் உங்களையர் தன்னைப்போற்று
சித்திபெற வேணுமென்றால் பொய்யாகாது
 செடமிருக்க வேணுமென்றால் சஞ்சலமாகாது
பத்தியுள்ள என்மகனே என்றுஅம்பாள்
 பகர்ந்திட்டம் பரவெளியிற் பாய்ந்திட்டாளே. (36)

இட்டாளே இவ்வண்ணம் யோகமென்று
 என்றனக்குப் பிள்ளைதொண் ணூற் றாறுபேர்க்குந்
திட்டமுடன் சொல்லிவைத்து அவரவர்க்குச்
 சீஷவர்க்கம் வெகுகோடி கண்டோரில்லை
அட்டதிசை யெங்கிலும்போய் அண்டமெல்லாம்
 அவர்கூடி விளையாடி அறிவைப்பெற்று
பட்டமிடுங் கயிறதுபோற் கெவுனத்தாடி
 பகிரண்டங் கடந்துவெளி பாங்கண்டாரே. (37)

பாங்கண்டு புசண்டரையுங் கண்டுபேசி
 பண்புள்ள கொங்கணரும் நந்திமூலர்
திரங்கண்ட சேய்க்குகுரு ராஜன்பிள்ளை
 திடமெத்தத் தாடிமெத்தச் சிவமுமெத்த
உரம்மெத்த இவர்களுக்கோ குளிகையில்லை
 உண்மையினால் ரசமணியின் வேகத்தாலே
வரம்பெற்றார் பதினெண்பேர் மார்க்கமெல்லாம்
 மாயையென்று எந்தனையும் மெச்சினாரே. (38)

மெச்சினார் நவகோடி சித்தரெல்லாம்
 மேலுலகுங் கீழுலகும் நடுக்கண்டத்துங்
நச்சினார் குருராஜ னெங்கேயென்று
 நானவர்க்கு யேழையைப்போல் நயந்துகொண்டு
துச்சமுள்ள சித்தருக்குப் பிடிகொடாமற்
 சோதிதனை நம்புண்மை யுணருவோர்க்கு
அச்சங்கள் தனைத்தீர்த்தம் பாதத்தைக்காட்டி
 அரகரா தொல்லூறு யுகங்கண்டேனே. (39)

கண்டேன்நான் வெகுகோடி காலம்வாழ்ந்து
　　கண்மணியாம் நாம்பெற்ற பிள்ளைக்கெல்லாம்
விண்டேன்நான் இந்தமுறை யோகமெல்லாம்
　　விளிப்போர்க்குச் சூரியன்றன் வெளிச்சம்போல
பண்டேநான் பதினெண்பேர் வாதைவென்று
　　பகர்ந்தசிவ யோகசிந்தா மணியையப்பா
கொண்டேன்நான் சதுரகிரி சார்புசித்தர்
　　கொடுவென்று கேட்டார்கள் கொடுத்திட்டேனே. (40)

கொடுத்திட்டேன் கலியுகத்திற் போதுங்கீர்மை
　　குணமாக ஆறுகிற காலமான்பல்
விடுத்திட்டேன் காசியிலே சமாதிகூடி
　　மேவினேன் மூவாயி ரந்துச்சொச்சம்
அடுத்திட்டேன் பரவெளியே நாமேயென்று
　　அலைச்சலற்று வெகுகாலஞ் சென்றபின்பு
படுத்திட்டேன் பாவநாசந் தெற்குமூலை
　　பார்பொதிகை சார்புதனிற் பண்புற்றேனே. (41)

பண்புற்றேன் சாதியிலே வசியன்குத்திரன்
　　பகருவா ரெந்தகப்பன் நந்திபாட்டர்
கண்புற்ற என்தாயோ சிவகாமிவாமி
　　நாங்களுமே உடன்பிறந்தோர் பத்துப்பேர்கள்
தென்புற்ற என்தாயார் கிருபையாலே
　　தீவினைகள் தானகற்றித் திறமையானேம்
அன்புற்ற என்பேரோ வேதமூர்த்தி
　　அஷ்டாங்க சாங்கியமும் பார்த்தபின்பே. (42,

பின்பல்லோ குருராஜ னெனப்பேர்பெற்றுப்
　　பெரியோர்கள் தங்களுக்கும் பிரியாகி
அன்பல்லோ வாலைபெற்ற மைந்தனாகி
　　அருளாலே முன்னைம்பத் தொன்றுபாடி
நன்பல்லோ ரத்தின பரணமென்று
　　காட்டினேன் அதன்பிறகு இந்தநூலை
ஐன்பதுபேர் பிள்ளைகட்கு அன்போடின்று
　　உருக்கமுடன் பாடிவைத்த துண்மையாமே. (43)

ஆமப்பா முன்பட்ட பாட்டைக்கேளு
ஆதிகுரு வம்பலவ ரிடத்தில்நானும்
தாமப்பா மந்திரத்தி லாறுகோடி
சாதித்தேன் பலதகையாம் யோகமார்க்கம்
நாயப்பா வென்றகுரு பரமானந்தர்
நாதரிடஞ் சாசாத்ரம் நன்றாய்க்கற்று
ஓமப்பா சிவயோக வாழ்க்கைதன்னில்
ஒருத்திவந்து சொல்லஅதைச் சொல்லினேனே. (44)

சொல்லாமற் சொன்னகுரு வாக்கியம்வேணும்
கருதிநிலை வேதாந்தம் பார்க்கவேணும்
கல்லாமற் கற்றுணர்ந்து கொள்ளவேணும்
கால்கண்டு கண்கொண்டு நடக்கவேணும்
வெல்லாமல் வெல்வதற்கு வேலும்வேணும்
விகற்பமுள்ள மனதைலயம் பண்ணவேணும்
அல்லாமற் பொய்தள்ளிப் பழகவேணும்
அறிவுகுரு வாய்ப்பதுவும் அருமைதானே. (45)

அருமையென்ன பெரியோரை அடுக்கவேணும்
அடிபணிந்து கேட்டதெல்லாங் கொடுக்கவேணும்
பொருமையென்ன அளவில்லாச் சாந்தம்வேணும்
புத்திமதி புண்ணியமுங் காணவேணும்
வெருமையொன்று மில்லாம லிருக்கவேணும்
விசாரமொடு கோபத்தைத் தள்ளவேணும்
சிறுமையென்ற கொலைகளவு காமம்போனாற்
சிவயோக மானதுவுஞ் சித்திதானே, (46)

சித்தியுண்டாம் இந்நூலைப் பார்ப்போர்க்கையா
சிவசிவா திருவுளமே கெதியென்றாக்கால்
முத்தியுண்டாம் மயக்கமற்ற பேர்க்குமோட்சம்
முச்சுடரின் னுச்சிவெளி திறக்கும்மூலம்
பத்தியுண்டாம் பாம்பொருளுங் கிருபைசெய்வார்
புலகாலம் பார்வதியைப் பணிந்ததாலே
வித்தையுண்டாஞ் செல்வமுண்டாம் அருளுமுண்டாம்
வேணபடி யிருந்துவிளை யாடலாமே. (47)

ஆடலாம் அரூபத்து காயசித்தி
[illegible] னாவிருக்கலாம்
[illegible]
[illegible] தங்கத்தேசாடு.
காடெலாம் [illegible] பார்த்தோமென்றும்
கலந்தச் சுருக்காசிவ தங்கமாகும்
காடெல்லாம் வயித்தியன்றான் சொன்னசொன்ன
கருவெல்லாம் குருவாகக் காணுந்தானே. (48)

தானேதான் குருபடா வாலைபாதம்
தஞ்சமென்று கைப்பிடிலோ தவறவொட்டாள்
கோனேரி நீபார்த்த சாதகத்தைக்
கூடியிரு நீஸ்காலம் போக்காமற்றான்
காலேந்தியாயிருக்கு போகம்பாரு
காதலுற்று கண்டாரும் கன்னைமைகன்னை
வேறென்ன பூலோக யாத்திரைபொய்பொய்
விட்டுவிடு பட்டமாம் வெற்றிக்காமே. (49)

வெற்றியோ சத்தியோ தத்தியோதான்
விருதாயோ சாசோதி விமலத்தாயோ
செற்றியோ உத்தியோ கண்டதில்லை
சிவமயமாய் நின்றதிரு சின்மயத்தான்
வற்றியோ என்றழைத்து என்னையாண்ட
மனோன்மணியுங் குருபாதம் வாழியாகச்
சத்தியிலே முச்சத்தி தன்னிற்போட
தமிழுக்குக் குருபாதங் காக்கமுற்றே. (50)

குருநாதர் சிவயோக சிந்தாமணி 50
முற்றிற்று.

சுந்தரபாண்டியம் புஸ்தக வியாபாரம் வை. சிவகுருநாத மூப்பனாரிடம் வாங்கிய எட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

முருகன் துணை.

பதினெட்டாவது

இராமரிஷி திருவாய் மலர்ந்தருளிய

சிவ யோக ஞானம் 18.

ஆதியாய் நின்றபரனே அண்ணலைப்போற்றி
அகண்டவடி வானபொரு ளதனைப்போற்றி
சோதியாய் நின்றபூ ரணத்தைப்போற்றி
சொல்லுகிறேன் நாதாக்கள் பாதம்போற்றி
நீதியாய் நின்றசித்தர் பாதம்போற்றி
நிறைந்திருந்த மறைமுனிவர் பாதம்போற்றி
வீதியாம் சுழிவீதி கமலத்துள்ளே
வீற்றிருந்த சற்குரு கணேசன்காப்பு (1

உத்தமனே மனப்புரவி யென்றதோடு
உரிமையுள்ள வாசியெனும் யோகந்தன்னை
சித்தியென்ற பூரணத்தி லிலக்குத்தீபம்
தெரிசித்து மயக்கமென்ற லகிரிகொண்டு
வெத்திபெறக் காயாதி கற்பஞ்சேரு
வீரப்பா அடிமுடியு முகந்துபாரு
புத்தியுட னிந்தநா லதனைப்பார்க்கப்
புகழாகும் அறுசமயம் நன்றாய்க்காணே. (2

காணவே மேருவதிற் றீபந்தோற்றுங்
கலையான மதியவனுந் தேய்ந்தகற்று
தோணவே கதிரவனுஞ் சேவையாகும்
சுகிர்தமதி குறைந்துசூரியனைக்காணப்
பூணவே மதிமறைந்த செயலைக்கண்டு
பொறுமையுடன் வாக்குமன தொன்றதாகி
ஊணவே மதிமுழுக்குந் தன்மைதன்னை
உற்றுணர்ந்து பார்த்திடவே சிரதாமே. (3)

சீரப்பா சூரியசந் திரனைக்காணச்
சேருமடா சிவயோகம் உண்மையாகப்
பேரப்பா சாமப்பால் காணற்பாலும்
பிரியமுடன் சித்தர்களுக் குகந்தவைதாம்
வேரப்பா நாமெனுமோர் மதத்திருலே
வீரான வாசியென்ற கம்பந்தன்னை
கோரப்பா அறிந்தவரை சேர்ந்தாலுநீ
நிலையான வாசிதனைச் சேரலாமே. (4)

ஆமப்பா வெந்தவித மாறுனக்கான்
ஆனந்த மானபர வெளியிற்சார்ந்து
நாமப்பா கலைஞானந் தனையுணர்ந்து
நலமான வாசிதனைக் கூர்ந்துநோக்கித்
தாமப்பா மதியைகதி ரவனிலேற்றத்
தன்மையுள்ள புரவியெனும் வாசிதன்னை
நேமப்பார் கற்றிவரச் சாரிசெய்து
நிலைவான விடமெங்குஞ் செல்லலாமே. (5)

செல்லலா மெப்பதியும் வாசிபூட்டித்
திரமாக ரேசகபூ ரகமுஞ்செய்து
வல்லதிட மாகக்கும் பகத்தேநின்று
வழிக்கோட்ட மாகமேற் சோதிகண்டு
சொல்லந்த மானசந்த வண்டந்தன்னிற்
சுடரொளியாய் நின்றகுரு பாதம்போற்றி
கல்லாகத் தேகத்தின் கசடையெல்லாம்
கனற்கொளுத்தித் தோலாலே சுட்டுப்போடே. (6)

போடப்பா கசடற்றுச் சுத்தமாகும்
பூமிதனிற் பயிர்களுஞ் செயலைக்கண்டு
நாடப்பா சாகாத கல்விதன்னை
நலமாகக் கற்பதற்கு வுன்னைத்தேற்று
தேடப்பா வமுதகலை தன்னிலேறித்
தீயாறு மயிர்ப்பாலத் தின்மேலேகச்
சாடப்பா ஆசையைநீ விட்டுவிட்டால்
தனல்பற்று மயிர்ப்பாலஞ் செயமதாமே. (7)

செயமான பாலமதின் மீதிலேறிச்
சித்தான வீட்டைவெகு லாகத்தாண்டி
வயமான விதியாலே மதியைப்போக்கி
வருமக்க ராவிதனிலே பதிவாய்நின்று
சுயமான மூந்திமத்தி சோதிவிட்டுத்
சுகமாக முனேமிருந்து விழிந்துப்பாரு
நயமாக வேயறிவக்குஞ் சொரூபசோதி
நன்றான தீபமதைப் போற்றிப்பாரே. (8)

போற்றிடுவாய் நிஷ்களங்க மாசகற்றப்
பூரணமாய்ச் சுயஞ்சோதி யானதீபம்
சாற்றிடுவாய் மேருவின்மே லானதீபம்
சார்ந்துகீழ் மேலாக விளங்குந்தீபம்
ஏற்றிடுவாய் வாலையபி ராமிபாதம்
இணங்கிஞ லட்டசித்தி யெல்லாமாடும்
காற்றிசையு முனைபோல்மற் றொருவருண்டோ
கலமான அறிவல்லோ தீயந்தானே. (9)

தானான அகாரமடா தீபமாகும
தன்மயமாய் நின்றதுவும் வாடதீபம்
கோனான சோதிரூபி யாகக்கண்டாற்
சூச்சுமில்லை நீச்சுமில்லை பேச்சுமில்லை
தேனான குறியோடே காலாலேறித்
தேறிகுடி யிருந்திறந்த யிடத்தைப்பாரு
வேனான மூலமுழுப் பாழதாகும்
விசனமற்ற இடமன்னே வீடதாச்சே. (10)

ஆச்சப்பா மூலத்தாய் உகாரரூபி
அளவில்லாக் கந்தமொடு செல்வாக்குள்ள
மாச்சரியம் மாயையென்ற மாயாரூபி
வளமாக மயக்கமென்ற லகிரியுள்ளாள்
பேச்சறியாள் மூச்சறியாள் மதிமயக்கம்
பேயாகிப் பேசவறி யாமல்நிற்பாள்
வாச்சமதி வமுதுண்ணு ளந்தப்பேதை
வல்லமைசேர் பூரணியை வணக்கஞ்செய்யே. (11)

செய்தடிமை யாகியே மகிழ்ந்துநின்றால்
சித்துடைய சத்தியவ ருத்தமேறி
வையுவமாய் விளையாடி யுறவாய்த்திப்பான்
மகத்தாமீ ரெழுத்துமோ ரெழுத்துந்தோய்வான்
வையகத்திற் றுணைகல்மாய்க் குருவைப் போற்றி
வாழ்வதற்குக் கூறுடனே குறிப்பைக்கண்டு
பையகனைக் கனைப்போலே திரிந்தாலென்ன
பாருகழுழீ முனையும்வழி துறையாய்த்தானே. (12)

ஆய்க்தறியார் சடமென்ற அருளோந்தானும்
அருளான பூரணத்தி னடியைக்கண்டோர்
தோய்க்தறிவாய் சதுரகிரி முடியிற்றானும்
சகமாய்ச்சென் றக்கிரியின் முடியைக்கண்டால்
வாய்த்தமுடி மீதினிலே குகைதானுண்டு
வளமாயக் குகைதனிலே வாசிதேவர்
பாய்க்துதவஞ் செய்திடுவார் வாசியென்று
பண்பாக அவர்பதத்தைப் பூசிப்பாயே. (13)

பூசிப்பாய் நவக்கிரக மறிந்தேனந்தப்
புலனறிய வனுக்கிரக மெங்கேயென்று
கேசிப்பாய் சிவமகிமை தன்னாற்றானும்
நிலைபெறவே அனுக்கிரகம் நேரமாகும்
போசிப்பாய் சத்தியொளி தன்னில்நின்று
போற்றிவோ யனுக்கிரகப் பதிவைத்தானும்
வாசிப்பாய் பதியறிந்து பதியிற்செல்ல
வாசியென்ற பரவாசி பற்றியேறே. (14)

ஏறிடவே யோனமெனச் சொன்னேனந்த
இயல்பான கேசரத்தின் கிரியையாலே
மீறிடவே பிரபையொளி தன்னிலேறி
விளையமுடன் ரவியொளியி லமுதங்காணு
ஊறிடவே மதியம்பூ ரணமேயென்று
துரிதமாய்க் கண்டேநீ யிருந்துபார்த்துத்
தேறிடவே பதியறிந்து அத்தலத்தில்
தென்பாக நிற்கையிலே வாசிதேவர். (15)

தேவேநீ யாகுல்நின் பெருமைதன்னைச்
செப்பமுடி யாதவரம் பலத்தைக்கண்டால்
பாவவினை யண்டாது சமாதிநிஷ்டை
பண்பான யெட்டிரண்டும் பத்ததாகும்
மேதவையுடன் பத்தையுமே பற்றியேறிச்
செயலற்று பதியுடனே பத்தைக்கண்டு
சேவைசெய்து பூரணத்தைச் சிமிழில்வாங்கிச்
சிவமான பூரணத்தைக் கையிலேந்தே. (16

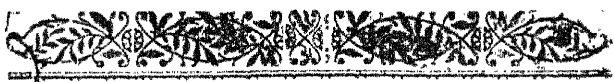
ஏந்தியே வித்திரண்டு மொன்றாய்க்கூடும்
இயல்பான சோமதி லொளியென்சொல்வேன்
பூந்தவொரு பூரணத்தைக் கண்டதாலே
பூரணமாய் முத்தனென்று பேரேவாய்க்கும்
சாந்தமுடன் பூரணச மூலம்வாங்கித்
தன்மையுள்ள ரவிசெசங் கூடச்சேர்த்துக்
காந்தியாய்க் காயாதி கற்பமென்று
கண்மணியே சிமிழதனிற் பதனம்பண்ணே. (17

பண்ணவே குருபதத்தைப் போற்றிசெய்து
பண்பாக வமுதமெனக் கொண்டேனங்கு
உண்ணவே சிவயோக ஞானமார்க்கம்
உரைத்தேனே மக்களுக்கே யுலகமீதில்
எண்ணவே சின்மயத்தைச் சார்ந்துநீயும்
இயலறிவோ டேகாந்தபர வெளியைச்சேர்ந்து
வண்ணமுடன் சிவரூப மாகநின்று
மகத்தான நிலையறிவா யிதுமுற்றே. (18

இராமரிஷி சிவயோக ஞானம் 18

முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் மம்மதசாயபுபுரம் எட்மாஸ்டர் அன்பிரான் போஸ்ட்டு மாஸ்டர் M. R. இராக்கப்பபிள்ளை யவர்களிடமிருந்த ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

பரமபதி துணை.

பத்தொன்பதாவது

அத்திரிமகாரிஷி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

உண்மை ஞான போதகம்.

அரியென்ற அட்சரத்திற் காதியாகி
அண்டபிண்டத் தப்பாலு மப்பாலாகி
அரியாகி அயனாகி அரனுமாகி
அருளாகி இருளாகி யொளியுமாகி
அரிதாகிச் சிறிதாகிப் பெரிதுமாகி
அற்றதுவும் உற்றதுவும் பெற்றதாகி
அரியணையே வேதாங்க பீடமேவும்
அம்பரத்தின் செம்மலர்த்தா ளுமைக்காப்பாமே. (1)

ஆமப்பா சரியையதே யுரியதென்ன
அமர்ந்தசடா தாரனது வரையைக்கட்டி
நாமப்பா மூலமெனும் பரையைப்போற்ற
நலமாச்சு சகலசித் தியுமுண்டாச்சு
வாமப்பா வாலைதனைக் காண்பதென்றால்
வழியறிந்தோர்க் கன்றிமற்றோர்க் கெய்திடாது
தேமப்பா வெட்டிரண்டு வயதாகித்
திகழ்கின்ற சோதியுரு வானாள்பாரே. (2)

பார்க்கவென்று நெருப்பாறு கடந்துசென்றால்
பரையவளுந் தனித்திருப்பா ளொருவரின்றிச்
சேர்க்கவே யிவ்வழியைச் சித்தரெல்லாம்
தெரியவொண்ணா தேமறைத்துத் தியங்கச்செய்தார்
நீர்க்குமுட னுயிர்க்கும் போதிற்றானும்
சிறந்திருந்த வைம்பூதம் பிரிவதாகி
ஆர்க்கவே யினத்தோடு யினமதாக
அடையுமென்று கூறிடுவார் மடையர்தானே (3)

தானாகப் போவதற்கு வழியொன் றில்லை
    சடந்தனிலே யுறங்கும்போ தொளிந்துதோன்றும்
சோறான மிருதிவியே மலமதாச்சு
    கூறுகின்ற அப்புவிலே ஜலமதாச்சு
வாறான தேயுவதே விந்துமாச்சு
    வகையாக வாய்வதுதான் சுழியலாச்சு
தேறான வாகாயம் மூச்சுமாச்சு
    தினந்தோறுங் கழிவது[illegible] லென்னபாரே. (4)

பாரப்பா சடலமது தளர்ந்துபோச்சு
    பகரிது பரவான்மா சீவான்மாவும்
ஓரப்பா சத்திசிவ மென்பதாச்சு
    உண்மையிவர்க் கொருபோதுஞ் சாவதில்லை
சேரப்பா கணைமங்கை வீடாய்க்கட்டி
    நிலைகலை போன்றவிந்த சடலத்துள்ளே
சீரப்பா ஜீவனுயி ரிரண்டதாச்சு
    சித்தறிந்தால் நான்முகன்ற னுண்மைபோச்சே. (5)

போச்சப்பா பூதமது கழிந்தபோது
    புகழான சடலமது நிலைதளர்ந்து
நீச்சப்பா ஜீவான்மா தேகமாகி
    நின்றபர வான்மாவு மூட்கலந்து
ஊச்சப்பா சூக்குமமாந் தேகமாகி
    உற்றுசெற்பம் பூகாயசம்க் கனியதாகி
காச்சப்பா பழுத்துவிழுந் தன்மைபோலக்
    கனிந்தபின் பதுபிறக்கும் பூதங்கூடே. (6)

கூடியே தரிக்கிர கத்தின்மேலோ
    குறிப்பதுவு முண்டாச்சு அந்தக்கூட்டில்
நாடியிரு வருஞ்சென்று வெவ்வேறாக
    நயந்திருப்பா ரவர்களைநீ புத்தியாலே
தேடியொன்றாய்ச் சேர்த்துயிரைப் பற்றிக்கொண்டால்
    சித்தறிந்தாய் சடலம்விட்டு வெளிகிளம்பி
ஓடிவேற் றொருகூட்டிற் புக்கலாகும்
    உண்மையடா தேவனும்நீ யாவாய்காணே. (7)

காணவே கடிகைதனி லண்டமெல்லாம்
கண்டுசுற்றி வந்திடுமப் பேதன்றானே
தோணவுனை யென்செய்வா னெவ்வியென்செய் யும்
சுத்தலிங்கத் துயிராடங்கு மென்றோராது
நாணமில்லா தெநாத காலபாசன்
நாடியுயிர் கவர்வனென்ப ரய்யாறல்ல
பூணவே யின்னின்றன் காலனுச்ச
புகழான கோட்கருத்தா னேமனென்னே. (8

என்னப்பா ராசியல்லோ தாதனாகும்
இயலான தேகங்கா லனமுமாச்சு
நன்மையதாய்ச் செனிக்கும்போ திருக்குகோட்கள்
நடுங்கலையாய்த் தரும்வாது செனநதாலும்
வின்னமதாய்த் தேகமது அழிந்துபோகும்
விஞ்சையென்ற யிருவரை டுமொன்றுசேர்ந்தால்
உன்னியுன்னைக் கொல்லுகின்ற வயுதங்க
ளொன்றுமில்லை யெனகன்று புணர்ந்துகொள்ளே. (9

கொள்ளப்பா பிடிப்பதற்கு யமனேது
குவலயத்திற் பிறப்பிக்கப் பிரமனுக்கு
விள்ளப்பா ஆண்மையே தண்டத்தன்னை
விற்பனமாய் இருந்திடுகர்த்தன் பிண்டத்திற்குள்
கள்ளப்பா ஒன்றுமிலா திருவராகிக்
கனிந்திருந்தா ரிதனையார் கோவிலென்பார்
தள்ளப்பா யிதனாலே யொன்றுமில்லை
சடலத்துட் சத்திசிவந் தனைக்கண்டோரே. (10

கண்டவர்க்கே தவமாச்சு பிறப்பும்போச்சு
கலந்தொன்றாய்ப் பிரமத்தோ டிருக்கலாச்சு
உண்டப்பா கைலைசேர்க்க மண்டலண்டம்
உற்றுப்பார் பிரமத்தா னயிக்கமாச்சு
விண்டார்கள் சடலமுரு வாகும்போது
விகற்பமிரு கிரகமொன் றாகச்சேர்ந்தார்
தொண்டப்பா அதிலொருவன் சுகமொடுப்பான்
தூற்றியதை மற்றொருவன் கெடுப்பான்பாரே. (11

பாரப்பா இவ்விதமாய்ச் சேர்ந்ததாலே
ஷண்டமாம் வாயுவின்நிறை யொருவனிய
வீரப்பா சொன்னொருவன் மானச்செய்வான்
விதிதவறி மாண்டவன்றான் இரகந்தந்த
சீரப்பா வயதுவரை சூக்குமதேகத்
திடம்பெற்றுப் பசாசரெனத் திரிவார்மீண்டும்
சேரப்பா சடலத்துட் புகுதவென்றால்
செட்டிதள்ளிக் குட்டிவோன் புகுதொட்டானே. (12)

ஓட்டாமே வுயிரெழுத்தைக் கண்டோரானால்
உண்மையாய் முனியுடனே தேவனாவான்
நிஷ்டையிலே யோகமுடன் தியானஞ்செய்தோன்
நேரிழையார் தங்களையும் பற்றிக்கொள்வான்
சட்டமுள்ள வுயிரெழுத்தின் தன்மையாலே
சகலமந்திரங்களுக்கு மடங்காரணப்பா
இட்டமுள்ள தேவர்களும் மாந்தராவார்
செகமனிதர் தேவர்களு மானார்செப்பே. (13)

செப்பிவைய் இரகசியத்தட் சரமேயாகும்
இருக்கின்ற ககாரமல்லோ ஆதிவாரம்
ஒப்பிலாய் மகாரந்தான் திங்களாகும்
உற்றிருள்ள சிகாரமடா சேயனாகும்
[illegible] வெள்ளி வகாரமாகும்
[illegible] யகாரமது பொன்னனாகும்
[illegible] வாராவார்
[illegible] சனியாகு முற்றுப்பாரே. (14)

உற்றமுக்கோணப்புருவச் சுழிபுதன்றான்
உகந்துவா ரமதான வெழுவருந்தான்
கற்றவஞ்சே ரக்கரத்தின் ரூபமாவார்
காடியவோங் காரமிரண் டக்கரந்தான்
பெற்றிரண்டு பாட்டாச்சோங் காரத்தோரம்
பேணிதனு வுயிருடனே பேருமாச்சு
கற்றவர்க்கு வட்சரந்தான் ரேசனமன்றிக்
கசடறிதைக் கண்டுபித்து வெல்லென்றோதே. (15)

வெல்லமத்தே றிக்கேயிருந்த தேகமாச்சு
வேண்டியதாக முடிப்பதற்கு மார்க்க [illegible]
சொல்லடா நாருடனே சேதநாடும் [illegible]
சுடரான கதிரவனும் மதியுடன்சேரு
நில்லடா வாரமே மூலமாச்சு
நிலைகருவா யிரண்டுங்கீழ் மேலாயாச்சே
வல்லதொரு வாரமடா தேகமாச்சு
வந்திருபாம் படிமுடியுஞ் சுற்றும்பாரே.

யாத்திரைவாய் பிஜகிலே யுதித்தோரில்லை
பண்பதனிற் சுழன்றெழுந்து வளமாச்சதப்பி
சேர்த்தியா பண்கையிண்ட கபாலமுட்டி
நிமிடமதில் வெளியினிலே வந்துபோமே
சிர்த்திவலப் புறமண்டத் தேயுதைத்து
செனித்திடது பக்கமார் பமணிந்துக்கும்
பூர்த்தியிரு பாய்பிரண்டு கல்யமாதல்
புகழ்பற்றி யடக்ககதிர் மதியமர்ந்தேதிச்சே.

ஓதபாம் படன்குபெட்டி கபாலமாகும்
உற்றடக்க விட்டாக்கால் தேகமாறும்
சீதசர்ப்ப மிடங்கீழ்தேய் வதிற்சுழன்று
நின்றபா தானமெனும் வாயலேலே
சேதமுடன் சிறிதுசிறி தாய்க்குறைந்து
தீபனத்தி யெழுதவும் பற்றிப்பின்பு
பேதமிலைப் பிஜமுடன் கலைச்சுற்றப்
பேணியுந்தி கிழாக நதியுண்டாச்சே. (18)

உண்டாகச் சிவமாமக் கினியேகொல்லும்
உமையான வாயுவடா வேந்தித்தன்னும்
விண்டாலி மதியதுவும் லோகந்தன்னில்
விதமாகச் சுருளதைப்போற் சுற்றும்பாரு
கண்டதப்பா கன்னிவல மார்பிற்சுற்றி
கதித்தண்ட பிண்டமபா லத்தின்மூட்டிப்
பண்வேக இடமார்பிற் சுழன்றுநின்று
பற்றியெழுந் தேன்வைசுற்றி யகன்றுபோமே. (19)

ஆகன்றதடா மார்பதனிற் சுழன்றதாலே
அதுபலிபீ டமதாகிச் சிருட்டிப்பாச்சு
சுகவஸ்து லூட்டிவட கோலந்தன்னிற்
சென்றிருக்க விந்தும்பாற் சுழன்றதாலே
தகைமையுள்ள சுரோணிதப்பி டத்துள்ளாச்சு
தாக்காதுபீட் டால்ஞார்த்த ரூபமாச்சு
உகந்துசிவ சுடரிற்சுக் கிலந்தானிற்கும்
உற்றசுரோ ணிதஞ்சுழுந்தி நிற்குந்தானே. (20)

தானெழுகாற் றூற்றேசச் சுரைதான்பூட்டி
சதிபங் கடைந்துபொழி பூரணத்தின்
வேனென்ற திலம்பார்த்துக் கபாலந்தன்னில்
மேவியுநின் றிரங்கியாண் புறத்தடங்கும்
கோனென்ற வளர்பிறையில் விந்தூறிக்
கூடியே பூரணத்தில் நிறைந்துநின்று
தேனென்ற தேய்பிறையி லழிந்துபோகும்
செயலறியா விட்டாற்குத் தவமும்போச்சே. (21)

போச்சென்ற சுக்லசுரோ ணிதமுங்கூடிப்
பொருந்திநின்ற சத்திசிவ மாகுமென்பார்
ஆச்சிவிட்டுச் சிவன்றானே வெளியிற்சென்றால்
அமர்ந்திருப்ப தில்லையுயிர் விந்துக்குத்தான்
பேச்சென்ன விந்ததற்றுப் பேரதேகம்
பிறங்குநா தங்கருவாஞ் சிவன்றானென்றும்
நீச்சென்ன பொருளோடு சித்தனென்றும்
நிகழ்த்துவா ராதிவஸ்து தேகமென்னே. (22)

என்னவே ஆதிவஸ்து உயிருமாச்சு
சுதிரண்டும் நிலைப்பதற்கு மார்க்கங்கேளு
தன்னயமாய்ப் பூரணசா ளாதிவஸ்து
நாடியே பராபரையைப் பூசைசெய்து
சின்னமிலா சுக்லவர்ணப் பாத்திரத்தில்
தேறியே யாதிவஸ்தை வாங்கிக்கொண்டால்
இன்னமென்ன குறையுனக்குத் தேகத்தோடு
இயல்பான வுயிர்நிலைத்துச் சத்தாம்பாரே. (23)

சத்தாச்ச சிவனையுந்தா னறியலாச்சு
    தன்னையில்லா வெளிதனிலே யொளியைப்பார்த்து
சித்தறிய வென்றாலே சல்லவப்பா
    திரமாகச் சரியையிலே கூடிநின்று
வெத்தியா யீரத்தெட்டுப் பிறைபூசிக்க
    வீரமுடன் தேகம்விட்டுச் சென்றதானால்
பத்தியுடன் கிரியைசெய்யப் பிறையாற்றேறும்
    புகழான கிரியையிலப் படியேசெய்யே. (24)

செய்யவது கலந்துசட லத்தின்பூசை
    செபபொட்டி ரெட்டிரூ பிரட்டியாக
வைபவமாய் மூலத்திற் பூசைசெய்ய
    வருஞ்சென்ன ஞானங்கா ணுமற்போனால்
எய்தியே மறுசென்ன மாவான்பாரு
    இயலான அறிவோடே நான்கிரட்டி
பையவே போற்றிப்பின் ஞானங்காண்பான்
    பரவெளியி லொளியறிந்து புக்குவானே. (25)

புக்குவான் சிவந்தேடிப் பூசித்தாக்கால்
    புகழான ஆறுவகை யாறுந்தாண்டி
சிக்கென்ற திடவெளியோ டொளியுமாவான்
    சென்றிருந்து ஆசையுற்றாற் கீழ்வீழ்வான்
பக்குவமா யாசையற்றுச் சிவத்தைச்சார்ந்தால்
    பகிர்ந்துசடந் தனைத்தின்ற வுயிர்போலாகும்
திக்குவெளி சேர்ந்திருந்த வொளிதானப்பா
    திகழ்ரூப மரூபமென் றவர்காணாரே. (26)

காணார்கள் வெளியுடனே யொளிபோச்சென்பார்
    கனமாகச் சுற்றியண்ட மட்டுஞ்செல்லும்
வேணான பிரமசத்திக் கிருளோமெத்த
    வெளியான சிவன்சேர வொளிவுண்டாச்ச
தானுவென்ற சிவனுக்கு முகமைந்து
    தண்விழிகள் மூன்றுடனே சுழிமூன்று
ஆணவமாங் கதிர்மதியக் கினியுங்கண்கள்
    ஆகும்பார் முகமைந்தி னிறத்தைக்கேளே. (27)

கேளப்பா பச்சைசிகப் போடுவெள்ளை
 கொடியான மஞ்சளொடு கருப்புமாகும்
நாளப்பா மும்மூர்த்தி யாதியாகி
 நலமாக அண்டமெங்கும் நிறைந்துநிற்பார்
ஆளப்பா முகமைந்துங் கண்மூன்றெட்டும்
 அட்டாங்கம் பொருந்துகின்ற தேகமாகும்
நீளப்பிர யாவர்களு மேகமாவார்
 நிலையான எட்டுப்பேர் பிரிவும்பாரே. (28)

பார்த்திடுவா யயன்றனே பூமியாகும்
 பண்டரிவின் கதிருருத்தி ரன்சோமன்றன்
சேர்த்திடுவாய் சதாசிவனு மேல்மகேசன்
 திடமான மகேசனுக்கு நீலமாகும்
ஆர்த்திடுவாய் வெளியுடனே யொளியோச்சென்பார்
 அருளான மகேசனல்லோ தேவனாகும்
பூர்த்தியாய்ச் சோதிதனித் தனியேநின்று
 புகழான விந்துபல பேதமாச்சே. (29)

ஆச்சடா முகிலேழு வானமேழு
 அதனுடனே மின்கூட வெட்டுமாச்சு
பாச்சடா அட்டபா லகருமாகும்
 பகரிதற்கு மகேஸ்பரனே தேவனாகி
நீச்சடா வாய்வாகி யண்டபிண்டம்
 நிறைந்துநிற்பார் சகலருமின் னவர்க்குளாவார்
பேச்சடா பேசாமற் பாதம்பற்று
 பிரளாதே சாகாக்கால் வலையைக்காணே. (30)

காணவே சித்தனென்ற பேருமாச்சு
 கண்டசதா சிவன்பிடித்த காலுமாகும்
பூணவே யறிந்தாலே கர்த்தாவாச்சு
 புகழ்வாசி ஜீவனுந்தா னவனுலாச்சு
பேணவே சிவனெழுத்தே யதுதானப்பா
 பேணியறிந் துய்திடுவா யாசானாகும்
தோணவே கண்டறிவாய் மூத்தனுவாய்
 சொன்னமொழி தவறுநின் னூலதாமே. (31)

ஆமப்பா பூவுதித்த மார்தருக்கு
  அரியகரு வெண்குட்டம் பெருவியாதி
தாமப்பா திரநீர் வெட்டிமுத்துத்
  தாளகங்குக் கில்கெந்த கத்தினோடு
வாமப்பா செங்கொட்டை பலமொன்றாக
  வகைக்குநிறுத் தெடுத்துப்பின் சிவனார்வேம்பு
வேமப்பா வெள்ளறுகு சங்கங்குப்பி
  வேருடனே கல்லினாம் பட்டைதானே. (32)

பட்டையுடன் நிலவாகை வெய்வேறொட்டிப்
  பலஞ்சேரு காரெள்ளுப் படிகாலாகத்
திட்டமாற் பலந்தேங்காய் சிரட்டைகூட்டித்
  தியங்காம லிடித்துப்பாண் டத்திலிட்டுச்
சட்டமுடன் குளித்தயில மிறக்கிக்கொண்டு
  சாமைபொறி மாவில்வெரு கடிப்ரமாணம்
இட்டதிலே தயிலமிரு பணவிடைதான்
  ஈய்ந்திடுவாய் தினமுமோர் போதென்றோதே. (33)

ஓதிடுவா யெழுநாட் கொடுக்கும்போது
  உணவுடனே ரணத்தின்மேற் றயிலந்தன்னை
நீதியுட னேபூசி மூன்றுநாளில்
  நீயிலுப்பைப் பிண்ணாக்கை யரைத்துத்தேய்த்து
சேதியென்ன வெந்நீர்விட் டலம்பத்தானும்
  தீருமடா பதினெட்டுக் குட்டமெல்லாம்
ஆதிபோற் றேகமாங் காணுக்கடியு
  மகன்றுவிடு மிச்சாபத் தியந்தானன்றே. (34)

அத்திரிமகாரிஷி உண்மைஞான போதகம் 30

முற்றிற்று.

திருப்பழனிமலையிற் சிறப்புற்றோங்கிய ஸ்ரீபோகமகாரிஷீஸ்வர சுவாமியவர்கள் ஆதின ஆச்சிரமம் மகாகைலாச பரம்பரை 225வது பட்டம் ஸ்ரீதெண்டாயுதபாணி ரிஷீஸ்வர சுவாமியவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபதாவது

புசுண்டமகாரிஷி திருவாய் மலர்ந்தருளிய

மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம் 80

சிறந்தபரா பரமாகி யெங்குந்தானாய்த்
    தீர்க்கமுடன் ரவிமதியுஞ் சுடர்மூன்றாகிப்
பறந்தருளு மைம்பூத மாயைதோன்றிப்
    பல்லாயி ரத்தண்டம் படைத்தபோதம்
வரம்பெருகு மானந்த வுயிருமாகி
    மதபேத மாகவுமே வடிவைக்காட்டிச்
சாமாகி யண்டத்தி லெழுந்துநின்ற
    சச்சிதா னந்தமதைப் பணிகுவோமே. (1)

ஓமென்ற சுழினையடா வண்டவுச்சி
    ஓமுடிந்த பட்டணத்துக் கப்பாற்சென்று
நாமென்ற சொல்லற்ற யோகஞானம்
    காட்டுகிறே னஞ்சனமுந் திலதப்போக்கும்
வாமென்ற வைத்தியமும் அஷ்டகர்மம்
    வாதமென்ற வித்தையெல்லாந் தெளிவதாகச்
சூமென்ற பீடமதிற் கண்டுதேறிக்
    காட்டுகிறேன் மெய்ஞ்ஞானக் கருவைப்பாரே, (2)

பாரேநீ யோகமென்ற வழியைச்சொல்வேன்
    பத்தடா வைம்புலனைப் பாத்திறாடே
சீரொருவர் தெரியாமல் மதங்கள்பேசித்
    திருவான வுச்சியிலே சேராமற்றான்
ஆரொருவ ராதாரம் வெவ்வேறாக
    அடுக்கடுக்காய்ப் பனிரெண்டு தலங்களென்றும்
வீறேதான் பேசியுமே மெலிந்துபோவார்
    விடமுண்ட வண்டமதை விரும்பிக்காணே. (3)

காணப்பா தன்னிமேல்லா மண்டவுச்சி
　　கடினமடா பதினெட்டாங் கோட்டிற்சென்று
பூணப்பா மனதையுந்தான் பிசகொட்டாமற்
　　பூட்டடா பிராணயம் புருக்கென்றுறும்
வீணப்பா மந்திரங்க ளொன்றுமில்லை
　　விதியில்லை மதியில்லை கெதியுமில்லை
தோணப்பா தோன்றுமடா மனதொன்றாகச்
　　சுத்தமுடன் நீயிருந்து தவஞ்செய்வாயே. (4)

செய்யப்பா வாசிநுனி மகனேகேளு
　　தீர்க்கமுடன் முன்னுரைத்த ஆயிரத்தில்
மெய்யப்பா சாக்குவகை விதமாய்நீத்து
　　மேன்மையுடன் கட்டிணங்க ளுருக்கிணக்கள்
பொய்யப்பா சொல்லவில்லை செத்தினைப்போக்கு
　　புனிதமுடன் வெளியாகச் சொல்லிப்போட்டோம்
வையப்பா வித்தையின் மௌனமெல்லாம்
　　வகையாகச் சொல்லுகிறேன் வணங்கிக்கேளே. (5)

கேளப்பா கேசரமே அண்டவுச்சி
　　கெட்டியாய்க் கண்டவர்க்கே மௌனமாகும்
ஆளப்பா பரப்பிரம யோகமென்று
　　அகிக்கையிலே போதமுந்தா னுயரத்தூக்கும்
வாளப்பா கெவுனமணி விந்நாதம்
　　வலுத்ததடா கெட்டியாய்த் திரண்டுபோகும்
காளப்பா வண்டமெல்லாஞ் சத்தியோடும்
　　நடனமிடுஞ் சிலம்பொலியுங் காணலாமே. (6)

காணலாம் பிரமத்தின் நிர்ணயந்தான்
　　காட்டுகிறேன் வாசிநுனி கருவாய்க்கேளு
பூணலாம் அண்டவுச்சி தன்னில்நின்று
　　பொறிகளையு முண்டாக்கிப் புவனந்தன்னில்
தோணலா முயிர்ப்பயிரைப் படைத்திருக்காளுர்
　　தொக்கமெனு மேழுவகைத் தோற்றமாகி
ஆணலாம் நாலுவகை யோனியாகி
　　யண்டமடா அனந்தனந்த மானவாறே. (7)

வாரான பிரமத்தின் நடுவேமைந்தா
வந்ததடா ரவிமதியுஞ் சுடர்மூன்றாகிப்
கூறாகப் பின்னியடா கீழ்மேலாயும்
கூறுகிறேன் கண்ணினிடை வொளிவைக்கேளு
வீரான அண்டவுச்சி முனைக்கப்பாலே
வெத்தியுடன் நரம்பதுதான் விழுதுபோலே
நேரான விருகண்ணிற் பின்னலாகி
நிச்சயமா யொளிவாகி நிறைந்தார்பாரே.

பாரப்பா பரப்பிர்மம் ஒளியினாலே
பத்தியே நரம்புவழி பாயும்போது
ஆரப்பா விருகண்ணில் ஒளிவதாகி
அண்டமெல்லாம் ஏகமாய்த் தெரியலாச்சு
காரப்பா நரம்பென்ற விழுதுவட்டம்
கபாலத்தில் மூக்கூறாய்ச் சுழினைபோலே
வீரப்பா காதுக்கும் நாக்குக்குந்தான்
வெத்திபெற வேயின்னம் விளம்பக்கேளே.

கேளப்பா மூலமடா லிங்கந்தன்னிற்
கிருபையுடன் தண்டெக்குங் கீழ்மேலாக
நாளப்பா தமர்யோனி பிடரிமார்க்கம்
நன்றாக வோடுமடா நரம்பினூடே
வாளப்பா அண்டமூட்டி யுயரமைந்தா
வழுவாக முன்சொன்ன நரம்பினூடே
தேளப்பா சேர்ந்துமிகப் பின்னலாகிச்
சிறந்திடவே புருவமத்தி யாகும்பாரே.

பாரடா புருவமத்தி யேதென்றக்கால்
பரப்பிர்ம மானதொரு வண்டவுச்சி
[illegible]டா முன்சொன்ன நரம்புமத்தி
[illegible]ந்ததடா சுழினையென்று நினைவாய்ப்பாரு
[illegible]ன்றாக்கின் நேமிசமைந்தா
[illegible]மவடா மனக்கனையுஞ் செலுத்தும்போது
காரடா சுழினையிலே மனந்தான்பாய்ந்து
கலந்தைந்து பூதமுந்தா னென்றாய்ப்போமே.

போமடா முன்சொன்ன காயிருடே
    பூரித்து ரவிமதியுஞ் சுடர்தான்மூன்றும்
ஆமடா மின்னியுத்தான் இதேபாயும்
    அந்தரங்கத் தன்னைப்பார்க்க அடங்கிப்போகும்
காமடா வெளிதிறந்து சொல்லிவிட்டோம்
    காதாந்தப் பரப்பிரம காட்டந்தன்னை
ஓமடா விந்துவுந்தா னண்டவுச்சி
    உறுதியுடன் சித்தமதை பூணிப்பாரே.

பாரான சாகரமே அண்டவுச்சி
    பதினாலு லோகமெல்லாம் பாத்திறாடே.
சீராகத் தெரியுமடா மவுனமார்க்கஞ்
    சித்தான சித்துவினை யாவுநிற்கும்
வீரான மந்திரங்கள் பிறந்ததெப்போ
    விஷ்ணுவென்றும் பிரமனென்றும் வந்ததெப்போ
கூரான முக்குணங்க ளுதித்ததெப்போ
    கூறுது அட்சரத்தின் குறியைக்காணே.

காணுர்கள் பிரமந்தா னுதிக்குமுன்னே
    கருணையுள்ள மந்திரங்கள் பிறந்ததுண்டோ
தேருமல் மந்திரங்க ளனந்தங்கற்று
    சுழினையென்ற முக்குறுணி தன்னைப்பார்த்து
வீணுகத் திரிந்துமிகப் பார்த்ததாலே
    வேறேதே கெட்டுழல்வான் விருதாமாடு
கோணுமல் லண்ணாக்கின் மேலேமைந்தா
    குறிப்பறிந்து பார்த்தவர்க்கு முத்திதானே.

முத்தியடா மந்திரத்தை நினைக்கும்போது
    மோசமடா மனந்தானும் ரெண்டாய்ப்போகும்
சத்தியடா மனந்தானே யேகமாகத்
    தனித்திருந்து நித்திரையைத் தள்ளிமைந்தா
புத்தியடா பிரமத்திற் புகுந்துகொண்டால்
    பூலோக மெல்லாந்தான் பணிவாருன்னை
எத்திசையே திரியாமற் பிடரிமார்க்கம்
    ஏறுகின்ற வாசியுன்னைக் காப்பந்தானே.

தானென்ற சங்கற்பமெனும் மதுவுண்டோர்காற்
சஞ்சாரச் சமாதியென்றே யிதற்குப்பேரு
ஊனென்ற பசிதீரும் கோபம்போகும்
உதடகிரி தனிற்சென்றா ருசிப்பார்க்குத்
தேனென்ற நரையேழுந் தேய்ந்துபோகும்
திருவான வுச்சிமேற் சென்றபோது
கோனென்ற கருவியெல்லா மொடுங்கிப்போகும்
கூத்தவனு ராட்டமதைப் பார்க்கலாமே.

பார்க்கலா மொருகாலை யுயரத்தூக்கிப்
பாடுவா னொருகாலைத் தாழவிட்டு
ஏர்க்கையிலே மேல்நோக்குங் காலைக்கேளு
என்மகனே மதியென்று மதற்குப்பேரு
காக்கையிலே கீழ்நோக்குங் காலைமைந்தா
கண்டுபோ ரிரவியென்று கருதலாகும்
மார்க்கமுட னண்டவுச்சி மேலேதானும்
மகத்தான வன்னியிருப் பிடந்தான்பாரே.

பாரப்பா விளையறியாச் சித்தர்கோடி
பார்தனிலே யறுபத்து நாலுயோகம்
ஆரப்பா விருக்குதென்று வெவ்வேறாக
அலைந்தலைந்து கெட்டவர்க ளனந்தங்கோடி
நேரப்பா ராஜாங்க யோகந்தன்னை
நிலையறிந்து கண்டவனே கோடிக்கொன்று
சீரப்பா பேசாமல் மனக்கண்ணாலே
நின்றவடா பார்த்துவும் வெளியாய்க்காணே;

காணாத காட்சியெல்லாங் கண்ணிற்கண்டு
காகபுசுண்டனென்று பேரும்பெற்றேன்
தோணாமல் நானலைந்து சிலதுகாலம்
அருவமென்ற பிரமத்தை யடுத்துக்கேட்க
நாணாமல் அண்டவுச்சி தன்னிலேதான்
நாடியே மனதாலே நாட்டமாகக்
கோணாமற் பாருமென்று யெனக்குசொல்லக்
கூசாமல் மனதொன்றாய் நிறுத்தினேனே.

திருத்தியே வெகுகோடி காலமட்டும்
  திருவிகர்ப்ப சமாதியிலே யிறைக்கென்றாலும்
பொருத்தியே லடக்கண் டிறந்துபார்க்கப்
  பூலோக மெங்குமொன்றாய் நிறைந்தேன் ஸமக்ர
திருத்தியாய்ச் சின்மயத்தைக் காண்பதற்குச்
  சிவசிவா வென்றபய னுறையேகூறிக்
கருத்தேதான்றாய்த் திருத்தியடா கவாட நீக்கிக்
  கதிர்முத்தைக் கண்டேவிளை யாடலாமே. (20)

விளையாடிப் போதமய மாகவுந்தான்
  வெட்டாத சக்கரத்தின் வெளிச்சம்பார்த்து
நிலையான அண்டமதில் நெற்றிக்கண்ணை
  நீயறிந்து அரவுவிடந் தன்னைப்போக்கி
அலையாம லாரொருவ ருறவுமற்று
  ஆயிழையாள் போகமதை யதட்டித்தள்ளி
மலையாமற் பிரமமே தானாயெண்ணி
  மௌனமென்ற மனந்தனையு மடக்கிநில்லே. (21)

இல்லென்றால் லோகத்தின் மனிதர்தாமும்
  இஷ்டையுடன் சமாதியுமே பொருந்தாமற்றான்
வல்லவர்போல் வேதகா வியபுராணம்
  மந்திரங்கள் கோடானு கோடியென்றும்
செல்லுவார் கோவிலென்றுந் தீர்த்தமென்றும்
  திருடர்கள்போ லலைந்தலைந்து திரிவான்மட்டை
வெல்லவொரு பிரமநிலை யறியாமற்றான்
  வேரற்ற மரம்போலே விழுவான்பாரே. (23)

பாரப்பா மலரெடுத்து லிங்கம்வைத்துப்
  பார்த்திப லிங்கமதைப் பணியாமற்றான்
வீரப்பா மணியாட்டிப் பூசைசெய்து
  வீணர்களுங் கர்த்தபம்போற் கதறுவார்கள்
தேரப்பா மலர்தனையே யின்றும்போது
  செத்தசவம் போலாச்ச தெளிந்துபாரு
காரப்பா மனங்கொண்டு பாத்திறனோடே
  கண்டவர்கள் கயிலாசத் தேகந்தானே. (23)

தானென்ற பிரமமதை யடுத்திடாமற்
 றரணியி லனந்தமடா தெய்வமென்றும்
வானென்ற குருவென்றுஞ் சீடனென்றும்
 உதயகிரி பாராத வுலுத்தமாடு
வேனென்ற பொய்களவு கொலைகள்செய்து
 வேசையர்மே லாசையுந்தான் விருப்பமாகக்
கோனென்ற குருபாத மடுக்காமற்றான்
 கூடுவான் நரகமதில் விழுவான்பாரே. (24)

யாரப்பா நாக்கையுந்தா னண்ணாக்கேத்திப்
 பார்தனிலே பார்த்தவர்க்குப் பலிதமில்லை
ஆரப்பா கண்வெடிக்குந் தேகம்போகும்
 அடையோக மென்பார்க ளாகாதப்பா
சாரப்பா மனந்தனையு மண்ணாக்கேத்திச்
 சார்ந்துமிகப் பார்க்கையிலே வாசிதானும்
வீரப்பா மேலடங்குங் கீழ்நோக்காது
 வெட்டாத சக்கரத்தை யறியலாமே. (25)

அறியலாம் மனந்தானே உயிர்தானாகும்
 அண்டத்திற் சேர்ந்திடவே யாகும்முத்தி
பரியேறிச் சாரியுமே நடத்தலாகும்
 பஞ்சமா பாதகங்கள் பறந்தேபோகும்
விரிவான மனந்தனையும் அணுவதாக்கி
 விட்டகுறை தொட்டகுறை விதியைப்பார்த்துக்
குறியான குண்டலியா மண்டவுச்சி
 கூறுகிறேன் முக்கோண நிலையதாமே. (26)

தாமென்ற வுலகத்தில் மனிதரோடே
 சஞ்சாரஞ் செய்யாதே தவர்செய்யாதே
ஓமென்ற வூண்மிகுந்து வுண்டிடாதே
 ஓரமாய் வழக்குகளை யுரைத்திடாதே
ஆமென்ற அட்சரத்தை மறந்திடாதே
 ஆயாச மாகவுந்தான் திரிந்திடாதே
காமப்பேய் கொண்டவரோ டிணங்கிடாதே
 காரணத்தைக் கண்டுவினை யாடுவாயே. (27)

விளையாடிக் கருநெல்லி பறித்துவுண்ணு
வேகாத தலையாகும் விரும்பிப்பாரு
மலையாமல் வெண்சாரை பிடித்துவுண்ணு
மைந்தனே சாகாக்கா லிதுவேயாகும்
அலையாமற் சோதியுட பாலையுண்ணு
அக்கினியாங் கம்பமடா சுழினையாச்சு
கலைநாலு போதையு மெட்டிற்சேரு
கபடற்ற தேகமடா கண்டுபாரே. (28)

கண்டுகண்டு மனந்தானே யண்டஞ்செல்லக்
கலைநாலும் எட்டிலையுஞ் சேர்ந்துபோகும்
தண்டுமுண்டு செய்யாதே மனம்வேறுகத்
தற்பரத்தை யெப்போதும் அறியமாட்டாய்
தொண்டுசெய்து பெரியோரை யடுத்துமைந்தா
தொழுதுநீ யென்னாலென் பயனைக்கேளு
விண்டுமவர் சொல்லாட்டா லின்னாலிற்சொல்லும்
வெற்றிபெற மனதடக்கம் வைத்துப்பாரே. (29)

பாரப்பா விஞ்சைமந்த்ர மென்பார்வீணர்
பாயடா விஞ்சைகிரி தன்னில்மைந்தா
ஆரப்பா சென்றேறிப் பார்க்கும்போது
அதிதமுள்ள விஞ்சைமந்த்ர மனந்தங்காட்டும்
நேரப்பா சிருஷ்டிப்புச் சங்காரங்கள்
நிமிடத்திற் செய்திடுவாய் நிலையைக்கண்டால்
வீரப்பா அமுதமுந்தான் குமிழிபாயும்
வேறில்லாக் கனிகளையு முண்கலாமே. (30)

உங்கலாம் பிரமமுந்தா னடங்கும்போது
டறுதியுள்ள அண்டத்தி லுருவிப்பாயும்
இங்கலாம் அமுதமடா தேனுஞ்சீனி
தித்திப்புப் பாலுடனே திடமாம்மைந்தா
தங்கலாந் தேகமது அழியாமற்றான்
சட்டையுமே கழன்றுமிகத் தங்கம்போலே
பொங்கலாம் மெய்ஞ்ஞான தீபம்போலே
பூரித்துப் பார்த்திடவே புவனமொன்றே. (31)

ஒன்றாச்சு பிரமமே வென்வேறாக
உலகத்தி லனந்தபடா கூத்துமாச்சு
ன்றாச்சு நீதாச்ச காருமாச்சு
ஞாயிறுந் திங்களென்று பேருமாச்சு
மூன்றாச்சு சூர்வணங்க ளனந்தமாச்சு
குருக்களென்றுஞ் சீடரென்றுங் குறிகளாச்சு
ன்றாச்சு நாதவிந்தும் அடங்கிநின்ற
நாதனையு மோர்மனதாய் காட்டுவாரே. (32)

காட்டுவார் சித்தரெல்லாம் பேதமாக
நலம்போலே சாஸ்திரங்கள் கட்டினார்கள்
பூட்டியே மனிதரெல்லாம் நூலைப்பார்த்துப்
பூரணமா யண்டமதைப் பாராமற்றான்
காட்டிலே திரிந்தலைந்த மானைப்போலே
கபடமாய் வாய்ஞானம் பேசுவார்கள்
கூட்டிலே யடைந்திருக்குங் குயிலைப்பாரார்
கூறாத மந்திரத்தின் குறியைப்பாரே. (33)

குறியென்ற வுலகத்திற் குருக்கள்தானும்
கோடிமறை வேதமெல்லாங் கூர்ந்துபார்த்து
அறியாமற் பிரமமதைப் பாராமற்றான்
அகந்தையாய்ப் பெரியோரை யழிம்புபேசி
விரிவான வேடமிட்டுக் காவிபூண்டு
வெறும்பிலுக்கா யலைந்திடுவார் நாயைப்போலே
பரியாச மாகவுந்தான் தெண்டுமேந்திப்
பார்தனிலே குறடிட்டு நடப்பான்பாரே. (34)

பாரப்பா சீடர்களை யழைப்பான்பாவி
பணம்பறிக்க வுபதேசம் பகர்வோமென்பான்
ஆரப்பா பிரமநிலை காட்டாமற்றான்
ஆகாசப் பொய்களையு மவன்றான்சொல்வான்
நேரப்பா சீடனுக்குப் பாவமாச்சு
இஷ்டைசொல்லுங் குருக்களுக்குத் தோஷமாச்சு
வீரப்பா அடங்கிநின்ற விடத்தைப்பாரான்
விதிபோலே முடிந்ததென்று விளம்புவானே. (35)

வானென்ற அண்டத்திற் சென்றுபுக்கி
வடவரையி னுச்சிநடு தீபங்கண்டு
தேனென்ற சத்தசிவ கெங்கைதன்னிற்
தீர்த்தங்க ளாடிவெகு நாமமிட்டு
கோனென்ற மனதன்பால் மலரார்ச்சாத்திக்
கோடிமறை வேதமுந்தா னண்டங்கண்டு
தேனென்ற சித்தமது புத்தியாகத்
தெரிந்தவரே மெய்ஞ்ஞானி யாகும்பாரே. (36)

பாரண்ட மதையொன்றாய்ப் பார்க்கும்போது
பலபேத மாயையெல்லாம் பறந்தேபோகும்
சீரண்ட மகிலாண்ட பிரமாண்டங்கள்
ஜெனித்தவகை யுயிர்தோறும் நீயாய்நிற்பாய்
காரண்ட லலாடக்கண் டிறந்தபோது
கண்கொள்ளாக் காட்சியெல்லாங் கலந்தேகாட்டும்
வீரண்ட மேல்வட்டம் விசித்தசக்ரம்
மெய்ஞ்ஞான வெளியதனிற் றொடர்ந்துகூடே. (37)

கூடுவதே குணமறிந்து மனதொன்றாகக்
கூத்தாடித் திரியாமற் கெவுனமாகப்
பாடுவதே பலநூலைப் படித்திடாமற்
பராபரத்தின் உச்சிநடு வெளியிற்சென்று
ஆடுவதே தொந்தோமென் றாட்டைப்பார்த்து
அடுக்கடுக்கா யாயிரத்தெட் டிதழுங்கண்டு
வாடுகிற பயிர்களுக்கு மழைபெய்தாப்போல்
வாடாத தீபத்தை யறிந்துபாரே. (38)

பாரென்று மெய்ஞ்ஞானம் பகர்ந்துசொன்னீர்
பராபரத்தின் நிலையினுட பாதஞ்சொன்னீர்
வீரென்ற அண்டமெல்லாம் பாழதாகி
விராட்பிர்ம மொண்டியா யிருக்கும்போது
சீரென்ற வுயிர்களெல்லா மிருப்பதெங்கே
சித்தருடன் திரிமூர்த்தி யிருப்பதெங்கே
கூரென்ற நீர்தங்கு மிடந்தானெங்கே
குருபரனே யிந்தவகை கூறுவீரே. (39)

கூறுகிறே னென்மகனே வசிஷ்டா
　　குணமான யீஸ்பரனுஞ் சபையிற்கூடி
தேறுகின்ற பிரளயமாங் காலந்தன்னிற்
　　சீவஜெந்து சித்தருடன் முனிவர்தாமும்
வீறுடனே யெங்கேதா னிருப்பாரென்று
　　விமலனுந்தான் விஷ்ணுவையும் வினவிக்கேட்க
காறில்லா நெடுமாலுங் கடவுளாரைக்
　　கண்டுமிகப் பணிந்துமினி கருதுவாரே. (40)

கருதுவான் ஆலிலைமேற் றுயில்வோன்றானும்
　　கனமான ஜீவஜெந்து மனந்தஞ்சித்தர்
உறுதியா யென்றனுட கமலந்தன்னில்
　　ஒடுங்குவா ராதலித்து மிகவேவிற்பேன்
வருந்தியே புசண்டருந்தான் வருவாரென்று
　　வல்லரிடம் மால்தானும் உரைக்கும்போது
சுருதியா யென்னையழைத்துச் சிவன்றான்கேட்கச்
　　சூத்திரமாய் நல்வசன மொழிந்தேன்பாரே. (41)

பாரென்று சிவனுடைய முகத்தைப்பார்த்துப்
　　பல்லாயி ரங்கோடி யுயிர்கட்கெல்லாம்
சீரொன்ற சித்தருடன் முனிவர்தானும்
　　திருமாலும் ஆலிலைமேற் றுயிலும்போது
கூரொன்ற வுந்தியுட கமலந்தன்னிற்
　　கூடியே யடைந்திருக்குங் குணமதாக
வீரொன்ற ஐவரையுந் தாண்டியப்பால்
　　வெகுசுருக்காய் வீதிவழி வந்தேன்பாரே. (42)

பாரப்பா ஆகாசஞ் செல்லும்போது
　　பாலகனே சக்கரந்தான் சுத்தியாட
ஆரப்பா சக்கரத்தைப் பிசகொட்டாமற்
　　அதன்பேரி லேறியுந்தா னப்பாற்சென்றேன்
நேரப்பா நெடுந்தூர மேறும்போது
　　நிட்சயமாய்க் கம்பத்தின் நிலையைக்கண்டு
வீரப்பா அக்கினிபோற் படர்ந்திருக்கும்
　　வெளியொன்றுந் தெரியாம லிருக்குந்தானே. (43)

இருக்குமிடங்கு மொன்றாயக் கினியின்கம்பம்
    என்மகனே சம்பத்தின் கடுமேவலைமைந்தா
உருக்கமுடன் பெண்ணாகி யொன்றிநிற்பாள்
    ஓகோகோ அவள்முகத்தைப் பார்க்கும்போது
பெருக்கமுடன் முன்பார்த்தாற் புருடரூபம்
    புத்திரனே பின்பார்த்தாற் பெண்போல்ரூபம்
வருக்கமுடன் யானுறுங் கம்பத்தோடே
    வஸ்தோடே வஸ்தாக விருந்தேன்பாரே. (44)

பாரப்பா விப்படியே அனந்தகாலம்
    பராபரத்தி னோடேதா னிருந்துவாழ்ந்தேன்
ஆரப்பா பிரமருந்தான் மனதிரங்கி
    அண்டமதைப் படைப்பதற்கு அருளும்போது
வீரப்பா சம்பத்தி லிருந்தபெண்ணும்
    விமலரென்றும் உமையென்றும் மிகவேதோன்றி
சீரப்பா சக்கரத்தி லிருந்துகொண்டு
    திருமாலைத் தானழைக்கத் திர்க்கம்பாரே. (45)

பாரப்பா திருமாலுங் கமலந்தன்னிற்
    பல்லுயி ரங்கோடி யுயிர்கட்கெல்லாம்
நேரப்பா அழைத்துமுக் குணத்தைக்காட்டி
    நிலையான சமுத்திரங்கள் பூமிதானும்
சேரப்பா ரவியோடு திங்கள்தானும்
    சிறந்தெழுந்த மலைகளுடு சிவஜெந்து
வீரப்பா கிரகங் க்ஷேத்திரங்கள்
    வெத்தியுடன் நால்வேதம் வகுத்தவாறே. (46)

வாறாகத் தேகமென்றும் பூதமென்றும்
    வையகத்தில் வானமென்றும் பூமியென்றும்
கூறாக மகாமேரு கிரிகளென்றும்
    கோவிலென்றுந் தீர்த்தமென்றுங் குளமுண்டாக்கி
வேறாகப் பரப்பிரமஞ் சாட்சியாக
    நிலைத்ததெங்கு முயிர்தோறும் நிறைந்தாரையா
வீறாகத் திரியாமல் மௌனம்பார்த்து
    வெத்திபெற வின்னமுந்தா னுரைக்கக்கேளே. (47)

கேளப்பா விப்படியே பிரளயந்தான்
    கிருபையுடன் எழுலட்சங் கோடியானால்
ஆளப்பா அரியனுஞ் சிவனுந்தாம்
    அகண்டமென்ற பிரமத்தி லடங்குவார்கள்
நாளப்பா நானுமந்தப் படியேசெல்வேன்
    நலமாக வின்னமுந்தான் அகண்டமானால்
வாளப்பா காகமென்ற ரூபமாகி
    வடவரையிற் கூடுகட்டி யிருந்தேன்பாரே. (48)

பாரடா விப்படியே யுகங்கடோறும்
    பார்தனில்நா னறிந்தநெத் தனையோகோடி
ஆரடா வென்னைப்போலே அறிவாருண்டோ
    ஆதியென்ற சித்தருக்கு மாதியானேன்
வீரடா விமலனிடஞ் செல்லும்போது
    வெற்றியுட னென்னையெடுத்து முத்தமிட்டார்
காரடா கயிலையின்மே லிருக்கச்சொன்னார்
    காகமென்ற ரூபமா யிருந்தேன்பாரே. (49)

காகமென்ற ரூபமா யிருந்துகொண்டு
    காரணங்க ளனைத்தையுநற் கருவைப்பார்த்து
வேகமுடன் வெளியோடு நிலையைப்பார்த்து
    வெகுதூரஞ் சத்தியின்மை விபரங்காணேன்
மோகமுடன் பறந்தமனம் அணுவதாக்கி
    மூர்க்கமுடன் பரவெளியை வெளியதாக்கி
நாகரிக மாகவுந்தா னண்டமேவி
    நடுவணையா முச்சிகடு மத்திதானே. (50)

மத்தியதி லானதிலே முளைத்தலிங்கம்
    மகாமேரு முச்சியிலே வளர்ந்தலிங்கம்
சத்தியுட னுவிடையு மானலிங்கம்
    சஞ்சாரச் சமாதியிலே நிறைந்தலிங்கம்
புத்தியாய் மனதொன்றாய்ப் புகழ்ந்தலிங்கம்
    பூருவத் தன்னிலேதான் முளைத்தலிங்கம்
எத்திசையும் புகழ்ந்திடவே வந்தலிங்கம்
    ஏகபர மானதொரு லிங்கந்தானே. (51)

தானென்ற சிறுவீட்டுக் குள்ளேசென்று
 தலைமாறிப் போமதொரு வாசியைத்தான்
கோனென்ற பிரமத்தி லடக்கமாகும்
 குறித்திதுவாய் மனதடங்குங் கூர்ந்துபாரு
வானென்று பொழியுமடா பானம்பானம்
 மைந்தனே உண்டிடவே பசிதான்தீரும்
தேனென்ற சட்டைகளுங் கழன்றுபோகும்
 தேவனுக்குந் தேவனு யிருக்கலாமே;

இருக்கலா மெந்தந்த யுகங்களுக்கும்
 யேகாந்த மானதொரு பிரமந்தன்னிற்
பெருக்கவே மனதடங்கி மௌனம்பெத்து
 பேராசை யாகவுந்தான் பிரமந்தன்னிற்
குருக்களைப்போ லரசனைப்போல் வலாரியைப்போற்
 குண்மான மூவரைப்போற் சிவனைப்போல்
திருக்கெடுத்து வந்தெந்த வவதாரங்கள்
 செய்திடலாம் நிலையறிந்த பெரியோர்தானே.

தானவனே யென்குருவே புசுண்டநாதர்
 தாரணியி லுயிர்களுட னண்டமெல்லாம்
தோணவே மும்மூர்த்தி தோற்றுமென்றீர்
 துடியான பிரமத்தி லடங்குமென்றீர்
கோனவனே பின்னுந்தா னண்டமெல்லாம்
 குறிப்புடனே படைக்கும்வகை குறிப்புச்சொன்னீர்
தானவனே மதுவுண்கச் சொன்னீரையா
 தலந்தனிலே வாசியது சாற்றுவீரே.

சாற்றுகிறே னென்மகனே வாசிநாதா
 சத்தியமா யண்ட மதிற் செல்லும்போது
போற்றுகிற வக்கினியும் பிரவேசித்துப்
 புலன்களைந்துஞ் சேர்ந்ததினாற் போதமாகும்
மாற்றிலையு மதிகமடா வுன்றன்தேகம்
 மைந்தனே யபுரூப மாகுமப்பா
வாற்றியே நிழல்சாயை யற்றுப்போகும்
 வலுத்ததடா காயசித்தி யாச்சுபாரே.

ஆச்சென்ற வரூபமய மானபோது
அஷ்டமா சித்திவகை யெட்டுமாகும்
மூச்சொன்றி லடங்கிப்போம் பிரமத்தூடே
முன்னணியும் பின்னணியு மொன்றாய்ப்போகும்
காச்சென்ற காச்சிவிடு மௌனங்கண்டு
கலைமாறி நின்றிடுமே கனகபீடம்
நீச்சொன்று மில்லையடா வுன்னைக்கண்டால்
நிலைத்ததடா சமாதியென்ற மார்க்கந்தானே. (56)

மார்க்கமுடன் தவசுநிலை யறியாமற்றான்
மனந்தளர்ந்து திரிவார்கள் லோகத்தோர்கள்
ஏர்க்கமுடன் முப்பதுக்குள் மௌனங்கண்டு
இளவயதா யிருப்பார்கள் பெரியோர்மைந்தா
சாக்கவே சற்குருவின் பாதங்கண்டு
கருணையுட னவர்பதத்தை வணங்கிப்போற்றி
தீர்க்கமுடன் பிரமத்தில் மனந்தான்செல்லச்
சிவனுக்குள் சீவனு யிருக்கலாமே. (57)

இருக்கலாஞ் செடிபூடு கற்பமில்லை
ஏகாந்த மானதொரு பிரமந்தன்னில்
உருக்கியே மனதடக்கிப் பார்க்கும்போது
உத்தமனே கர்ப்பத்துக் குறுதியாச்சு
மருக்கியே திரியாமல் மதம்பேசாமல்
வண்டரோ டிணங்கியடா மருவிடாமல்
குருக்கியே கோளரிடஞ் சேர்ந்திடாமற்
குருபாதங் கண்டுமிகப் பணிந்துபாரே. (58)

பாரென்று சொன்னமெய்ஞ் ஞானமூர்த்தி
பாத்திலுட வடிமுடியும் பகர்ந்துசொல்லும்
சீரென்று சொற்பனங்கள் பேதமாகத்
திடப்படவே காணுமிடந் தீர்க்கஞ்சொல்லும்
காரென்று மனம்பிறந்த இடந்தான்சொல்லும்
கதிர்மதியுஞ் சுத்திவரு மார்க்கஞ்சொல்லும்
ஊரென்றும் பிறந்தவிடந் தலந்தான்சொல்லும்
உத்தமனே யிறந்தவகை யியம்புவாயே. (59)

வாயாலே சொல்லுகிறேன் மகனேசேரு
மகத்தான பிரமத்தின் பாதந்தன்னில்
ஓயாமல் முன்சொன்ன நரம்புபின்னி
உத்தமனே ரவிமதியுஞ் சுத்தியாடும்
மாயமடா வாசியுந்தான் நடுவேநின்று
மார்க்கமுடன் சுழுத்தியுள்ளே மனந்தான்சென்றால்
காயான சுழுத்தியென் றிதற்குப்பேரு
கண்டோர் கண்கொள்ளாப் போதந்தானே. (60)

தானென்ற பலரூப மதிகங்களாலும்
தன்னுடைய தேவதைபோற் பின்னுங்காட்டும்
ஊனென்ற பெண்ணைப்போ லுன்னைக்கட்டி
உத்தமனே சையோகஞ் செய்தாற்போலே
தேனென்று மயக்கிவைக்குஞ் சுழுந்தியாலே
தித்திப்புப் போலேயும் ருசிகாட்டும்
கோனென்ற குருவருளைப் பணிந்துகொண்டு
குறிப்பறிந்து பூரணத்தின் நிலையைப்பாரே. (61)

நிலையாத சமுத்திரமே சுழுத்தியாக்கு
நின்றிலங்கும் வாசியைத்தான் வெளியிற்சேரு,
தலையாமக் கினியைவப் படியேசேரு
சத்தியமாய் ரவிமதியைக் கூடச்சேர்த்து.
மலையாம லேகபரா பரனேயென்று
மனதடங்கி யண்டவுச்சி தன்னைப்பார்க்க
அலையாது மனந்தானும் பாத்திற்சென்று
ஆகாச வீதிவெளி யாட்டும்பாரே. (62)

ஆட்டுமடா ஆசையற்று ரோசமற்று
அன்னைசுற்றந் தனைமறந்து அகண்டமேவும்
பூட்டுமடா நவத்துவா ரங்கள்தன்னைப்
பொறிகளைந்துஞ் சேருமடா புனிதமாகக்
காட்டிலென்ன நாட்டிலென்ன மௌனங்கண்டாற்
காமதேனுங் கற்பகமு முனக்கேசித்திப்
வீட்டிலேயுந் தீபம்வைத்தாற் பிரகாசிக்கும்
வெளியேறி னுற்றீபம் விழலாய்ப்போமே. (63)

போகுமடா புத்திசித்த மொன்றதாக்கிப்
புசுண்டரென்று பேரெடுத்துப் புவனந்தன்னில்
ஆகுமடா வடகாவி மைந்தனென்றும்
அருமையாங் கன்னியுட புதல்வனென்றும்
நாகுமடா வைந்துபேர் தன்னிலேதான்
நாட்டமுடன் முன்பிறந்தேன் நான்றான்மைந்தா
வாகுமடா சாண்முழுத்திற் காட்சிபார்க்க
வல்லதுவுந்தான் யீஸ்பாறு ரென்றார்பாரே. (64)

பாரப்பா வென்குலந்தான் சொல்லக்கேளு
பார்தனிலே பாமனுட விந்துவாலே
ஆரப்பா பிறந்துவிட்டோ மைந்துபேரும்
ஆகாச வண்டமதை யடுத்தேசென்றேன்
நேரப்பா வெகுகோடி காலம்வாழ்ந்தேன்
நிஷ்டையிலே மனந்தளரா திருந்துகொண்டேன்
சீரப்பா பேசுவார்கள் லோகத்தோர்கள்
விட்டவிடந் தொட்டவிடம் விரும்பிக்காணே. (65)

காணப்பா சாதிகுல மெக்கட்கில்லை
கருத்துடனே யென்குலஞ்சுக் கிலமேயாகும்
தோணப்பா தோணுமற் சாதிபேதஞ்
சொல்லுவான் புத்திகெட்டு முருண்டுபோவான்
வீணப்பா பிரமத்தி வாதிகாலம்
வீரமுடன் பிறந்ததடா வுயிர்களெல்லாம்
காணப்பா அப்படியே யுதித்தேன்முன்னே
நன்றாக வுதித்தவிடம் நாடினேனே. (66)

நாடியே வுதித்தவிட மறியாத்தோடம்
நடுவாக வந்தவிட மறியாத்தோடம்
கூடியே பிறந்தவிடங் காணாத்தோடம்
குருபரனை நிந்தனைகள் செய்ததோடம்
வாடியே வஸ்தோடே சோரத்தோடம்
வம்பீரோ டிணங்கியே திரிந்ததோடம்
கூடியே வுறவற்று யிருந்ததோடம்
குப்பிடுங்கற் சிப்பியையும் அறியான்பாவி. (67)

அறியாத பாவிகட்கு ஞானமேது
　　ஆறுமுகன் சொன்னதொரு நூலைப்பாரு
பரிபாஷை யாகவுந்தான் சொல்லவில்லை
　　பராக்கிரமர் தன்னுடைய நூலைப்பாரு
விரிவாகச் சித்தர்சொன்ன நூல்களெல்லாம்
　　வீணாக மறைப்பாகச் சொன்னாரையா
குறியான அண்டமதை யொளித்தேவிட்டார்
　　கூறினர் வெவ்வேறாய்க் குற்றந்தானே. (68)

சூத்தமது வையாம லண்டத்தேகிக்
　　கூறாத மந்திரங்கள் குறியைப்பார்த்துச்
சித்தம்வைத்து அங்கிசந்தி யுச்சிக்காலம்
　　தேவனுக்குப் பூசைசெய்து தெளிவுபெற்றுச்
சூத்தமது வையாமற் றனதன்பாலே
　　குருபரனை நோக்கியடா தவமேசெய்து
பத்தாளை வைத்துமிகப் பார்க்கும்போது
　　பராபரையுங் கைவசமா யாகுவாளே. (69)

ஆகுமே அங்கிசந்தி யுச்சியென்றால்
　　அப்பனே ரவிமதியுஞ் சுடர்மூன்றாகும்
ஏகுவாய் மூன்றுமொன்றாய்ப் பின்னலாகி
　　இருந்திடவே பிரமத்தின் நிலையதாகும்
போகுமே நீசெய்த கர்மமெல்லாம்
　　புவனதிரி சூலியுட கிருபையாலே
வாகுமே வழியோடே நடந்தாயானால்
　　வாணியுந்தான் காவல்கடஞ் செய்வாள்பாரே. (70)

பாரப்பா வாணியுந்தா னிருந்தவீடு
　　பாலகனே சொல்லுகிறேன் பண்பாய்க்கேளு
ஆடா அஸ்ஞாக்கின் கொடியினூடே
　　அண்டத்தைப் பத்தியடா விழுதுபோல
நேரடா நரம்பதுதான் பொருந்திநிற்கும்
　　நிலையான வக்கினியின் மத்திதன்னில்
வீரடா அதுவழியே அருள்தான்பாய்ந்து
　　விண்ணுலகி லென்றமிழைச் சொல்லுவாளே. (71)

சொல்லுவா ரனந்தமறை வேதமெல்லாம்
சுருதியடா முடிந்தெழுந்த பிரமத்தாலே
வெல்லுவார் தனையறிந்த பெரியோரெல்லாம்
வீராண்மை பேசார்கள் மௌனமாக
சொல்லுபக லற்றதொரு பிரமந்தனை
யாரறிவா ருலகத்தி லறியமாட்டார்
சொல்லடங்கு மிடந்தனையுங் கண்டுபோற்றிச்
சூத்திரமாய்க் கல்லுப்பு வாங்குவாங்கே. (72)

வாங்கியே அண்டத்தின் மூளைசேர்த்து
வளமாக வுப்பிலையும் பிசறிமைந்தா
தாங்கியே திருகுகள்ளிக் குள்ளேவைத்துத்
தமர்வாயைத் தான்மூடிச் சாயந்தீர்த்து
ஓங்கியே திங்களுந்தான் மூன்றுசென்றால்
உத்தமனே கள்ளியைத்தான் றறித்துக்கொண்டு
சாங்கமினிச் செய்யாமற் சீலைமண்ணுஞ்
சத்தியமாய்ச் செய்தபின்பு உலர்த்திப்பாரே. (73)

பாரப்பா வுலர்ந்தபின்பு வெடுத்துமைந்தா
பத்தியுடன் கெஜபுடத்திற் போட்டுப்பாரு
ஆரப்பா ஆரவைத்து வெடுக்கும்போது
அருணனிற மாயிருக்குஞ் செந்தூரந்தான்
நேரப்பா அணுப்போலே சரக்குக்கெல்லாம்
நிட்சயமாய்ப் பூசியுந்தான் புடத்திற்போடு
வீரப்பா நீறுமடா நவலோகந்தான்
வேதையென்ற வித்தையது கைக்குள்ளாச்சே. (74)

ஆச்சப்பா வுடம்பிலுள்ள வியாதியெல்லாம்
அணுப்போலே வுண்டிடவே பறந்துபோகும்
வாச்சப்பா தேகசித்தி யதிகமாச்சு
வஸ்துவுடன் கூடியுந்தான் வாழலாச்சு
மூச்சப்பா தலையிண்டங் கொடியுமாவும்
முக்கியமாய் வாங்கியதைத் தயிலம்வாங்கு
எச்சப்பா திரியாதே குடன்சேர்த்து
இன்பமுடன் வஸ்துவையும் பூசைசெய்யே. (75)

பூசையடா செய்தபின்பு பதனம்பண்ணு
 புத்திரனே பேய்ப்பீர்க்கின் தயிலம்வாங்கு
ஆசைபுல்லா மணக்கெணுவு மதுபோல்வாங்கி
 அப்பனே கேசரியின் செப்புஞ்சேர்த்து
ஓசையுடன் தேவாங்குப் பித்துஞ்சேர்த்து
 உத்தமனே தலையிண்டத் தயிலஞ்சேர்த்து
பாசையடா பேசாம லரைத்துமைந்தா
 பாலகனே சவாதோடு புனுகுஞ்சேரே. (76)

சேரடா அனுப்போலே புருவத்திட்டு
 தீர்க்கமுடன் நீதானுஞ் செல்லும்போது
ஆரடா வுனைத்தானும் யார்தான்காண்பார்
 அண்டமெனும் பிரமத்தி னருளினாலே
கோரடா நிலைப்பூடு கொண்டுவந்து
 நிட்சயமாய் முன்சொன்ன தயிலம்விட்டு
வீரடா அரைத்தபின்பு புருவத்திட்டால்
 வேசையர்கள் வெகுபேர்கள் மயங்குவாரே. (77)

வாரான இல்லைப்பால் கருந்துளசி
 வௌவாலின் பித்துகரு மந்திப்பித்துஞ்
சீராக முன்சொன்ன கருவைவிட்டுத்
 திடமாக வரைத்திடுவாய் சாமமொன்று
நேராக அரைத்ததையு மெடுத்துமைந்தா
 நிட்சயமாய்ப் புருவத்தி லிட்டுப்பார்க்க
வீராகப் பாதாளம் பிளந்தேயோடும்
 வேதாந்த விசாரணையை விரும்பிப்பாரே. (78)

பாரடா பரப்பிரமத் தூடேசென்று
 பரிதிமதி யக்கினியும் மூன்றுமொன்றாய்
நேரடா ஆதியந்தா னதிரிதன்னை
 நிட்சயமாய்ப் பார்த்திடவே நீறிப்போவான்
கூரடா கோடானு கோடிசித்து
 குறித்திடவே யாடுமடா பிரமத்தாலே
வீரடா யிந்நூலைக் கொடுத்திடாதே
 வெத்தியுட னென்பதுமே விளங்கமுற்றே. (79)

ஹரிஓம்நீ சொல்லிலே தொட்டுக்காட்டு
ஆமடா காட்டையிலே தெரியாவிட்டால்
குரியாகக் கூட்டிப்போய்க் கையைக்கொண்டு
குறிப்பாகத் தீர்த்தத்தாற் குணமாய்ச்சொல்லு
அரிஓம்தா னப்படியே தெரியாவிட்டால்
அப்பனே யினிமேற்றான் சொல்லக்கேளு
விரிவான நாணேற்றி யம்பைப்பூட்டி
விதமாக வவன்பார்க்க வெய்துகாட்டே. (80)

புசுண்டர் மெய்ஞ்ஞான விளக்கம் 80

முற்றிற்று.

மதுரை சிவஞானதீபச்சபைக் காரியதரிசி ம. அழகர்சாமிபிள்ளை அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்தசாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

பரமபதி துணை.

இருபத்தோராவது

புசுண்ட மகாரிஷி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானகாவியம் 33.

கணபதியே அடியாகி யகிலமாகிக்
  காரணத்தின் குருவாகிக் காட்சியாகிக்
குணபதியே கொங்கையின்றன் வெள்ளைஞானக்
  குருநிலையா யருள்விளங்குங் கொம்பேஞானக்
கனவிலையும் நினைவிலையும் ஒளியாய்நின்ற
  காரணத்தின் வடிவாகிக் கருத்துள்ளாகிப்
பணியரவம் பூண்டசிவ வாசிநேர்மை
  பாடுகிறேன் காவியந்தா னெண்ணிப்பாரே.

நூல்.

எண்ணியெண்ணிக் காவியத்தை யெடுத்துப்பாரு
  எங்கோங் காமசிந்தை யிதுவேநோக்கும்
பண்ணிபண்ணி பலகுட்டி போட்டாலென்ன
  பதியானைக் குட்டியொரு குட்டியாமோ
சண்ணிசண்ணி யிந்நூலை நன்றாய்ப்பாரு
  சக்கரமு மக்கரமுங் க்ஷணத்திற்றோன்றும்
தண்ணிதண்ணி யென்றலைந்தாற் றாகம்போமோ
  சாஸ்திரத்தி லேபுகட்டித் தள்ளியேறே. (1)

புகட்டினான் தசதீட்சை மகிமைதன்னைப்
  பூரணப்பா லெனக்களித்து அகண்டந்தோறும்
சகட்டினான் சகலசித்து யாடச்சொன்னான்
  சந்திரபுஷ்கரணிதனில் தானஞ்சொன்னான்
பகட்டினா னுலகமெல்லாம் முக்கோணத்திற்
  பரஞான சிவபோதம் பலபாய்ச்சொன்னான்
அகட்டினா னவர்களை யீன்றாளம்மன்
  அந்தருமை சொல்லுகினி யடிதான்கேளே. (2)

கேளப்பா யீசனொரு காலந்தன்னிற்
கிருபையுடன் சபைகூடி யிருக்கும்போது
வாளப்பா மாலயன்றன் முகத்தைநோக்கி
வந்தவா றெவ்வகையோ சென்றதேதோ
கோளப்பா ஜெயகால லயந்தானெங்கே
குருநமசி வாயமெங்கே நீங்களெங்கே
ஆளப்பா ஐவர்களு மொடுக்கமெங்கே
அறிந்தெனக்கு யின்னதென யுரைசெய்வீரே. (3)

இன்னவகை யீசரவர் கேட்கும்போது
எல்லோரும் வாய்மூடி யிருந்தாரப்போ
சொன்னவகை தனையறிந்து மார்க்கண்டேயன்
சொல்லுவான் குழந்தையவன் கலகலென்ன
அன்னைதனை முகம்பார்த்து மாலைநோக்கி
அரிகரி யீசர்மொழிக் குறைநீர்சொல்வீர்
பின்னைவகை யாருரைப்பார் மாயைமூர்த்தி
பேசாம லிருந்துவிட்டா லொழிவாரெங்கே (4)

எங்கையென்று மார்க்கண்ட னெடுத்துச்சொல்ல
என்னசொல்வா ரேகவெளிச் சிவனைநோக்கி
கங்கைதனைப் பூண்டோனே கடவுளோனே
காரணமே பூரணமே கண்ணேயின்னே
சங்கையினி யேதறிவேன் மகுடச்சோதி
சந்திரனைப் பூண்டிருந்து தவம்பெற்றோனே
மங்கையிடப் பாகம்வைத்த மகுடத்தோனே
மகாமுனிகள் ரிஷிகள்சித்தர் அறிவார்காணே. (5)

அறிவார்கள் ரிஷிகள்சித்தர் முனிவோரையா
அரகரா அதுக்குக்கோ ளாரென்றுக்கால்
பொறியாகப் புசண்டமுனி சொல்வாரையா
போயழைக்கக் கோளாறு வசிஷ்டராகும்
நெறியாக இவ்வகைநா னறிவேனையா
நிலைத்தமொழி புசண்டரல்லால் மற்றோர்சொல்லார்
புரிவாரு மிவ்வளவென் றுரைத்தார்மாயன்
பொருள்ஞானக் கடவுளப்போ மகிழ்ச்சிபூண்டார். (6)

மகிழ்ச்சியுடன் மார்க்கண்டா வாராய்கண்ணே
வரலாறு நீயெனமா யறிவாய்சொல்லாய்
சுகட்சியுடன் கருதிப்பார் யுகங்கள்தோறும்
சூட்சமித்த மாலோன்றன் வயிற்றிற்சேர்வேன்
அகட்சியுடன் ஆலிலைமே லிருப்பாரையா
அப்போது இவரிடத்தி லெல்லாஞாயம்
இகழ்ச்சியுட னிவற்குப்பின் னெவரோகாணேன்
இவ்வார்த்தை நானறிவே னவரைக்கேளீர். (7)

கேளுமென்றான் மார்க்கண்டன் சிவன்தானப்போ
கிருபையுட னிவ்வளவு மறிவாயோடா
ஆளுகின்ற யீசனுநா மறியோமிந்த
அருமைதனை நீயறிந்தா யருமைப்பிள்ளாய்
காளகண்டர் மாயோனைச் சொல்லீரென்றார்
கருவேது நீயறிந்த வாறுமேது
பாளுகின்ற மூப்பாறும் தாண்டிநின்ற
பாஞான சின்மயமின் பகர்ந்திடீரே. (8)

பாமான பாமகயி லாசவாசா
பார்த்திருப்போ மாலிலைமேற் பள்ளியாகி
தாமான புசுண்டமுனி யந்தவேளை
சச்சாத்தைப் பிரளொட்டார் தவத்தினாலே
தாமாக யெவ்வாறோ திரும்பப்போவார்
சூட்சமதை நாமறிவோம் பின்னேதோதான்
வாமான வரமளித்த ஞானவாழ்வே
வசிஷ்டர்போ யழைத்துவாத் தருமென்றாரே. (9)

தருமென்ற வார்த்தைதனை யறிந்துயீசர்
தவமான வசிஷ்டரேநீர் புசுண்டர்ஜாகை
அகமகிழ வங்கேகி யவற்குரைத்து
அவரையிங்கு சபைக்கழைத்து வருவாயென்ன
ஜெகமான ஜெகமுழுது மாண்டஜோதி
திருவடிக்கே நமஸ்கரித்துத் திரும்பினார்பின்
உகமானந் தனையறிந்தும் ஆரூர்சொன்ன
உளவுகண்டார் புசுண்டரெனுங் காகந்தானே. (10)

காகமென்ற வேஷமதாய் விருட்சமீதிற்
　　காத்திருந்தார் வசிஷ்டர்வரக் கண்டார்காதன்
ஏகமதா யொட்டான வசிஷ்டரேநீர்
　　எங்குவந்தீர் வாருமென்று இடமுமீயத்
தாகமுடன் யீசனும்மை யழைக்கச்சொன்னார்
　　சங்கதியைத் தங்களிடஞ் சாற்றவந்தேன்
பாகமுடன் எட்டான விபரந்தன்னைப்
　　பார்த்துமெய்ஞ் ஞானபொரு ளருள்பெற்றாரே.

பெற்றோரே யென்றுரைத்தீர் வசிஷ்டரேநீர்
　　பிறந்திறந்து எட்டெழுங்காற் பிறந்துவந்தீர்
சத்தான சத்துகளு மடங்குங்காலம்
　　சக்கரமுந் திரும்விட்டாற் சமையம்வேறாம்
சித்தான பஞ்சவர்க ளொடுங்கும்போது
　　சேரவே ரிஷிமுனிவர் சித்தரோடு
முத்தாகப் பஞ்செழுத்தி லொடுக்கமாவார்
　　மூத்துமணிக் கொடியின்றாள் முளைத்திட்டீரே.

முளைத்திட்டீ ரித்தோடே யெட்டுவிசைவந்தீர்
　　முறையிட்டீ ரிவ்வண்ணம் பெருமைபெற்றீர்
களைத்திட்டுப் போகாதீர் சொல்லக்கேளும்
　　கண்டமதில் விஷம்பூண்டார்க் களுவவென்ன
இளைத்திட்டுப் போனாக்கால் மறந்துபோவார்
　　இளர்நான்கு யுகந்தோறு மிந்தச்செய்கை
பிழைத்திட்டுப் போவமென்று லங்கேபோவோம்
　　பேய்பிடித்தோர் வார்த்தைசொல நீர்வந்தீரே.

வந்தீரே வசிஷ்டரேநீ ரின்னங்கேளு
　　வளமங்கான் சொல்லிவந்தேன் வேஷம்நீங்கி
இந்தமா மரக்கொம்பி லிருந்தேனிப்போ
　　இதுவேளை யெவ்வளவோ ஜனமோகாணும்
அந்தமோ ஆதியோ யிரண்டுங்காணு
　　ரவர்களெல்லாம் ரிஷியோகி சித்தரானோர்
சந்தேக முமக்குரைக்கப் போகாதையா
　　சாமிக்கே சொல்லுமையா யிதோவந்தேனே.

வந்தேனே யென்றுரைத்த வாறுகொண்டு
 வசிஷ்டருமே வாயுலர்ந்து காலும்பின்னி
இந்தேனே முனிநாதா சரணங்காரும்
 எழுந்துசிவன் சபைநாடி முனிவர்வந்தார்
மைந்தனையே யின்றருளுங் கடவுள்நாதா
 மாமுனிவன் வாயெடுக்கப் புசுண்டர்சொல்வார்
சிந்தனைசெய் யீஸ்பரனே வந்தேனையா
 சிவசிவா யின்னதென்று செப்பிடீரே. (15)

செப்புமென்ற புசுண்டமுனி முகத்தைநோக்கிச்
 சிவன்மகிழ்ந்து யேதுமொழி செப்புவார்கேள்
கொப்புமென்ற யுகமாறிப் பிறளுங்காலம்
 குருநமசி வர்யமெங்கே பாக்தானெங்கே
அப்புமென்ற பஞ்சகணத் தேவரெங்கே
 அயன்மாலும் சிவன்மூவ ரடக்கமெங்கே
ஒப்புமிந்த யுகமாறிப் பிறந்ததெங்கே
 ஓகோகோ முனிநாதா வுரைசெய்வீரே. (16)

உரையென்றீ ருன்றனுக்குப் புத்திபோச்சு
 உம்மோடே சேர்ந்தவர்க்கும் மதிகள்போச்சு
பரையென்றால் பரைநாடி நிலைக்கமாட்டீர்
 பரமசிவன் தானுமென்றும் பேரும்பெற்றீர்
இரையென்றால் வாய்திறந்த பட்சிபோலே
 எல்லோரு மப்படிக்கே இறந்திட்டார்கள்
நிரையென்ற வார்த்தைதனைச் சொன்னேனானால்
 நிசங்கொள்ளா தந்தரங்கம் நிசங்கொள்ளாதே. (17)

கொள்ளாமற் போவதுண்டோ மவுனயோகி
 கோடியிலே உனைப்போலே ரிஷியோகானேன்
உள்ளாக ரிஷியொருவ ரில்லாவிட்டால்
 யுகவார்த்தை யாருரைப்பார் யானுங்காணேன்
விள்ளாமற் றீராது முனிவரேகேள்
 மெய்ஞ்ஞானப் பரம்புகுந்த அருள்மெய்ஞ்ஞானி
தள்ளாமற் சபையிலுள்ளோ ரெல்லோர்கேட்கச்
 சாற்றிடீர் முனிநாதா சாற்றிடீரே. (18)

சாற்றுகிறே னுள்ளபடி யுகங்கள்தோறுந்
தமக்குவந்து சொல்லுமதே தலமாய்ப்போச்சு
மாற்றுகிறேன் சூக்ஷத்தின்முன் னுரைத்துப்போனேன்
வாதாட்ட மெனக்காச்சு இனியென்சொல்வேன்
சேற்றிலே நாட்டியதோர் கம்பம்போலத்
திரும்பினது கோலாச்சு யுகங்கள்தோறும்
ஆற்றுகிறே னத்தமது ஆகும்போது
ஆகாரா அங்கோரம் நடக்கைகேளே. (19)

கேளப்பா கடந்தகதை சிவமேயுண்மை
கெடியாகச் சக்கரங்கள் திரும்பும்போது
பாளப்பா தசநாதம் பவுனம்பாயும்
பரமான பவுனமது பாதத்திற்சாடும்
ஏளப்பா அடுக்குகளுக் இடிந்துவீழும்
இருந்தசதா சிவமோடி மணியில்மீளும்
ஊளப்பா யிதுகோளு மெவருஞ்சொல்வார்
ஓங்காரோ அண்டமெல்லாங் கவிழ்ந்துபோமே. (20)

கவிழ்ந்துபோ மப்போது அடியேனங்கே
கருத்துவைத்துத் தியானமொரு தியானமுண்டு
தவிழ்ந்துபோங் காலமப்போ திறந்துவேன்யான்
சமையமதி லக்கினிபோல் ஸ்தம்பங்காணும்
சிவந்துவர்ணம் நீலவுரு சுடர்விட்டேகும்
சிவசிவா அக்கினிபோற் கொழுந்துவீசும்
நவந்து அதி னருகேதான் சென்றுநிற்பேன்
நகாரமுத லஞ்செழுத்து வரக்காண்பேனே. (21)

காண்பேனே நகாரமது மகாரம்புக்கும்
கருத்தான மகாரமது சிகாரம்புக்கும்
தேண்பேனே சிகாரமது வகாரம்புக்கும்
சிவசிவா வகாரமது யகாரம்புக்கும்
கோண்பேனே யகாரமது சுடரிற்புக்குங்
குருவான சுடரோடி மணியிற்புக்கும்
நாண்பான பணியோடி பாதத்திற்புக்கும்
நற்பாந்தான் சிவம்புக்குஞ் சிவத்தைக்கேளே. (22)

கேளப்பா சிவமோடி அண்டம்பாயும்
இருபையா யண்டமது திரும்பிப்பாயும்
கோளப்பா அண்டமது கம்பத்தூன்தான்
குருவான தசதீட்சை பொன்றுமாச்சு
மீளப்பா ஸ்தம்பமது விளங்குஞ்செய்கை
மேலுமில்லை கீழுமில்லை யாருங்காணேன்
ஆளப்பா நரைத்துமா டேறுவோனே
அன்னைவோ யின்னைளவோ அறிந்திலேனே. (23)

அறிந்திலே னென்றுரைத்த புசுண்டமூர்த்தி
அரகரா உன்போலே முனியார்காணேன்
தெரிந்திலே னென்றுரைத்தால் மனங்கேளாது
சிவனையந்து கேட்கவும்நீ யொளிக்கவேண்டாம்
பொருந்திலேன் பூருவத்தில் நடந்தசெய்கை
பூரணத்தா லுள்ளபடி புகழ்ந்துசொல்லும்
பரிந்திலேன் மிகப்பரிந்து கேட்டேனையா
பழமுனியே கிழமுனியே பாவஞ்சொல்லீரே. (24)

பழமுனிவ னென்றுரைத்தீர் கடவுளாரே
பருந்தீபஸ் தம்பத்தைப் பலுக்கக்கேளும்
குழவுடனே ஸ்தம்பத்தில் யானும்போவேன்
கோகோகோ சக்கரமும் பிரண்டுபோகும்
தழும்பணியச் சாகரங்க ளங்குந்தானாய்ச்
சத்தசா கரம்பிரண்டு யெங்கும்பாழாய்
அழகுடைய மாதொருத்தி ஸ்தம்பத்துள்ளாய்
அரகரா கண்ணாடி லீலைதானே. (25)

லீலைபோற் காணுமுகம் போலேகாணும்
நிலைபார்த்தால் புருடரைப்போற் றிருப்பிக்காணும்
ஆலைபோற் சுழன்றுநின் கம்பத்துள்ளே
அரகரா சக்கரங்க ளாறுங்காணும்
வாலைபோற் காணுமையா பின்னேபார்த்தால்
மகத்தான அண்டமது கோர்வைகாணுஞ்
சேலைபோ லண்டமதிற் சிவந்தான்வீசும்
சிவத்திலே அரகரா பாழுங்காணே. (26)

பாத்திலே மணிபிறக்கும் மணியினுள்ளே
பரப்பிற்குஞ் சுடர்வீசும் யிப்பாற்சேரு
கீரத்திலே சடமதனில் யகாரங்காணும்
கிக்ஷயமாம் யகாரமதில் வகாரங்காணும்
வாத்திலே வாகாரமதிற் சிகாரங்காணும்
வரும்போலே சிகாரத்தில் மகாரங்காணும்
காத்திலே மகாரத்தில் நகாரங்காணும்
நன்றாகப் பூமிபப்போ பிறந்ததன்றே. (27)

பிறந்ததையா யிவ்வளவு மெங்கேயென்றாக்
பெண்ணொருத்தி தூணதிலே நின்றகோலம்
சுறந்தையையா யிவ்வளவும் அந்தமாது
சூட்சமதே அல்லாது வேறொன்றில்லை
கறந்ததையா உலகமெல்லாம் காமப்பாலைக்
காலடியிற் காக்கவைத்து சகலஜெந்தும்
இருந்ததையா யிவ்வளவுஞ் செய்தமாது
எங்கையென்று னுன்னிடத்தி லிருந்தாள்கன்னி. (28)

இடப்பாக மிருந்தவளு மிவளேமூலம்
இருவருக்கும் நடுவான திவளேமூலம்
தொடக்காக நின்றவளு மிவளேமூலம்
சூட்சமெல்லாங் கற்றுணர்ந்த திவளேமூலம்
அடக்காக அடக்கத்துக் கிவளேமூலம்
ஐவருக்கும குருமூல மாதிமூலம்
கடக்கோடிக் கொப்பதனில் நின்றமூலம்
கன்னியவள் சிறுவாலை கன்னிதானே. (29)

கன்னியிவ ளென்றுரைத்தார் புகண்டமூர்த்தி
கர்த்தனப்போ மனதுசற்றே கசங்கினார்பின்
மண்ணுள்ள தேவர்களும் பிறப்பித்திந்த
மார்க்கத்தி லிருப்பதுவோ மவுனப்பெண்ணே
உன்னிதமா யுன்கருணை யெங்கேகாண்போம்
ஓகோகோ ஐவருந்தான் வணங்கினார்கள்
கொன்னியவள் வாக்குரைக்காள் சிவமேகன்னி
கொலுமுகத்தில் நால்வரும்போய் வணங்கினாரே. (30)

வணங்கியவர் வாய்புதைத்து நின்றார்பின்னே
மாறுகலி யாணியென வசனித்தார்கள்
வணங்கினார் தேவரொடு முனிவர்தாமும்
மற்றுமுள்ள தேவர்களும் ரிஷிகள்தாமும்
வணங்கின ரஷ்டகெஜங் கிரியெட்டும்
வாரிதியுஞ் சேடனுமா லயனும்மூவர்
வணங்கினார் மிகவணங்கித் தொழுதாரப்போ
வாலையவள் மெய்ஞ்ஞானம் அருளீய்வாளே. (31)

அருளீய்வாள் கம்பமணியை மாலைபூண்டாள்
அரகரா சின்மயத்தின் நீறுபூசி
பொருளீவா ளவரவர்க்கு ஏவல்சொல்லிப்
பொன்றாத பல்வுயிர்க்கைக் கிடங்கள் வேறாய்த்
தெருளீவாள் சிவயோகந் தெளிவதற்குச்
செயனுறுதி யாகவல்லோ தெரியவேண்டித்
திருளீவாள் தாயான சிறியவாலை
சிவசிவா சூட்சம்பூ ருவந்தான்பாரே. (32)

பூருவத்தில் நடந்தகதை இதுதானென்று
புகன்றுவிட்டுப் புசுண்டருந்தான் பதிக்குச்சென்றார்
காரணத்தி லேவகுத்தே னிந்தஞானங்
கமபமணி வாலைகொளுங் கூட்டமப்பா
காரணத்தில் நின்றிலங்கும் மவுனவாலை
காட்டினாள் சிவராஜ யோகங்கேளு
ஆரணத்தி பூரணத்தி யருள்மெய்ஞ்ஞானி
ஆதிசத்தி வேதமுத்தி யருள்சொல்வாளே. (33)

புசுண்டர் ஞான காவியம் 33

முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த சுந்தரபாண்டியம் சாலிமகாரிஷி கோத்திரம் குருவப்பனார் மகன் வைகுண்ட முப்பனாரிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்திரண்டாவது

புசுண்டமகாரிஷி திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞானோபநிடதம் 32.

ஆதியெனை யீன்றகுரு பாதங்காப்பு
அத்துவிதப் பிரணவத்தி னருளே காப்பு
நீதியா மாரூட ஞானம்பெற்ற
நிர்மலமாஞ் சித்தருட பாதங்காப்பு
சோதியெனப் பாடிவைத்தேன் முப்பான்ரெண்டில்
துரியாதீ தப்பொருளைத் துலக்கமாகத்
தீதில்லாக் குணமுடைய பிள்ளையானால்
சிவேச வைக்கியமது தெரியுந்தானே. (1)

தானென்ற குருவினுப தேசத்தாலே
தனுகரண வவித்தையெல்லாந் தவறுண்டேபோம்
வானென்ற சுவானுபவ ஞானமுண்டாம்
மவுனாதி யோகத்தின் வாழ்க்கையெய்தும்
நானென்ற பிரபஞ்ச வுற்பத்திக்கு
நாதாதீ தக்யானம் நன்றாயெய்தும்
கோனென்ற கொங்கணவர் தனக்குச்சொன்ன
குறிப்பான யோகமிதைக் கூர்ந்துபாரே. (2)

பாருநீ பிரமநிலை யார்தான்சொல்வார்
பதமில்லை யாதெனினும் பவ்யமில்லை
சேருமிந்தப் பிரமாணந் தானுணர்ந்து
தெரிவிக்கப் படாதருளிற் சிவசொரூபம்
ஊருகின்ற காலத்திர யங்களாலே
உபாதிக்கப் பாதத்துவ முற்பத்திக்கும்
சாருமிந்த வுபாதான காரணத்தின்
சம்பந்த மில்லாத சாட்சிதானே. (3)

சாட்சிசத்தா யதிதருணா தீதமாகிச்
சட்சுமனத் தாலறியத் தகாதுயாறும்
சாட்சியதே யேதுசா தனமுந்தள்ளிச்
சகலவிந்திரி யாமியதாய்ச் சர்வபூத
சாட்சியினை யிவ்வளவவ் வளவாமென்று
தனைக்குறித்து நிர்ணயிக்கத் தகாதுயோகம்
சாட்சியதே ஞாதுர்ஞான ஞேயருடஞ்
சத்தாதிபிர மாதிகளைத் தானேசொல்வாம். (4)

சொல்லுமெனக் கேட்டுகந்த மாணாக்காவுன்
தூலகா ரணப்பிரமந் துரியாதீதம்
அல்லுமல்ல பகலுமல்ல நிஷ்களங்கம்
ஹம்சோகம் அசபாயந் நிராத்தியாணம்
செல்லுமவ னோநானென் றபிமானிக்கும்
சித்தவிர்த்தி நிரோதகமாம் யோகத்தாலே
வெல்லறிஞர் பலபோக விர்த்தியோகி
விவேகதியா ஞாதிகளே மேலாம்பிர்மம். (5)

பிர்மசரோத் ராதிஞானேந் திரியமைந்தும்
பேசகர்ம வாக்காதியிந் திரியமைந்தும்
சர்மமெனுஞ் சத்தாதி விடயமைந்தும்
காணாதி நானருபிரா ணாதியைந்தும்
வர்மமிவை யிருபத்தி னான்குங்கூடி
வருந்தூல சரீரவிராட் டெனவேசொல்லும்
தர்மவத்தை சாக்கிரபி மானிவிஸ்வன்
தனக்குவமை யாங்கிரியா சத்திதானே. (6)

சத்தியுடன் ரசோகுணந்தான் கேத்திரத்தானம்
தனிப்போக மிதனோடே சார்ந்தவான்மா
வெற்றிபெறும் ஜீவாத்மா அகாரமாச்சு
விவகார ஜீவனிதை விராட்டென்பார்கள்
வித்தையெனு மவித்தையிலே பிரதிவிம்பம்
விசாலமிந்தத் தூலசூக்ம விருத்தியாச்சு
தத்துவமசி வாக்கியசோ தனையினாலே
தான்கடந்து சூட்சமத்திற் சார்ந்துகொள்ளே. (7)

கொள்ளடா ஞானேந்திரியங்களைந்து
கூடினது கர்மேந்திரியங்களைந்து
தள்ளடா பிராணாதி வாயுவைந்து
சார்வான மனம்புத்தி தானிரண்டு
விள்ளடா பதினேழு தத்துவங்கள்
விர்த்தியெனுஞ் சூட்சுமமா மிரண்யகர்ப்பத்
துள்ளவழி மானிசை தன்யனாகும்
சொற்பனா வத்தையெனச் சொல்லுநாலே. (8)

நாலான சாத்மிகமா மகங்காரத்துள்
நழைந்தவிச்சா சத்தியல்லோ நணுக்கமாச்சு
காலான கண்டமெனுந் தானத்துள்ளே
கலந்திருக்கும் போகமல்லோ யிச்சாபோகம்
நாலனை ஆன்மாவே அந்திரான்மா
ஞாயமிந்தப் படியறிந்தா லுகாரமாச்சு
ஞாலமெனுஞ் சூட்சுமத்தைக் கடந்துநின்று
சொல்லுகிறேன் காரணத்தின் சயம்புதானே. (9)

ஞானவ்யாக் கிருதமெனுஞ் சரீரத்துக்குத்
தானமதே இருதயமா ஞானசத்தி
வானமதே அகங்காரம் வித்தையாகிய்
வருஞ்சுழுத்தி யபிமானி பிராக்யனாகும்
கோனிதற்கு ஆனந்த போகமாகுங்
கூடுகின்ற ஆன்மாவே பரமான்மாவாம்
காணிதற்கு பரமான்மா ஜீவனிந்தக்
காரணமே மகாரமெனக் கண்டுகொள்ளே. (10)

கொள்ளுமந்தப் பொருள்தானே சத்துமல்ல
கூறான வசத்துமல்ல கூர்மையல்ல
உள்ளுகிரா மயமல்ல சர்வமயமல்ல
உற்றுப்பார் மூன்றெழுத்தும் ஏகமாச்சு
தன்னுகின்ற பொருளல்ல தள்ளாதல்ல
தானப்பிர மயிக்யஞ்சக் தானமுத்தி
வின்னுமிந்தப் படிதானே வேதபாடம்
சொரணையாற் சமாதிசெய்ய விட்டுப்போமே. (11)

விட்டுப்போம் சமுசார வியாபாரங்கள்
விடயசுக இச்சைவைத்தால் விவேகம்போச்சு
தொட்டுவிட லாகாது ஞானமார்க்கம்
துரியநிலை நன்றாகத் தோன்றுமட்டும்
எட்டுகின்ற பரியந்தம் சுருதிவாக்கியத்
தெண்ணமெனுந் தியானத்தா லெய்தும்முத்தி
தட்டுகின்ற ஜீவாத்மா தனக்கில்லாமற்
சமாதியுற்றால் நாமதுவே சாக்ஷாத்காரம். (12)

சாக்ஷாதி பிரமத்தால் பூர்வகர்மம்
தத்வாதி வாசனைகள் தானேபோகும்
சூக்ஷாதி பிராந்தியெனும் மாயாசத்தி
தொடராமற் சேர்வதுவே சொரூபஞானம்
தீக்ஷையினாற் பிரமாண்டம் பிண்டண்டங்கள்
சிருஷ்டிமுதல் யாவற்றுந் தெரியுந்நன்றாய்
காக்ஷியென்ன ஏகவஸ்து வொன்றல்லாமற்
காண்பதெல்லாம் வியர்த்தமெனக் கண்டுகொள்ளே. ()

கண்டுபார் மூடமெனு மஞ்ஞானிக்குக்
காணாது ஜீவான்மா பரமான்மாவும்
தொண்டுபண்ணி குருமுகத்தில் விசேடமாகச்
சுருதியெனும் வேதாந்த மப்பியாசித்து
உண்டுமனு பவஞானங் கிர்த்தியாகிர்த்தியம்
யோகிதனக் கேதேனுந் தேவையில்லை
விண்டுசொல்வோம் நதிகடக்க வோடமல்லால்
விஷயத்தாற் சாதனங்கள் வீணாமென்றே. (14)

வீணல்லோ சாதனப்பிர யோஜனங்கள்
மெய்ஞ்ஞான அபரோட்சம் வந்தபோது
வீணல்லோ வேதபா டத்தினிச்சை
வியோமபரி பூரணத்தில் மேவிநின்றால்
வீணல்லோ இருட்டறையிற் பொருளைக்காண
விளக்கதனை மறந்தவன்கை விடுதல்போலும்
வீணல்லோ தியானதா ரணைகளெல்லாம்
மெய்ப்பிரகா சிக்கும்வரை வேணுந்தானே. (15)

வேறுமென்று லெள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போலும்
வித்தினிடத் தடங்கிநின்ற விருட்சம்போலும்
காணுகின்ற பூவினுறை வாசம்போலும்
சன்றாவின் பாலினுள்ள நெய்யைப்போலும்
தோணுமயில் முட்டையின்மேல் வர்ணம்போலும்
ஞாலமதிற் சூட்சமந்தான் ஞலங்கிநிற்கும்
ஆனுவத்தாற் சாதனத்தை மறந்தாயானால்
அபரோட்ச ஞானமுத்தி யரிதுதானே. (16)

அரிதில்லை பிர்மவியா கிருதஜீவ
னையிக்கியமெனுஞ் சந்த்யான மப்யாசித்துச்
கருதிகயிற் றால்மனமாம் யானைதன்னைச்
சுருக்கிட்டுச் சிக்கெனவே துறையிற்கட்டிக்
குருவுரைத்த சிரவணத்தின் படியேநின்றால்
குதியாது பிரபஞ்ச கோட்டிற்றாவும்
திரிவதில்லை திரிந்தாலும் மதமேறாது
ஜீவவை ராக்யமெனுந் திரமிதாமே, (17)

திரமென்ன ஹம்சோகம் மந்த்ராதீதம்
திருசியசூன் யாதிகளே தியானமாகும்
சரமென்ன சாக்ரசத்தா வித்தைசூன்யம்
சாதனையே சமாதியெனத் தானேபோகும்
வரமென்ன விபரீத விர்த்திமார்க்கம்
வாசனையே சாதனமாய் வகுத்துக்காட்டும்
அரமென்ன இதையறிந்தால் யோகியாவான்
அஞ்ஞான மவரிடத்தி லணுகாதென்னே. (18)

என்னவே அஞ்ஞானி யுலகாசாரத்
திச்சையினாற் றர்மார்த்த வியாபாரங்கள்
முன்னமே செய்ததின்பின் மரணமானால்
மோட்சமதற் கனுபவத்தின் மொழிகேட்பீரால்
வின்னமதா யாங்கார பஞ்சபூத
விடயவுபா திகளாலே மேவிக்கொண்டு
தன்னிமையா யிலிங்கசரீ ரத்தோடொத்துச்
சதாகாலம் போக்குவரத் தாகுந்தானே. (19)

தானிந்தப் படியாகச் சிவரெல்லாம்
சகசபிரா ரத்லவசத் தாகினார்கள்
ஏனிந்தக் கூரபிமா னத்தினாலே
இத்தியாதி குணங்களெல்லாம் வியாபிக்கும்பார்
வானிந்து போன்மெலிந்து வளர்ந்துபோகும்
வர்த்திக்கு மஞ்ஞானம் மாற்றவேண்டி
நானிந்தப் பிரமவுபா சனையைப்பற்றி
நாட்டம்வைத்தோ மவித்தைதயெலாம் நாசமாச்சே. (20)

ஆச்சப்பா எத்தனையோ கோடிகாலம்
அந்தந்தப் பிரளயத்துக் கதுவாய்நின்றேன்
மூச்சப்பா வோட்டவில்லை பிரமாதீத
முத்திபெற்றேன் பிரமாண்ட முடிவிற்சென்றேன்
கூச்சப்பா வற்றபிர்ம சாக்ஷாத்காரம்
குருபாத மாகிபகோ சரமாய்நின்றேன்
பேச்சப்பா சராசரங்க ளொடுக்கும்போது
பின்னுமந்தப் புசுண்டனெனப் பேர்கொண்டேனே.(21)

பேர்கொண்டேன் சொரூபசித்தி யனேகம்பெற்றேன்
பெரியோர்கள் தங்களுக்குப் பிரீதியானேன்
மேர்கண்டே னுயிரத்தெட் டண்டங்கூட
வீதியெல்லா மோர்நொடிக்குள் விரைந்துசென்றேன்
தார்கண்டேன் பிருதிவியிங் கூறுகண்டேன்
சாத்திரவே தங்கள்வெகு சார்புங்கண்டேன்
ஊர்கண்டேன் மூவர்பிறப் பேழுங்கண்டேன்
ஓகோகோ விதுவெல்லாம் யோகத்தாட்டே. (22)

யோகத்தின் சாலம்ப நிராலம்பந்தான்
உரைத்தாரே பெரியோர்க ளிரண்டாமென்று
ஆகமத்தின் படியாலே சாலம்பந்தான்
அநித்தியமல்ல நித்தியமென் றறையலாகும்
சோகத்தைப் போக்கிவிடும் நிராலம்பந்தான்
சூன்யவழிப் பிராயமதே சொரூபமுத்தி
மோகசித்த விருத்திகளைச் சுத்தம்பண்ணி
மும்மூட்ச பிர்ம்மயிக்கிய மோட்சமென்னே. (23)

மோட்சசாம்பி ராச்சியத்தில் மனஞ்செல்லாத
　　மூடர்களுக் கபரோட்சம் மொழியலாகா
சூட்சமறிந் தாலவனுக் கனுசந்தானம்
　　சொரூபலட்ச ணந்தெரியச் சொல்லலாகும்
காட்சியில்லை சாதனை சதுட்டயத்திற்
　　சட்சேகத்ரி யாகாதா திதமாகும்
மூச்சலயப் படுவதல்லோ பிரமநிட்டை
　　மூலவிந்து களாதீத மொழியலாமே. (24)

மொழிவதிலே அகாரமெனும் பிரணவத்தின்
　　மோனபிரா ணாதியதே நாதமாச்சு
தெளியுமிந்த ஓங்காரத் தொனிவிடாமற்
　　சிற்கனத் தேலயமாய்ச் சேர்க்கவேணும்
ஒளிதானே நிராலம்பம் நிர்விசேடம்
　　உத்கிருஷ்ட பரமபத வுபகாரஸ்தன்
வெளியோடே வெளிசேர்ந்தால் வஸ்துமாச்சு
　　விரோதசத்தி ராதியெலாம் விருத்தமாச்சே. (25)

விருத்தமா மறைதியெனும் பிரார்த்வகர்மம்
　　விஷயாதி பிரபஞ்ச வீஷமமெல்லாம்
ஒருத்தனே யோகியென்பா னவனுருடன்
　　உலகமெலாந் தானுவ துண்மையாகும்
நிறுத்தவென்றால் நாசிகாக் கிரகவான்மா
　　நிலைபுருவ மத்தியிலே நிஷ்டனாகிக்
கருத்தழிந்து நின்றவிடம் சாக்ஷாத்காரம்
　　கண்மூக்கு மத்தியிலே கண்டுபாரே. (26)

பார்ப்பதற்கு நீண்டதுவாய் குறுகிவட்டம்
　　பரிதிமதி யுதயமெனப் பளிங்காகாசம்
காப்பதற்கு மூன்றுசுழி பின்னாய்நிற்கும்
　　சாக்கிரத்தி னடையாளந் தாக்கிப்பாரு
சேர்ப்பதற்குச் சுழிமுனையென் றிதற்குநாமம்
　　திரிகோணக் குண்டலியே சிவசொரூபம்
காப்பதற்கு நொடி யூடேசென்று
　　கால்நிறுத்திப் பிடரிவழி கண்ணைப்பாரே. (27)

கண்ணான பீடமது கோபிரந்திரம்
    கால்கூட்டிப் பார்த்தாலே தலைமேலாகும்
விண்ணான பெருவெளிக்கு ளிணங்கிற்றான்
    விமோசனமாம் நிராலம்ப மெனத்தான் சொல்லும்
ஊண்ணான யோகமல்லோ இந்தநிஷ்டை
    உபதேசம் பெற்றவர்க்கே உண்மையாகும்
அண்ணாந்து பார்த்திருந்தால் வருமோ ஞானம்
    அசபாமந் திரத்யானம் அறைகிறேனே. (28)

அறைகிறேன் அசபையெனும் பிராணன்மாவை
    அகண்டபரா பரத்திலுள்ளே ஐக்கியஞ்செய்ய
குறைவில்லை ஓங்கார மூலவட்டக்
    குண்டலியாய் நின்றிடத்திற் குறைநீதந்தான்
நிறைகிறேன் நாசிகா ரந்த்ரவாயு
    நீக்காம லேகமாய் நிர்ணயித்துப்
பறைகிறே னட்சரசா தனமுந்தள்ளிப்
    பந்தமற்ற மகாமோட்சப் பதிபெற்றேன். (29)

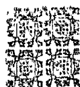
பதிபுருவத் தடிமுனைக்கீ ழண்ணுக்கென்னும்
    பவளநிறம் போன்றிருக்குந் திரிகோணந்தான்
ஆதிபெறுசிங் குவையுபஸ்த சுகந்தியாகி
    சுபாவசா தனையினால் மவுனமாச்சு
விதிவிகித பிராரத்துவ கர்மமபோச்சு
    விடயபோ கத்தினிச்சை விட்டுப்போச்சு
மதியெனுமோர் வாயுவது அமிர்தமாச்சு
    வஸ்துவதே காரணமா மகிமையாச்சே. (30)

மகிமையென்று யோகசா தனையினாலே
    மகாகாச நிருவிகற்ப வாழ்க்கையாச்சு
அகமகமென் றுணவத்தை நீக்கலாச்சு
    அத்துவித பிரமசித்தா னந்தகாரம்
சகளாதீ தங்கடந்து களாதீதத்தில்
    சாதித்தேன் தன்மயமாய்ச் சார்ந்துபோச்சு
பகலிருளில் லாதவெளிக் கப்பாலாச்சு
    பந்தமற்ற மகாமோக்ஷ பதம்பெற்றேனே. (31)

பெற்றதனைச் சொல்லிவிட்டேன் வடநூல்பாஷை
　　பிரித்துமுப்பத் திரண்டினிலே பிரமஞானம்
சித்துருவத்தைச் சொல்லிவைத்தேன் யோகியானால்
　　சாதனைசெய் வானறிவான் சைதன்னியத்தில்
முத்தியடை வானதிலே நிர்த்தஞ்செய்வான்
　　முப்பாட்கத் துவமறிந்த மூர்த்தியாவான்
சித்யமெனு முபநிடதப் பொருள்தான்சொல்லும்
　　நிலைவாத்தால் யோகநிஷ்டை நிறைந்துமுற்றே. (௩௨)

புஜண்டர் ஞானோபநிடதம் 32

முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த சுந்தரபாண்டியம் சாலிமகாரிஷி கோத்திரம் குருவமுப்பனார் குமாரர் மாமுண்டிமுப்பனாரிடமிருந்து வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

பராமபதி துணை.

இருபத்திமூன்றுவது

புசுண்ட மகாரிஷி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானசூஸ்திரம் 19.

பன்னுமே உப்புக் கட்டின் பருவத்தைச் சொல்லக் கேளு,
மன்னுமே கர்ப்பா யின்ற மலமது தேங்காய் மட்டம்
தென்னுமே அமுரி தானும் சிறந்தொரு படியே வார்த்து;
கூன்னுமே கலக்கிக் கிண்டி உருகவே ரவியில் வையே, (1)

வைத்ததோர் குளம்புக் குள்ளே மாட்டிற மருந்து கேளு;
கைத்ததோர் உப்பு ரெண்டு கடியதோர் காரம் ரெண்டு
பைத்ததோர் காரந் தின்பின் பரிவுடன் கூட [illegible]
ஐத்ததோர் வகையொன் றுக்கு அரைப்பலம் பொடித்துப் போடே.

போட்டதை யொன்றாய்க் கிண்டி புகழ்பெற ரவியில் வைத்து,
மாட்டது அமுரி தானும் வளமதாய்ப் படிய தொன்று,
ஈட்டது வுலர்ந்த பின்பு பீரஞ்ச தாமே வார்த்து.
கூட்டது மெழுகு போலே கொடுஞ் சில்லும் ரெண்டாய்ச் செய்யே,

செய்திடுஞ் சில்லுக் கொன்று சிறந்தொரு வோட்டில் வைத்துக்,
கைத்திடுங் கட்டி யானாற் கல்லுப்புப் பதிப்பா யப்பா
வைத்திடு மேலே நீயும் மறுசில்லுப் போட்டு மூடி
தைத்திடும் சீலை சுத்தி தனிப்புடம் போட்டி டாயே. (4)

போட்டபின் உப்பை வாங்கிப் புகழ்பெற வுருக்கிப் பாரு
ஆட்டபின் தெரித்து தானால் அப்பனே நீதான் கேளு
நீட்டிபின் வில்லை ரெண்டும் நேரவே அமுரி யாலே
தாட்டிபின் வில்லை செய்து தனியுப்பு வைத்துப் போடே: (5)

போடுநீ உப்புக் கட்டு போகாது தீய்க்கே அப்பா
நீடுநீ உறுகும் உப்பு நீட்டின தெல்லாங் கொல்லும்

ஆடுநீ வாத வித்தை அறுபத்து நாலுங் கட்டும்
தேடுநீ யல்ல வென்றாற் சேர்ந்துடன் தேறி யேறே. (6)

ஏறலாம் உப்பைத் தொட்டு எளிதாக வெவர்க்கு மப்பா
கூறலா மென்றாள் தாயுங் கூறுநீ தயென்று ரீசன்
மாறலாம் பொன்னே யாகும் மகாசித்தி காய மாகும்
தேறலாம் போதங் கண்டு செயமாகுங் காணுங் காணே. (7)

காணிந்த உப்பு வேலைதக் கடியதோர் பலமை தொன்று
பூணிந்த சாரங் கால்தான் புசமூறு காரங் கால்தான்
தோணிந்த ரெண்டுக் கொக்கச் சுகம்படக் கெந்தி கூட்டி
ஆணிந்த மூன்றைத் தானும் அமுரியா லரைத்து வையே. (8)

வைத்திட்ட வுப்பை மூசை வைத்துநீ யுருக்கும் போது
கைத்திட்ட அரைத்த மூன்று காட்டிநீ வாங்கு வாங்கு
தைத்திட்ட காரம் போடு தன்மையா மட்டுந் தானே
ஐத்திட்ட உப்புத் தானும் அடுத்திட மயன மாமே. (9)

மயனமா மூப்புத் தன்னை வளர்த்திடு மால்தே விக்கு
மயனமா மூப்புத் தன்னை வளர்த்திடும் வீரத் துக்கு
மயனமா மூப்புத் தன்னை வளர்த்திடு கெவுரி மேலே
மயனமா மூப்புத் தன்னை வளர்த்துநீ சிலைக்குக் கட்டே. (10)

கட்டிய நாலை யுந்தான் கனலிலே வாட்டு வாட்டு
அட்டியா யுருகி யுள்ளே அப்பனே மணியாய் நிற்கும்
இட்டியே வரைந்த பற்ற யிசைந்தறு பத்துஞ் சாகும்
மட்டியே கெவுரி மாட்ட வளமிது சத்துக் காணே. (11)

காணென்ற உப்பு வென்ன கவளிக்க நாகஞ் சாகும்
காணென்ற உப்பு வென்ன கவளிக்க யீயஞ் சாகும்
காணென்ற உப்பு வென்ன கவளிக்க மைந்தா கேளு
காணென்ற உப்பு வென்ன கவளிக்கச் சுண்ணந் தானே. (12)

வேறு.

தானென்ற உப்பாகுங் குருவாற்கேளு
சாற்றுகிறேன் சூதத்தைத் தலைதூக்காமற்
தானென்ற உப்புமொன்று சூதம்நாலும்
கட்டியப்பா மூலைப்பாலிற் கலந்தூட்டு

ஊனென்று வுருட்டியதை யுண்டைபண்ணி
 உறவான காரத்தை மேலேபூசி
வானென்ற வுமியிலே புடத்தைப்போட்டு
 வாங்கியே குகைக்குள்ளே வைத்தூதே. (13)

ஊதையிலே யிடைபோகா மணிபோகாது
 ஓடாத்த தொந்திச்சி யொருநூறென்று
வேதையிலே வெகுசருக்கு மேலாஞ்சுண்ணம்
 வெண்கலமும் பித்தளையும் ரசிதமாகும்
யாதையிலே யொருகோடி வித்தையாகும்
 பாரப்பா வெள்ளியிட்டால் வெள்ளியாகும்
போதையிலே பொன்னிட்டாற் பொன்னேயாகும்
 பொற்கொடிக்கு யீசனிது புகன்றவாறே. (14)

வேறு.

உப்பையே கட்ட வென்றால் ஒன்றிது மாகா தப்பா
உப்பையே புளியு முப்பும் உடனஞ்சு கூடிக் கொல்லும
உப்பையே கொண்டு தானும் ஓடலா மாட லாகும்
உப்பையே மூல மூர்த்தி யுரைத்தவைந் நூறும் பாரே. (15)

பாரேநீ உப்பைக் கட்டப் பகருவேன் பாருள் ளோர்க்காய்.
நேரேநீ யிணங்கள் சுண்ணம் நேராக வெள்ளை கூட்டித்
தாரேநீ வெள்ளை வார்த்துத் தாக்கியே அரைத்துக் கட்டி
கோரேநீ பூதிப் போடு கொடுவெள்ளைச் சுண்ண மாமே. (16)

சுண்ணத்திற் பாதி தண்ணீர் சூட்டியே சூதந் தன்னை
மண்ணுமே அரைத்துக் கொண்டு வகையான உப்புக் குள்ளே
பண்ணிட்டுப் பிரட்டிக் காச்சி பாச்சியே குகையில் வைத்தே
கண்ணிட்டு ஊது ஊது கண்விட்டு ஆடும் பாரே. (17)

வைத்துநீ யெரிக்குங் குப்பி வாய்தனைத் திறந்து பின்னே
பத்தியே சலாகை போடும் பருவமாம் பாரு பாரு
கைத்துநீ சிகப்ப தானாற் சுடர்தீயை அவித்துப் போடு
பொத்திய செந்தூ ரத்தாற் புகட்டிய முறையைக் கேளே. (18)

கேளுநீ நவலோ கத்திற் கெடிசகஸ் திரமே போடு
வாழுநீ உபர சத்தில் மாட்டுவைந் நூற்றுக் கொன்று
தோணுநீ கல்லும் செங்கல் துடர்ந்திடப் பொன்னே யாகும்
வேளுநீ யினியென் சொல்வேன் வேதையுங் காட்டிட் டேனே. ( )

பூசுண்டர் ஞான சூஸ்திரம் 19 முற்றிற்று.

உ

குமரன் றுணை.

இருபத்திநான்காவது

புசுண்டமகாரிஷி திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானக்குறள் 16.

சின்மயத்தைப் போற்றிச் சிவராஜ யோகத்தில்
நன்மை பராபரத்தை நாடு. (1)

அண்ட முடிமீதி லங்கி ரவிமதியைக்
கண்டுதெரி சித்தாற் கதி. (2)

வலமிடமாய் நின்ற மதிரவியை மாற்றி
விலகா தடியினிற்பின் வீடு. (3)

அறுபத்து நால்யோக மவ்வளவுந் தள்ளி
யொருபொழுது முண்டுமிலை யோர். (4)

உலகமே மாயமென வுன்மனதிற் கண்டு
நலமாக நாதனடி நப்பு. (5)

சித்தர் பதினெண்மர் செய்கையிற் றோன்றும்
அத்தனரு ளும்புசுண்டன் யான். (6)

சொன்னே னறிந்து சுகமா யுலகோருக்
கென்னாளும் வாழ்கவென் றேயான். (7)

கண்ணுண் மணியாகிக் காரணமாய் நின்றான்
மண்ணு முயிர்பதியு மாறு. (8)

விண்டேனே ஞானம் வெளியாக முப்பத்தி
ரண்டி லறிவீர் நலம். (9)

நேத்திரத்தைக் காகம்போல் நிச்சயமாய் நிற்க
ஆத்துமத்தி லானந்த மாம். (10)

உலகி லறிந்தோ ரொருவரொரு மானார்
பலவினைவை விட்டுநீ பார். (11)

கண்டோரொரு சொல்லார் கருத்தாற் பெரியோரைத்
தொண்டுசெய்து பெற்ற சுகம். (12)

ஆதியிற் சொன்னவுப ரண்ட மதையெடுத்து
மாதுசிவன் பூசைசெய்து வை. (18)

முப்பொருளைச் சுட்டு முழுதுமே நீறுக்கித்
துப்பாம லுண்டுநிலை சார். (14)

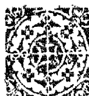
யோகமுடன் கற்ப முறைத்தேனீ ரெட்டில்
வேகமுடன் கண்டேறு வீர். (15)

வாசிமுனை மைந்தா மருவு பிரமத்தில்
மோசம்வரா தென்குறள் முற்றும். (16)

புசுண்டர் ஞானக்குறள் 16

முற்றிற்று.

புசுண்டமகாரிஷி ஞான சாஸ்திரங்கள் நம்மிடம் அனேகம் நூலை ஏட்டுப்பிரதிகளிருக்கிறது அவைகளை அடுத்த பதிப்பில் அச்சிட்டு வெளியிடக்கூடும்.

சதுரகிரி மாவூற்று இராமகிரி சாமியாரிடம் வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

கடவுள் துணை.

இருபத்தைந்தாவது

வகுளிநாதரென்னும்

மௌனச்சித்தர்ஞானம் 8

சொல்லவொண்ணா விராட்பிரம வஸ்துவாகி
    சுத்தநின் மயமாகிச் சோதியாகி
அல்லவிலா அடியாகி நடுவுமாகி
    அந்தமுமாய் ஆதியுமாய் அகிலமாகி
வெல்லுதற்கு மரிதாகி விண்ணுமாகி
    விண்வெளி யப்புவுமாய் விளங்குகின்ற
நல்லதொரு மவுனசித்தாய் நாடிநின்ற
    நாதாந்த மனோன்மணியாள் பாதங்காப்பே.

வணங்குதற்கு எட்டெரண்டும் அறியவேணும்
    மகத்தான வித்தையிது சிவயோகிக்காம்
இணங்குதற்குக் குருவேணும் இல்லாவிட்டால்
    என்னால்தா னின்னாலா மெட்டுக்குள்ளே
குணங்காமற் சொல்லிவைத்தேன் அகாரபீசம்
    கூடிநின்ற உகாரமல்லோ சத்திபீசம்
அணங்கிணுக்குத் தானுரைத்தா ரீசனன்று
    ஆச்சரியம் அகாரத்தி லடங்கிப்போச்சே. (1)

அடங்கிநின்ற மகாரமல்லோ மவுனதீட்சை
    ஆதாரங் கடந்துநின்ற தத்துவந்தக்கில்
கடந்ததனைக்கொண் டாகாசங் கலந்துபோச்சு
    தாரகப்பிர மக்கியானம் சார்வதாச்சு
துடந்தேறிப் பார்த்தாக்கா லிதுவேமுத்தி
    தூலமதைப் பார்ப்பவர்க்குச் சொரூபமில்லை
குடந்தனக்கு ளாகாசம் நிராகாசத்தைக்
    கூட்டுகின்ற தன்மையல்லோ கொழுகிப்பாரே. (2)

பாரப்பா என்மகனே மகாரசூட்சம்
பலித்தாக்கால் யோகியென்றே பகாலாகும்
சேரப்பா அகாரத்தில் உகாரங்கூட்டு
சிகாரத்தில் வகாரத்தைச் சேர்த்துப்போடு
நேரப்பா அரியெழுத்துக் குயிர்தான் சீவன்
நின்றவிடம் நகாரத்தில் மூலங்காணும்
பேரப்பா உகாரமென்ற பிரணவத்தாற்
பேச்சான சிவகலை பிறக்குந்தானே. (3)

தானென்ற மூலத்தில் வாசியாட்டம்
சதாசிவனார் பீடமதிற் புக்கித்தானால்
ஊனென்ற சடப்போச்சு கற்பூரதேகம்
உந்தனுக்கு வாச்சுதடா யீசன்வாழ்க்கை
நானென்ற ஆணவத்தை நீக்கவென்றால்
நகாரமென்ற கிழாணி வேரைத்தள்ளு
பானென்ற அகாரமுனை ஊடேதாக்கு
பனிரண்டுக் குள்ளடங்கிப் பதிவுள்ளாச்சே. (4)

உள்ளாகச் சிகாரவன்னி பத்திற்கொண்டால்
ஓடாமற் பிரணவம்வந் தொட்டிக்கொள்ளும்
தள்ளாமல் ஓரெழுத்து மகாரமப்பா
சகஸ்திரத்தெண் மலர்க்குள்ளாய்ச் சார்ந்துகொள்ளும்
விள்ளாதே மேற்கொண்டால் துவாதசாந்தம்
வெட்டவெளிக் குள்ளான ஞானமாச்சு
துள்ளாட்டம் ஏதுமில்லை புருவமையச்
சுழிக்குள்ளோ ரெழுத்தறிந்தாற் துரியமாச்சே. (5)

துரியமென்ற வகாரத்தை மாறியேற்றச்
சுடரான சிகாரமதே சோதியாகும்
அரியெழுத்துக் குள்ளாக உருத்தாயிற்கும்
ஐந்தெழுத்தும் ஆறெழுத்தி லடங்கியிற்கும்
எரியெழுத்தைப் பற்றிநின்றால் ஈஊஏஓம்
எட்டெழுத்தும் விட்டெழுத்துக் கேறுதையா
குரியிருக்கும் இடத்திலொரு வகையதாகக்
குற்றெழுத்தைப் போற்றிவிட்டாற் குருவிதாச்சே. (6)

குருவிருக்கும் இடந்தானே புருவமையம்
கூடும்வலக் கண்தானே சிவமதாச்சு
திருவிருக்கும் மவுனத்தி லிருந்தமார்க்கம்
செயல்காட்டிச் சொல்வதற்கே அறிவே ஆசான்
தருவிருக்குஞ் சொற்படிநீ நடந்துகொண்டால்
தானவனே தானாகித் தனியனாவான்
வுருவெடுத்தா லாவதென்ன பலனேவிந்து
ஒன்பதுநெற் பிரமாணம் ஊடுதாக்கே. (7)

தாக்கப்பா யிடக்கண்வலக் கண்ணுஞ்சேரும்
சச்சிதா னந்தவன்னி தானேயாகும்
மூக்கிலே ஓடாது சத்தம்பாரார்
முத்தியென்ன நெற்றிக்கண் உள்ளேநிற்கும்
நாக்கிலே பூரியரி யாததுண்டோ
நாவில்ரெண்டு மூவில்ரெண்டு ஞானயோகம்
பாக்கியங்கள் செய்வதற்கு மகாதீட்சை
பலிக்குமடா யிருநான்கு பாடல்முற்றே. (8)

மௌனச்சித்தர் ஞானம் 8

முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வாழைக்குளம் ஒத்தத்தெரு வெங்கடாசலம் ஐயரவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப் பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.

உ

பராசத்தி துணை.

இருபத்தியாறுவது

வகுளிநாதரென்னும்

மௌனச்சித்தர் பாடல்.

குறவஞ்சிப்பா.

ஆதிபெருஞ் சோதிதனை யனுதினமும்நாடி
ஐயர்பதந் தேடிக்கொண் டருள்பெறவேபாடி
சோதியெனும் மனோன்மணியா ளருளதனைப்பெற்றுச்
சுகருடைய பாதமதை மனந்தனிலேயுற்று. (1)

ஆங்காரந் தனையடக்கி யருள்நிலையைநோக்கி
அரியபுவ னங்களெல்லாம் அறிபமனதாக்கி
பாங்காகப் பெரியோர்கள் பாதமதுபணிவோம்
பத்தியொடு யோகநிஷ்டை நித்தியமும்புரிவோம். (2)

பேய்க்குணத்தைச் சுட்டலவோ பிர்மநிலைகண்டோம்
பிரமபதி தாண்கடந்து சுழிமுனையுட்கொண்டோம்
நாய்போலே அலையாமல் நாயிருந்தோம்தவசில்
நல்லதொரு ஆங்காரம் மடக்கிமிகப்பவுசாய். (3

வஞ்சகமாம் வாழ்வைநம்பிச் சஞ்சலங்களடையோம்
மகத்தான மகரிஷிகள் பதங்காணச்சடையோம்
பஞ்சமா பாதகரை யொருநாளும்பாரோம்
பாவவினை பற்றறுத்தோர் சிநேகிதங்கள்மறவோம். (4)

ஆயிரம்பேர் சித்தருடன் அனுதினமும்பாடி
ஆனந்தத் திருநடன மாடுவமேகூடி
தாயியுமை மனோன்மணியாள் எனக்குசொன்னசித்தைத்
தானறிந்து நடந்துகொள்வோம் பெரியோரையடுத்தே.

நிலையைக்கண்டு கொள்வதற்கு நினைந்துருகிவாடி.
நிர்மலமா யையன்பதம் நினைந்தினமுந்தேடி.

கலையறிந்து வாசியையுங் கட்டுடனேபிடித்தோம்
கனலெழுப்பி மூலமதைச் சுகமுடனேபடித்தோம். (6)

ஊனுறக்கம் நீக்கியல்லோ யோகநிஷ்டைபுரிந்தோம்
உற்றுரைப் பற்றறுத்து மலைகுகையிலிருந்தோம்
காணுதற்கு மெட்டாத பரவெளியைக்கண்டோம்
கற்பமது சாப்பிட்டு உடல்வளர்த்துக்கொண்டோம். (7)

தந்தைதாயார் சுற்றமொடு தளர்ந்துவுறவாடோம்
தவநிலையைப் பெற்றுனராச் செய்கைதனைத்தேடோம்
விந்தையுடன் ஞானமதை மேன்பாடாய்த்தெரிந்தோம்
மேலான பரவெளியி னருளதனையறிந்தோம். (8)

நாசிநுனி வழியதனில் நாட்டமதைத்தெரிந்தோம்
நல்லதொரு மூலவட்டம் சுழிமுனையதையறிந்தோம்
வாசியேற்ற வகையறிந்து ஆசைகளையறுப்போம்
வையகத்தின் செய்கைதன்னை வழுவாமல்மறுப்போம்.

சத்திசக்ர பீடமேறிச் சுத்தவெளியைக்கண்டோம்
சகலமும்பரவெளியென்றெண்ணிமனமதனிற்கொண்டோம்
சித்திபெற்ற முத்தர்களை யெத்தினமுமறிவோம்
சிவகலை யின்னதென்று நாட்டமுடன்தெரிவோம். (10)

தொண்ணூற்தாறுதத்துவத்து ரைத்தனங்கைக்கொண்டோம்
துய்யபர வெளிதனிலே அய்யர்பதங்கண்டோம்
விண்ணுலகு இன்னதென்று அறிந்துகொண்டேன்யானே
மேலான பரவெளியி னொளிவைக்கண்டுதானே. (11)

நானென்ற ஆணவத்தை நயந்தறுத்துவிடுத்தேன்
நன்மைபெற்றுக் குகைதனிலே வாழ்ந்திருக்கஅடுத்தேன்
தானென்ற கெருவமதைத் தணித்துவிட்டுவந்தோம்
தவமேதான் கெதியென்று சரவழியிலுகந்தோம். (12)

மௌனச்சித்தர் பாடல் முற்றிற்று.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வாழைக்குளம் வெங்கடாசலமையரவர்களிடம்வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்தசாஸ்திரம் அச்சிடலானது

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தி யேழாவது

சூதமகாமுனி திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஞான சூஸ்திரம் 14.

உண்மையெனும் பொருளாய்க்கண் மணியதாகி
யொளிவாகி மண்ணும்விண் ணெங்குமாகி
ஒண்மையெனும் சித்தர்முத்தர்க் குரியதாகி
உற்றசுழி முனையில்முச் சுடருமாகி
வண்மையெனும் ஆதார மூலமாகி
மாசற்ற பிரணவத்தின் சொரூபமாகி
பெண்மையெனும் வடிவாகிச் சிவனுகிப்
போரான மௌனகுரு பாதங்காப்பே. (1)

அரிதான மாந்தருக்கு ஞானமார்க்கம்
அறைகிறேன் நிறைநிறையா யோர்ந்துபாரு
சரியையென்ற படிகடந்தால் கிரியைசேர்க்கும்
தன்மையாய் கிரியைவிட்டால் யோகமாகும்
விரிவான யோகம்விட்டுச் சென்றால்ஞானம்
வினையமுடன் கண்டறிந்தால் முத்தியாகும்
தெரிவாய்நீ மெய்ஞ்ஞான போதந்தன்னைச்
செப்புகிறேன் புலனதனைப் பாதநிற்சேர. (2)

சேரப்பா கருவான முடியின்மீது
சென்றேவெண் டாமரையின் பீடங்கண்டு
காரப்பா மனம்வேறு வழிசெல்லாமல்
கனகமய மானபூ ரணத்தைநாடி
ஆரப்பர் காண்போர்க்கு மவுனமாச்சு
அடுத்திடவே யோகமதா போதமாச்சு
நேரப்பா தலமெங்கும் வாசிசெல்லும்
நிலையான நீதவொலி கேட்குந்தானே.

தானான வுருவல்லோ சத்தியாச்சு
　　தனியான வம்பலந்தான் சொரூபமாச்சு
வேறான உருவருவு மற்றதாயி
　　விளங்குகின்ற முச்சுடரின் ரூபமாகி
வானான பரையுடனே சதாசிவன்றான்
　　வானவெளி தனில்வாய்வு வன்னிதோன்றி
தேனான அதிலிருந்து மனந்தான்தோன்றிச்
　　சித்தான அண்டபிண்ட மறிவாய்பாரே. (4)

அறிவல்லோ மெய்ஞ்ஞானக் கருவதாகும்
　　அஞ்ஞானம் தவிர்க்கவென்று லறிவுவேணும்
அறிவாலே சுழிமுனையைக் காணவேணும்
　　அன்னையென்ற வாலைபதம் பணியவேணும்
அறிவாலே குருபதத்தைப் போற்றவேணும்
　　அண்டமுடி மீதிற்சென் றேறவேணும்
அறிவாலே சோதிதனை யறியவேணும்
　　அதன்பின்பு முத்தியென்ற பேச்சுண்டாச்சே. (5)

உண்டான பூமிதான் முகனுமாச்சு
　　உற்றபுனல் விட்டுணுவென் றுறுதியாச்சு
பண்டான அக்கினிசங் காரனாச்சு
　　பலமுடைய வாயுவல்லோ மயேசனாச்சு
கண்டான வெளிசதா சிவனுமாச்சு
　　கருவான பூதமல்லோ வுருவதாச்சு
தொண்டான தொழில்புரிந்தால் பெரியோர்தானும்
　　சூட்சமதைச் சொல்லுதற்கு அஞ்சுவாரே. (6)

அஞ்சுவா ரிதையறியா வீணர்தானும்
　　அநேகசித் தறிவெனவெ வெளிகிளம்பி
பஞ்சுபொதி யானதொந்தி வயிர்பிழைக்கப்
　　பாசாங்கு மேசெய்து மயக்கச்செய்வான்
கெஞ்சுவான் பல்லெல்லாம் வெளியேதோணக்
　　கெம்பீர மானசொல்லை நம்பிடாமல்
பிஞ்சுகா யாகிபழங் கனிரசம்போல்
　　பேதமுள்ள மனந்தனையு முருகச்செய்யே. (7)

செய்தபின்பு தனியாய்ப்பூ ரணத்தைப்பாரு
சேட்டைசெய்யுந் தத்துவங்க ளொடுக்கம்பாரு
உய்யவே மனந்தன்னை யறிவிற்சேரு
உற்றநின்ற வொளிகாணத் திடந்தான்வேணும்
வையமிசை பிங்கலைதா னிரவியாகும்
மகத்தான விடகலையும் மதிதானாகும்
துய்யஓங் காரமதன் மத்திநிற்கும்
சுத்தகலை யிரண்டொன்றாய்ச் சேரும்போதே. (8)

போதப்பா விட்டகுறை விந்தினாலே
புகழுடைய ஞானம்வந் தெய்தும்பாரு
நீதப்பா மதியமுத மதனையுண்ணு
நேரான வழியைவிட்டால் வருத்தங்காணும்
ஓதப்பா விண்ணமுதம் விந்தாற்சித்தம்
உற்றவிடங் கண்டாலே கிட்டுமப்பா
சேதமதாய்ப் பொங்கவிட்டா லொன்றுமில்லை
திடமாகக் கண்டுண்டு தெளிந்துபாரே. (9)

பாரப்பா மனந்தானே அறிவிற்கூடப்
பஞ்சபூ தந்தானுஞ் செளிக்கும்பாரு
சீரப்பா பொய்யைவிட்டு மெய்யைப்பற்றச்
செங்கதிரோன் மதிகோடி யொளியுமாகும்
நேரப்பா சொல்நிலையும் நினைப்புமற்று
நிலையான வமுதமது மதியில்வீழும்
சேரப்பா மாளாத வழியிற்சேர்க்குந்
தியங்காதே பூரணத்தைக் கண்டுசெல்லே. (10)

செல்லப்பா வுரைக்கவொண்ணுச் சொரூபமாகி
சுத்தமொடு மவுனமா யரூபமாகி
சொல்லப்பா பகலிரவு மற்றதாகி
துரியாதீ தத்தினிலே நடனமாகி
வல்லதொரு பரையுடனே பரனுமாகி
மகத்தான நிர்க்குணமாய் நின்றசத்தி
நில்லப்பா சதாசிவன்றா னுலகமாச்சு
நேரான கருக்குருவைப் பொருதிப்பாரே. (11)

பொருந்தியதோர் மேகநாதக் குளிகைதன்னைப்
    புகழ்ச்சியுட [illegible] பெரியோர்முன்பு
கருதியதோர் வெண்காரஞ் சாதிலிங்கம்
    கனமான சிவனார்வேர் வசம்புசுக்கு
நிருதியதோர் இந்துப்பு வாய்விளங்கம்
    நேரான ஓமமொடு பெருங்காயந்தான்
விருதியதோர் காட்டாமணக்கன்வேரும்
    வினையமுடன் றுவெடுப்பாய் பலமொன்றாமே. (12)

பலமொன்றாய்ப் பார்த்தெடுத்துக் கல்வத்திட்டுப்
    பண்பான மைபோல அரைத்தெடுத்துப்
பெலமான சரக்கிடைவேர் வாளர்த்தூக்கிப்
    பிரியமுடன் சம்பளத்தின் சாற்றினாலே
கலனேக விடாமலேநன் றாகவாட்டிக்
    கண்ணிலிடும் மைபோல வானபின்பு
நலமாக வழித்தெடுத்துக் குன்றியைப்போல்
    நயனமென வுருட்டியொரு குழலில்வையே. (13)

குழலில்வைத் தாதிபரை தியானஞ்செய்து
    குறிப்பறிந்து குளிகையொன் றிரண்டளிக்க
விழலான குன்மமொடு குளிர்சுரங்கள்
    விதிவயிற்றி லேநிற்குந் திரைகள்வாதம்
உழலான பித்தநீர் சோகைப்பாண்டு
    உற்றவித க்ஷயரோகம் வயிர்வலித்தல்
தழலான அசீரணம்பல் கனத்தகோரைத்
    தப்பாமல் நீக்கிவிடுந் தனித்துப்பாரே. (14)

சூதமுனிவர் ஞான சூஸ்திரம் 14 முற்றிற்று.

மூன்றாம் பாகம்

சம்பூரணம்.

மதுரை திண்டுக்கல்ரோட் சிவராஜயோகி பங்காருசாமியார் அவர்கள் குமாரர் சாமியார் குருசாமிநாயுடு அவர்களிடம் வாங்கிய ஏட்டுப்பிரதியின்படி இந்த சாஸ்திரம் அச்சிடலானது.